

La Difference

Çift: Merlin/Arthur

Konu: Arthur Kral olacağında kimse ona babasının öleceğini hatırlatmamıştı.

*Sans jamais parler, sans jamais crier, ils s'aiment en silence
Sans jamais mentir, ni se retourner, ils se font confiance.¹*

I

“Merlin.”

Merlin bir anda başını çevirirken Arthur kaşlarını kaldırır, hizmetkar tekrar önüne dönerken mektuplarını yazan Arthur tekrar işine bakarak konuşur

“Lütfen azıcık olan aklını da kaybettiğini söyleme Merlin-“

“Merlin.”

¹ Babelfish diyor ki ;

*Without never speaking, without never shouting, they like in silence.
Without never lying, nor to be turned over, they trust each other.*

Merlin elindeki süngerleri bırakır, kalkarken konuşur

“Bez almam lazım..”

Ve cevap beklemeden çıkıp giderken Arthur kaşlarını çatar, ama üstelemez, daha acil olan işine döner..

Merlin bez almaktan çok uzakta, zindanları inmiş, yürüyerek Büyük Ejder’in mağarasına girerken konuşur

“Beni gündüz vaktinde çağırmanın söylemiştim-“ esen rüzgarla gerilerken Ejder kanatlarını çırparak yükselir, Camelot Sarayı’nın altını tamamen kaplayan geniş evinde ona bakarken cevaplar

“Önemli şeyler oluyor, Merlin.. Çok önemli şeyler.. Vakit yaklaşıyor..”

Merlin bunca zaman ona Arthur’u koruması konusunda yardım eden yaratığa bakarak ne olacağını sorarken yeşil gözler mümkünse *muzurca* ona bakar, Merlin sorar

“Ne vakti olabilir? Arthur’un aylık tehlike vakti mi geldi-“ Ejder bir kahkaha atarak geri giderken Merlin yüzünü buruşturur, Ejder olgun sesiyle cevaplar

“Hayır Merlin.. Tek vakit geldi..”

Merlin ona bakarken mavi gözlerini kısar, anlamaya çalışır..

Merlin sessiz, kapıyı açıp içeri girerken Arthur keyifle ve zevk dolu bir haşinlikle mektubuna mühür basıyordu, bu çocukça eylemine ara verip ona bakarken hizmetkarının her zaman aydınlık olan suratının düşüklüğünü görünce kaşlarını çatar, engelleyemeden sorar

“Ne oldu?”

Merlin başını kaldırarak ona bakarken sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş, ya da kendi odasında *onu* bulmuş gibi bakarken cevaplar

“Bir şey olmadı..”

Ve tekrar botlara gider, Arthur onun yavaş hareketlerini izliyor, sorar

“Bez nerede?”

“Ne bezi?”

Arthur iyice endişelenmiş, mührü kenara bırakırken ayağa kalkarak konuşur

“Merlin.. Ne oldu? Söyle..”

Merlin mavi gözleri acı dolu, başını iki yana sallarken gülümser

“Bir şey olmadı Arthur-“

“Bana söyleyebilirsin, aptal değilim, biri bir şey mi yaptı-“

“Hayır, kimse bir şey yapmadı..”

Arthur bir an daha onu izler, ama bastırmakla alamayacağını anlamış, onu bırakır ve masasına giderken konuşur

“Merlin, bana *her şeyi* söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi? Bu ülkede olan her şey bana söylenebilir..”

Merlin ‘*elbette Arthur*’ diyerek yatağa oturur ve işine devam ederken Arthur konuşur, ama genç büyücü ilk defa onu dinlemez, mavi gözleri dolu, botları parlatmaya devam eder..

Merlin bütün gece uyumamış, yatağında yana dönük, karşı duvarı izlemişken gecenin en kör saatinde dış kapının dan diye açıldığını duyunca şaşırılmaz, bir çift adımın yürüyüp Gaius’un yanında durması onu meraklandırmaz, diğer askerin hızlı adımlarla basamakları çıkıp, kapıyı vurmada açıp, içeri sarkarak konuşması ve Prens Arthur’un ona *derhal* ihtiyacı olduğunu söylemesi onu irkiltmezken battaniyesini iterek kalkar..

Merlin sadece gerekenlerin uyanık olduğu bu saatte koridoru hızla geçiyorken diğerleri gibi uyku mahmuru değil, diğerleri gibi üzerinde uyku kıyafetleri de yok, kapıyı açarak içeri girerken içerdeki aslan onu görünce dönerek yürür ve konuşur

“Merlin.. *Geldin*.. Uyuyor muydun? Özür dilerim-“ Merlin onun kollarını yakalar ve sıkarken Arthur derin bir nefes alır, gözleri kapalı, başını eğerken Merlin tüm gücüyle onu sıkıyordu, gerideki koridorda bir sürü insan gidip geliyorken Arthur başını kaldırarak biraz daha sakinleşmiş, sorar

“Duydun mu?”

Merlin başını sallar, Arthur için bu yeterli olurken genç prens derin bir nefes alarak onun tutuşu altında durur..

“Arthur, çıkman lazım..”

Arthur odada dönüp duruyor, başını sallarken yine de kapıya yaklaşmaz, Merlin usul bir sesle devam eder

“Seni merak edecekler.. Orada olman lazım..”

Arthur yine başını sallar, ama *yine* kapıya yaklaşmazken Merlin en sonunda o önünden geçerken atılarak onun önüne elini uzatır, Arthur hızla dururken Merlin yavaşça onun önüne geçer, eğilerek onun gözlerini yakalarken konuşur

“Ben de orada olacağım.. Hadi..”

Arthur ona bakıyor, kıpırdamazken Merlin uzanarak onun kavuşmuş kollarının arasına elini sokar, parmakları kıvrılarak onun bileğini bulur ve yavaşça söker, Arthur güçlü, ama karşı koymazken Merlin dönerek kapıya gider, Arthur arkasından giderken bir an sonra onu çeker, Merlin dönerek onunla yüz yüze gelirken Arthur işaret eder

“Oradan çıkınca bitecek Merlin-“ Merlin onun zayıf sesini ilk defa duyuyor, şu anda tüm gücüyle onu bundan esirgemek isterken çaresiz, cevaplar

“Biliyorum.. Ama vakit geçiyor Arthur, sonra pişman olacaksın..”

Arthur derin bir nefes alırken Merlin onun bileğini biraz daha sıkar, Arthur eğilerek bileğine bakarken sessiz, konuşur

“Şu anda sen olmak isterdim..”

Merlin hüznle gülümser, bir şey söylemezken Arthur başını ona kaldırır, Merlin konuşur

“Orada olacağım Arthur.. Hep arkanda olacağım..”

“Söz veriyor musun?”

Merlin ona bakıyor, mavi gözleri bir anda dolarken Arthur sebebini sormaz, ama yanlış anlarken Merlin başını sallar, Arthur da onaylarken cevaplar

“O zaman gidelim..”

Merlin yine başını sallar, dönerek yürür ve onu arkasından çekerken Arthur o *bir* adımı atar, dışarı çıkar..

Merlin ön odaya girdiğinde suratına çarpan üzüntü onu bir an sersemleştirir, Arthur onun yanında içeri girerken bir an sonra Morgana koşarak ona sarılır, ağlayarak boynuna asılırken Arthur diktir, Arthur güçlüdür, onun sırtına elini koyar ve bir şey söylemezken Merlin ilerler, iki adım attığı anda arkasındaki hareketi duyarken dönerek Arthur’a bakar, bakışları orada durmasını söylerken uzağa gitmiyordur, şuradadır, yürüyerek kimsenin girmeye cesaret edemediği kapıyı açar ve içeri süzülürken Morgana ağlamaya devam eder..

Merlin kalabalık odaya bakarken herkes bir şeyler konuşuyor, araştırıyor, fısıldaşiyor, ama hiçbiri ölümün ağırlığını odadan kovamıyorken genç adam sırtını kapıya dayayarak duruma bakar..

Uther yatakta, rengi çekilmiş, gözleri kapalı, öylece yatıyorken Gaius bir sürü adamın ortasında, geleceğin şifacılarıyla fikir teatisindeyken Merlin yatağa yürür, sırtı kapıya dönük asker onu hissedince dönerek kılıç çekecekken onu görünce indirir, Merlin sorar

“Ne durumda?”

Asker iç çekerken şifacılar bir bakış atar, sonra ona dönerken mırıldanır

“Hiçbiri iyi bir şey söylemiyor.. Kriz geçirmiş, Gaius bile bir şey yapamayacağını söyledi.. Son sözleri için ona bir iksir verdiler, ama işte.. *Son* sözleri..”

Merlin başını sallarken sonra yürüyerek sorar

“Gaius, ümit yok mu?”

Gaius sonunda birinin açık açık sorduğu soruya dönerken iç çekerek cevaplar

“Korkarım ki yok Merlin..”

Merlin başını sallar, diğerlerine dönerken konuşur

“O zaman bu değerli dakikaları harcamayalım.. Lütfen hepiniz dışarı, kralın son sözleri böyle harcanmamalı..”

Genç şifacıardan biri ‘*ama*’ diyecekken asker konuşur

“Beyler, bu Merlin.. *kralın* hizmetkarı..”

Merlin dönerek ona bakar, asker kıpırdamazken hepsi sırayla kapıya gider, Gaius konuşur

“Odada her zaman en az 2 kişi olmalı-“ Merlin bildiğini söylerken çıkmaz, son dakikaların kraliyet hayatındaki önemini biliyor, skandallar ve komplolar en çok bu anlarda yaşanırken açık kapıda duruyor, konuşur

“Morgana..”

Morgana atılarak şifacıları geçer ve içeri girerken Gwen de arkasından girer, Merlin dışarı çıkarken kapıyı arkasından çeker..

Birkaç dakika sonra kapılar açılır, ağlayan bir Morgana kendini dışarı atarken yüzü yaşlardan sırılsıklam, kongreyi ya da diğerlerini umursamadan çıkıp giderken Gwen de arkasından koşutur, Merlin onun da ağladığını görebilirken yanındaki prene döner, Arthur açık kapıya bakıyorken Merlin fısıldar

“Arthur, hadi-“ Arthur başını iki yana sallar, Merlin daha da yaklaşarak fısıldar
“*Arthur*. Bunu yapmazsan ömür boyu pişman olacaksın-“ Arthur yine başını iki yana sallarken Merlin onu kolundan çekmeye çalışır, ama prens sanki demirden bir heykel, kıpırdamazken Merlin bir yerlerden cesaret alır, dönerek onun karnına bir dirsek gömer..

Arthur bunu beklemiyor, şokla öne eğilirken Merlin onu kolundan yakaladığı gibi yürütür ve odaya sokarken kapıyı arkasından iterek kapatır..

Arthur babasını görünce dışarıdaki her şeyi unutarak yatağa ilerler, yatağın yanında yere çökerken onun elini tutarak sorar

“Baba?”

Merlin askere bakarken güçlü adam da iç çekerek diğer yöne bakar, ikisi son görevi beklerlerken Uther oğlunun sesini duymuş, dönerek hırıldar

“Arthur?”

Arthur gözleri dolu, babasının elini sıkarken cevaplar

“Buradayım baba.. Benim.. İstedğin bir şey var mı-herhangi bir şey-“ Uther hafifçe gülümserken mavi bakışları onu bulur, oğlunu izlerken Arthur dirsekleri yatakta, hayatında ilk defa bürokrasi olmadan kralın önünde yere çökmüşken şu anda bunu gerekirse her an yapmaya razı duruyor, sorar

“Bu gerçek mi baba?”

Babası sessiz, şu anda kral değil, şu anda sadece Uther, cevaplar

“Korkarım öyle Arthur.. O an geldi..”

Merlin sarışın adamın gözlerini kapatışını, ve düşen yaşları görürken arkasında birleştirdiği ellerini sıkarak kendisi acı çekmemeye çalışır, Arthur tekrar başını kaldırırken babasına bakarak sorar

“Ne olacak baba? Neden şimdi, daha çok şey vardı-“

“Artık hepsi senin geleceğin Arthur..”

Uther derin bir nefes alarak tavana dönerken Arthur yutkunarak onu izler, Uther sonra tekrar ona dönerken konuşur

“Seninle hep gurur duydum Arthur, bunu bilmelisin-“

“Baba, lütfen-“

“Hayır.. Kaçamazsın Arthur, sen *hiçbir* şeyden kaçmadın, bundan da kaçmayacaksın..”

Arthur şu anda o adam değil, şu anda babası ölmek üzere olan bir çocuk, ona bakarken Uther onun elini hayatının son gücüyle sıkarak fısıldar

“Seni ne kadar zorlasam da, seninle hep gurur duydum.. Hep benim umduğumdan daha fazlasını bana verdin.. Eminim ki Camelot’u da umduğumdan, benim yaptığımdan daha iyi hale getireceksin..”

Arthur şu anda ne Camelot’u, ne de Albion’u umursuyor gibi duruyorken Uther şu anda bile *kral*, bu odadaki tek kral, konuşur

“Kral olmak her zaman satrançtır Arthur.. Her zaman kazanmak için bir şeyleri feda etmen gerekecek.. Sonunda kazanacağına inan yeter.. Anladın mı?”

Arthur başını sallar, bir yaş daha kimselerin dokunmaya kıyamadığı yanağından düşerken Uther son nasihatlerini vermeye devam eder

“Sadece seni en kötü halinle tanıyıp hala yanında olanlara güven.. Gerisi hep tacına saygı duyacak, sana değil, asla unutma.. Aşık olacağını da iyi seç Arthur, lütfen..”

Arthur ona bakıyor, cevap veremezken Uther konuşur

“Ben anneni çok sevdim.. Sadece onu sevdim.. Ne mutlu ki onu kraliçe yapabildim.. Kraliçen kraliçen olsun Arthur, ama sadece sevdiğine kendini bırak, anladın mı? Kraliçe bu ülkeyi eline almasın..”

Arthur başını sallar, Uther onun elini sıkıca tutuyor, asılıyor, hayata bakıyorken fısıldar

“Adil ol.. Ben hep buna çalıştım.. Olamadım, ama sen olacaksın-“

“Öyle söyleme, sen en iyi kraldın-“

“Sen daha iyi olacaksın..”

Arthur dudaklarını ısırır, ona bakarken Uther sorar

“Merlin nerede?”

Merlin bunu duyunca irkilerek öbür adama bakarken Arthur burnunu çekerek o tarafa döner, ona bakarken Merlin ilerleyerek konuşur

“Buradayım efendim, ne istediniz-“ Uther oğlunun arkasında duran adama bakarken hafifçe gülerek cevaplar

“Hep oradasın, değil mi.. Merlin, seninle daha önce konuştuk..”

Merlin başını sallarken Arthur başını ona kaldırır, ama genç büyücü ona bakmazken Uther mırıldanır

“Onu unutma.. Ve hep böyle beyinsiz kal.. Arthur’un sana ihtiyacı var..”

Merlin hızla, hırsla başını sallarken cevaplar

“Emredersiniz lordum.. Tüm kalbimle..”

Uther hafifçe gülümser, ona bakarken mırıldanır

“İlk defa bir emrimi bu kadar kalbine taşıyorsun..”

Merlin hafifçe güler ve selam vererek çekilirken Uther oğluna döner, fısıldar

“Arthur..”

Arthur gücünün son noktasında, babasının eline asılırken Uther mırıldanır

“Ayaklarım uyuşuyor oğlum-“ Arthur atılarak yorganın üzerinden onun bacaklarını tutarken Merlin gözleri dolarak izler, Uther konuşur

“Faydasız.. Arthur, bana bak.. Gözlerin annen-“ Arthur ağlıyor, babasına seslenirken Uther oğlunun, tek oğlunun gözlerine bakarken parmakları gevşer, Arthur atılırken bağırır “Hayır! Hayır, dön, ben konuşmadım! Ben söylemedim-*baba!*”

Arthur onu sarsarken Merlin gözlerini kapatarak derin bir nefes alır, o anda Uther son bir nefesle ayılırken ona bakar, Arthur atılarak onun yüzünü yakalar, konuşur

“Baba, baba ben seni seviyorum, seni çok seviyorum, anladın mı-“ Uther ona bakıyor, hafifçe gülümserken bir an sonra gözleri kapanır, Merlin zayıf bir nefesle, titreyerek gözlerini açarken Arthur şokla babasına bakıyor, yavaşça ellerini çeker, yerde gerilerken elleri ile kendini itiyor, geri geri giderek duvara yapışırken burnunu çekiyor, hala babasına bakıyorken Merlin yürüyerek askeri geçer, yavaşça yere çökerken fısıldar “Arthur?”

Arthur dönerek ona bakar, mavi gözleri büyük ve saydam, yüzü ıslak, cevaplar

“Kral oldum.. Merlin ben kral oldum-“ Merlin ona uzanırken Arthur sayıklıyor, kral olduğunu söylerken hizmetkarı ona sarılır, Arthur onun sırtına asılırken asker sessiz, dönerek yürür ve kapıyı açar, arkasından çekerken bir an sonra dışarıdan acı dolu çığlıklar gelirken Merlin sarışın başı boynuna bastırarak onun duymasını engellemeye çalışır..

“Arthur.. Arthur kalk..”

Merlin onu yavaşça dikleştirir, sonra kaldırırken Arthur şaşkın, bir şey söylemiyordu, Merlin onu yatağın tarafına çevirmezken onu yürütür ve tablolardan birini iter, gizli bir kapı açılırken hizmetkar onu oradan geçirir, yürüterek götürür ve sonra Arthur’un odasına çıkarlarken Arthur bir an sıcağı, tanıdıklığı görünce nefes alır, Merlin onu yürüterek odada ilerletir, yatağa oturturken konuşur

“Bir şey içmen lazım, dur-“ Arthur ona söyleneni yapıyorken Merlin yürüyerek dolapları açar, bulduğu en sert içki şişesini alır ve ona ilerlerken yürüyüp kapağı açar, onun dudaklarına dayarken Arthur uysallıkla içer, boğazı yanınca öksürürken Merlin çeker, onun saçlarını okşuyorken Arthur sessiz, başını onun beline dayar..

İkisi odada sessiz bir şekilde duruyorlarken birden pare top atışları başlar, Arthur irkilirken Merlin onun başını yakalamış, saçlarından tutarken konuşur

“Sakin ol.. Krallıklara haber veriliyor-“ Arthur başını sallar, bildiğini belli ederken Merlin eğilerek onun altın saçlarına dudaklarını bastırır, şu anda onu uyutmak için bir şeyler fısıldamak en büyük isteği iken yine de yapamaz, tekrar onun başını öper ve sonra dikleşirken dönerek şişeyi onun başucuna bırakır, konuşur
“Arthur, biraz uyu istersen-“ genç adam başını iki yana sallarken cevaplar
“Olmaz.. Yeni toplar atılacak..”

Merlin iç çekerken aşağıda adamların bağır dığını duyabiliyordur, tüm Camelot uyanırken bu adamın uyuması imkansızdır, o sırada kapı vurulurken Merlin oraya bakar, beline dayanmış adamdan kendini üzüntüyle ayırır ve kapıya gider..

Merlin kapıyı açtığı nda Gaius’u görürken yaşlı adam fısıldar

“İyi mi?”

Merlin başını iki yana sallar, Gaius sorar

“Bir şey lazım mı Merlin? Arthur’un kendine gelmesi gerekiyor-“

“Ben bakıyorum, sabah iyi olacaktır-“

“Durum ciddi Merlin, Arthur’un yarın *iyi* olması gerekiyor-“ Merlin başını sallar, Gaius da iç çeker ve uzanarak oğlunun omzunu sık ar, sonra dönerek giderken Merlin yavaşça kapıyı kapatır, sonra kilitlerken dönerek tekrar yatağa gider..

“Arthur..”

Arthur başını ona çevirir, mavi gözleri ona kalkarken Merlin üzüntüyle konuşur

“Hadi biraz uzan.. Uyuman gerekmiyor.. Ama uzan.. Ben buradayım..”

Arthur derin bir nefes alır, ve bunu düşünür gibi dururken sonra başını sall ar, Merlin gülümseyerek yere çöker, onun botlarını açmaya başlarken Arthur elleri bacaklarının arasında birleşmiş, onu izliyordur, bir süre sonra konuşur

“Bana sarıldın..”

Merlin başını kaldırarak ona bakar, sonra tekrar iplere eğilirken cevaplar

“Sarıldım..”

“Kimse bana sarılmamıştı.. Arada sırada Morgana.. Çocukken.. O kadar..”

Merlin iç çekerek diğer botu da çıkartır, dikleşirken cevaplar

“Arthur, istersen sabaha kadar sana sarılırım.. Söylemen yeter.. Ne istersen.. Tamam mı?”

Arthur başını sallar, Merlin yavaşça uzanmasını söylerken Arthur iç çekerek döner ve yatakta geriler, sonra yatarak onun tarafına dönerken Merlin de yavaşça oturur, eli onun belinde, tünüğünü düzeltirken Arthur onu izliyor, mırıldanır

“Artık kral mıyım?”

Merlin hafifçe gülümser, ona bakarken cevaplar

“Daha değil.. Yarın sabah.. Hala prensin..”

Arthur bunu kafasında evirip çevirir gibi dururken Merlin onun titrediğini hissediyor, uzanarak öbür tarafına eğilir ve ince örtüyü çeker, onun sırtına getirirken göğsünde onun elini hissederek, ona uyararak yatarak örtüyle beraber sardığı prensi kendine çeker, ona sarılırken Arthur konuşur

“Babam öldü Merlin..”

Merlin iç çekiyor, bildiğini söylerken Arthur başı onun başının altında, aralarındaki kumaşlara bakıyorken devam eder

“Ben kral olmak istemiyorum..”

Merlin bundan korkuyor, onu sıkarken cevaplar

“Ama olacaksın.. Ve çok da iyi bir kral olacaksın-“

“Buna hazır değilim, herkes öyle söylüyor, ama değilim-“

“Öylesin Arthur-“

“Değilim!”

Arthur ondan çekilerek ona bakarken gözleri bu gece ilk defa odaklanarak bakıyor, ona dönerek tekrarlar

“Hazır değilim.. Kral olmak istemiyorum, o cesaretim yok, gücüm yok, karar veremem-“

Arthur onun yüzünü tutan adama bakarken sesi alçalarak devam eder

“Sana bile nasıl davranıyorum.. Bütün ülkeye ne yaparım?”

Merlin hafifçe gülümser, ona bakarken cevaplar

“Arthur, sen bana kötü davranmıyorsun-“

“Sen öyle san, salaksın anlamıyorsun-“

“Arthur, kes..”

Arthur keser, ona bakarken Merlin devam eder

“Yarın kral olacaksın, ve ben orada olup seni alkışlayacağım.. Tacını sana *ben* vereceğim..

Hak etmesen orada olmak istemezdim-“

“Merlin ben çok, *çok* korkuyorum..”

Merlin bir anda paramparça olurken şoka işte şimdi girmiş ve titreyen genç adama bakıyor, mümkün olsa kendini onun yerine koyacak, onun için bunlara dayanacakken buna en yakın şeyi yapar ve onu kendine çeker, dudaklarını örterken Arthur kesik bir ses çıkartır..

Arthur bir anda ona çekilirken dudakları örtülmüş, ne düşüneceğini şaşırır, ama Merlin güçlü, Merlin *hep* ondan daha güçlü, onu ensesinden sıkarak kendine bastırmışken Arthur bir an sonra elini örtülerin altından çıkartıp onun beline sarar, Merlin onaylarken kalçası ona dayanıyor, prensi kendine yaslarken Arthur yavaş bir nefesle ayrılır, fısıldar

“Merlin, buna gerek yok-“

“Sus, kafan çalışmıyor-“ Arthur hafifçe gülerken başını kaldırır, şu anda bile onu güldürebilecek, bunun için nefes alan adama bakarken onun gözlerini üzüntüyle dolu bulunca kaşlarını çatar, eli onun belinden şakağına çıkarken konuşur

“Sen de kralını kaybettin.. Sormadım bile-“

“Ben iyiyim-“

“Düşüncesizim, görmüyor musun-“ Merlin elini onun eline kapatır, sıkarken gülümseyerek cevaplar

“Arthur, ben iyiyim.. İnan.. Ben sana üzülüyorum..”

Arthur sessizleşerek ona bakarken Merlin gülümser, konuşur

“Aklını dağıt-“

“Seni kullanamam-“

“Beni kullanmıyorsun.. İstiyorum, ben de istiyorum, *lütfen* Arthur.. Bana bunu ver, yapamaz mısın?”

Arthur onun sesinde gizlenmiş bir sürü şeye bakarken Merlin sanki bundan daha büyük bir şeyi istiyor gibidir, Arthur eğilerek onun nefesini örterken Merlin onu kendine çeker..

Merlin bir anda çalınan nefesiyle nefessiz kalmış, elini onun saçlarına sokarken diğer eliyle onu sırtından asılarak kendine çeker, Arthur daha da onun üzerine geçerken Merlin yastıklara gömülüyor, daha önce onlarca kere oturduğu, arada sırada yorgunluktan uyuyakaldığı, ama Arthur’un ona hiç yasaklamadığı yatakta şimdi onun kolları arasında yatıyorken güçlü adam biraz daha yükselerek kendini ona sürterken Merlin boğularak başını çevirir, boynuna inen dudaklarla nefes alır..

Merlin onun kıyafetleri çeken, çıkartan, aralarından çeken parmaklarına karşı koymuyor, uzanarak onun üzerindeki çekerken vakitleri yok, hazırlanacak zamanları yok, Arthur tekrar onun üzerine geldiğinde bir top patlar, prensin hala sarayda olduğunu ilan ederken Arthur onun dudaklarını örter..

Merlin bacakları onun belinde, onun tenine iyi olduğunu söylerken onu kendine çeker, ama Arthur düşünceli, *hala* düşünceli, onu hazırlamak isterken bilmiyordur ki tenine fısıldanan manasız sözcükler Merlin’i çoktan hazırlamıştır, onu daha da kendine çekerken

Arthur titrer, çekime, kaçışa karşı koymaya çalışırken bir top daha patlar, sarayın hala ayakta olduğunu ilan ederken Merlin onu eliyle kavrar, ikisi de hızla nefes alırlarken Arthur gözlerini açarak ona bakar..

Mavi gözler sarı saçların arasında parlıyor, ikisi sıcak, ikisi terli, dışarıdaki geceye isyan ediyorlarken Camelot ışıltılı parlıyor, tüm şamdanlar yanıyorken Arthur kendini ona iter, son bir top daha atılırken Arthur'un kral olacağı ilan edilir, Merlin inleyerek başını yastığa gömer..

Merlin onun omzunu öperek bir süre dudaklarını onun teninde tutar, sonra yavaşça yataktan kalkar ve yere çöker, kıyafetlerini alıp yataktan uzaklaşırken diğer tarafta hızlıca ve sessizce giyinir, sonra Arthur'un kıyafetlerini hazırlar..

İşi bitince genç büyücü prensinin sabaha kadar uyuyacağından emin, kapıyı aralar ve çıkar, sessizce arkasından çekerek kapatır ve koridorda ilerlerken askerlere dönerek konuşur

“İçeri kimse girmesin, Arthur uyuyor..”

Asker başını sallar, Merlin onları geçerek diğer tarafa gider, ve öbür kuleye doğru yol alır..

Merlin kulenin merdivenlerini tırmanır, nöbetçi askere gülümseyip içeri girerken diğer odada duyduğu hıçkırıklar Morgana'nın hala uyanık olduğunu gösterir, Merlin o tarafa giderken Gwen'in söylediklerini duyunca orada donar..

“Arthur'a anlatmalısınız efendim-“

“Olmaz! Benim yaptığımı düşünür Gwen-“

“Ama efendim-“

“Ben yapmadım! Ben Uther'a zarar verir miyim!? Tanrılar beni affetsin!”

Merlin öylece kalmış, şu anda Merlin şeklinde bir heykelken kulağı havada, dinlemeye devam ediyordur, Gwen tekrar dener

“Arthur sizi suçlamaz-“

“Sen öyle san! Sihir yapabildiğim için beni yakar, bir de babasına sihir yaptığım için yanmış bedenimin küllerini yemeklere falan katar Gwen!”

Merlin kaşları çatılı, yavaşça gerilerken Morgana inleyerek bir şeyler söyler, o sırada adımlar duyulurken Gwen kapıya asılıp çıkar, Merlin'i görünce gözleri büyürken Merlin de ona bakıyor, dikleşir..

Gwen sessiz, yürüyerek bir kadehe su doldurur, sonra tekrar odaya girerken konuşur

“Efendim, ben dışarıdayım, biraz uzanın..”

Morgana bunu dikkate almış olacak, Gwen'in çıkmasına izin verirken Merlin kapıyı açıyordur, Gwen de arkasından çıkarken Merlin sabırla merdivenleri iner, koridorlara girer, ikisi kimselerin olmadığı bir odacık bulurlarken Merlin içeri girer, Gwen arkasından girdiği an Merlin yapıştırır

“Morgana mı yaptı-“

“Elbette hayır Merlin! Morgana onu öldürür mü-“

“Niye öyle diyor? Arthur'a neyi söylemesini istiyorsun?”

Gwen panikle ellerini eteğine sürtüyorken Merlin yürür ve onun ellerini yakalar, konuşur

“Gwen, eğer Uther'ın ölümünde Morgana'nın bir parmağı varsa, senin de başın yanar..”

Gwen başını sallar, bildiğini söylerken Merlin devam eder

“Ama bana söylersen..”

Gwen ona bakar, Merlin temkinli, konuşur

“Bana söylersen, *belki* Arthur beni dinler.. Söyle, *nedir?*”

Gwen derin bir nefes alır, ona bakarken anlatmaya başlar..

Merlin başı ağrıyor, Gaius'un yanına girerken yaşlı adam onu görünce fırlar, ona yürürken endişeli, konuşur

“Merlin.. Gel, *gel-*“ onu oturtur, saçlarını okşar ve önüne bir kase çorba koyarken Merlin istemiyor, midesi kasılıyor, konuşur

“Gaius.. Uther'ı sihir öldürmüş..”

Gaius bunu duyunca gerilerken yaşlı gözleri büyür, Merlin bakışlarını ona kaldırırken sırdaşına bakar..

“Merlin, bunu Arthur'a söylemelisin-“

“Şimdi mi!? Daha Uther'ın öldüğünü bile anlayamadı!”

Gaius iç çekiyor, eliyle yüzünü sıvazlarken Merlin devam eder

“Bu iş çok büyük Gaius, birileri bunu planlamış, Morgana'yı da alet etmişler.. Camelot'un üzerinde kötü adamlar var-“

“Ve seni istiyorlar..”

Merlin ona bakar, mavi gözleri yorgun, cevaplar

“Öyle bir şey söylemedim..”

“Merlin, Nimueh senin peşinde.. Arthur’a saldırmıyor-“

“Ama Uther’ı öldürüyor!”

“Uther’ı kimin öldürdüğünü hala bilmiyoruz.. Benim gördüğüm de kalp kriziydi-“

“Uther’ın kalbi dün iyiydi!”

Gaius derin bir nefes alırken Merlin ondan daha büyük nefeslere ihtiyaç duyuyor, inatla devam eder

“Camelot’a saldıracaklar.. Ve Arthur bir yıkıntı..”

Gaius iç çeker, Merlin yüzünde ona yakışmayan, ama bu aralar hep orada olan bir keder, ayağa kalkarken konuşur

“Arthur’un yanına gidiyorum.. Yarın taç töreni kaçta yapılacak?”

“Sabah gün doğarken Uther yakılacak.. Ondan sonra..”

Merlin başını sallar, dönerek yürür ve çıkarken Gaius endişeli, *çok* endişeli, geleceğin Camelot’a iyi davranmasını umar..

“NEREDE DEDİM! NE DEMEK BİLMİYORUM-“ Merlin bağırışları duyunca hızlanır, sonra koşarak askerleri geçer ve açık kapıdan içeri girerken Arthur içeri dalan hizmetkarını görünce kükrer

“NEREDESİN SEN!?”

Merlin nefesini yutuyor, geldiğini söylerken Arthur nöbetçilerine bir bakış atar, askerler sıvışır ve kapıyı arkalarından kapatırlarken Arthur konuşur

“Gitmemeni söylemiştim-“

“Söylemedin, ama çok uzakta değildim-“

“Uyandığımda yoktun! Burada olacağını söylemiştin, daha ilk günden bana yalan söylüyorsun-“ Merlin ona aldırmaz ve dolaba giderken onun havlularını çeker, Arthur hala sinirli bir tonla konuşuyor, devam eder

“Yıkanmayacağım, saçma sapan davranma-“ Merlin havluları bırakır, ona dönerken konuşur

“Kirlisin Arthur-“

“Kirli falan değilim, dün hiçbir şey yapmadım!”

Merlin sessiz, ona bakarken bekler, Arthur bir süre sonra sönerken mırıldanır

“Kirli değilim..”

Merlin hafifçe gülümser, havluları tekrar alır ve ona yürürken cevaplar

“Beni kir olarak görmemen onurumu okşasa da, biraz daha temiz olman daha iyi olur..”

Ve havluları onun göğsüne dayar, kaşlarını kaldırırken Arthur onun gözlerine bakıyor, sorar

“Nasıl hala aynı kalabiliyorsun?”

Merlin hafifçe kaşlarını çatar, Arthur açıklar

“Bugün dünle aynı değil.. Dün botlarımı parlatıyordun, ben prenstim.. Bugün-biz-“ Merlin atılır ve onun söylemesini engellerken cevaplar

“Aynı değilim.. Ama senden daha iyi rol yapıyorum-“ Arthur kaşlarını çatar, Merlin başarmış, sırtarak kaşını kaldırırken devam eder

“Bir hizmetkar, gerekeni yapmalıdır efendim-“

“Kapa çeneni..”

Onu geçer, banyoya giderken Merlin hüznle gülümser, sonra yatağa ilerler..

Arthur dışarı çıktığında güneş doğmak üzere, Merlin ona yürür ve konuşmasına fırsat vermeden asker gömleğini başından geçirir, Arthur grileri görünce anlarken sessiz, kollarını geçirerek ona yardım eder..

Merlin onun ince demirden zırhını almaya giderken Arthur gömleğinin uçlarıyla oynuyordur, mavi bakışları gökyüzünü delmeye başlayan ışıklardayken Merlin ince demiri ona giydirir, önüne geçerken ikisi bir an göz göze gelirler, Merlin gülümseyerek kayışlara uzanırken Arthur ilgisini önündeki adama çevirir..

Birkaç saat önce yatağında olan beden şimdi karşısında, sanki bunu daha önce yüzlerce kere yapmışlar gibi rahatken Arthur bilmiyor, belki de yaptıklarını hissediyorken Merlin öbür omuza geçiyordur, Arthur konuştuğunu duyar

“Merlin..”

Merlin ‘*efendim?*’ diyerek deriyi sıkarken tam olması gerektiği gibi, ne çok gevşek ne de çok sıkı bırakarak başını ona kaldırırken Arthur uzanarak onun dudaklarını örter, Merlin nefesi kesilerek elini indirirken onun karnına düşen eli ince demiri tutar..

Merlin bunu beklemediği belli, hafif bir nefesle başını kaldırırken Arthur onu bir an daha öper, sonra geri çekilerek tekrar eski haline geçerken Merlin yutkunur, dönerek onun pelerinini almaya giderken Arthur konuşur

“Teşekkür ederim..”

Merlin ‘*bir şey değil*’ diyerek pelerini onun omuzlarından sararken Arthur tekrarlar

“Merlin..”

Merlin ona bakar, bugün kral olacak adam onun gözlerini izliyor, konuşur

“Teşekkür ederim.. Yaptıklarını unutmayacağım..”

Merlin hafifçe kızardığını hissederken başını sallar, Arthur devam eder

“Sen olmasaydın, bugün bu halde olmazdım.. Bunun farkındayım..”

Merlin utanmış, ‘*gerek yok*’ derken pelerine uzanacak olur, ama Arthur keser

“Aklımı korudun.. Beni babamın yanına soktun..”

Merlin onun bitirmeden susmayacağını anlamış, başını eğerek beklerken Arthur onu izliyor, konuşur

“Merlin, ben şu anda bir hiçim..”

Merlin itiraz etmek için başını kaldırırken Arthur açıklar

“Öyle değil.. Şu anda prens değilim, çünkü ülkede kral yok.. Kral değilim, çünkü tacımı takmadım.. Dün hiçbir şeydim, bugün hiçbir şeyim.. Ama sen hala buradasın..”

Merlin ağzı aralık, verecek akıllı bir cevap bulamıyorken Arthur bir adım geri atar, Merlin gözleri büyüyerek ona bakarken sarışın adam, yakışıklı bir *hiçbir şey*, ona bakarak pelerinini savurur, ve karşısında şövalyelerin en yücesi varmış gibi eğilerek ona selam verirken Merlin şokla, gözleri dolarak, kalbi gümbürdüyor, onu izler..

Arthur bir saniye daha ona selam verir, sonra dikleşir ve ona yürürken Merlin başını ona kaldırıyor, fısıldar

“Bunu yap istemedim-“

“Gurur duyarım-“ ve ona eğilerek dudaklarını alırken Merlin kolunu onun boynuna sarar, gözlerinden bir damla yaş akarken Arthur yakalamış, silerek elini onun yanağından boynuna, göğsüne, beline indirerek onu kendine çekerken Merlin zayıf bir nefesle ona asılır..

Dışarıda borazanlar öterken Merlin alnı onun alnına dayalı, fısıldar

“Gitmen gerekiyor..”

Arthur derin bir nefes alır, başını ondan çekerken konuşur

“Merlin, orada olmana ihtiyacım var-“ Merlin başını sallar, gülümserken cevaplar

“Ayrılmayacağım..”

Arthur da hafifçe başını sallar, mırıldanır

“Artık sana *hep* ihtiyacım var..”

Merlin kalbi ağırlaşarak hafifçe gülümserken cevap vermez, Arthur ona bir daha bakar ve sonra döner, yürüyerek kapıya giderken her adımda daha da Arthur olur, kapıyı açıp çıkar ve giderken Merlin iç çekerek onu takip eder..

Devasa alevler gökyüzüne yükseliyorken sanki tüm Camelot sessizleşmiş, herkes saygıyla bu ülkeye barışı getirmiş adil kralın arkasında duruyorken Merlin dumanlardan gözü yansa da en ön safta, Arthur’un hemen arkasında, onunla beraber nefes alıyorken mavi bakışları alevlerden dönerek diğer tarafa, asillere gider..

Morgana zümrüt yeşili pelerininin altında, siyah saçları omuzlarından dökülüyorken yeşil gözleri üzüntü dolu, alevleri izleyerek duruyorken elinde tek bir zambak, parmakları yaprakları okşuyorken Merlin Uther’ın en çok zambakları sevdiğini hatırlıyor, dönerek Leydi’nin nedimesine bakar, Gwen düşünceleri çok farklı yerlerde dolaştığı belli, ne ateşlere ne de diğerlerine bakıyorken yeri izliyordur, o sırada Arthur mırıldanır

“Merlin-“ Merlin atılarak ‘*evet efendim?*’ diye sorarken Arthur ona dönerek konuşur
“Görevlileri hazırla.. Taç-“ Merlin başını sallar, dönerek uzaklaşırken onunla birlikte 5 adam daha ilerler, Arthur tekrar alevlere dönerken Morgana sessiz, uzaklaşan Merlin’in arkasından bakar..

Asiller Konseyi..

Arthur düne kadar babasına ait olan tahtın önünde diz çökmüşken sağ tarafında konsey temsilcisi elindeki parşömene bakarak gerekli soruları okumuş, Arthur da cevaplamışken temsilci başını sallar, Merlin dönerek askerlerden birinin taşıdığı tacı alırken Arthur derin bir nefes alır..

Yeni kralın tacını tutmasına izin verebileceği tek hizmetkar ilk göreviyle oraya yürür, ve halkın temsilcisi, önünde onun için diz çökmüş krala bakarken Konsey Temsilcisi parşömeni indirerek konuşur

“*Arthur Pendragon*, Uther Pendragon’un oğlu, Camelot Kralı.”

Merlin sessiz, dikkatle tacı onun başına yerleştirir, uzanarak her zaman yaptığı gibi o minik tutamı çeker ve tacın üzerinden düşürürken parmakları onun alınına değeri, Arthur bir an onunla göz göze gelirken Merlin kısacık andan geri çekilip ayağa kalkan adamın önünde diz çökerken Arthur dönerek konseye bakar.

Onun kalkışıyla herkes sırayla yere çöker, başı önüne eğik, beklerken Merlin ensesindeki parmakları hisseder, Arthur konuşur

“Camelot..”

Ve sonra dönüp tahtına otururken Merlin ayağa kalkar, herkes ayağa kalkarken yeni Kral ülkesine bakar..

Arthur bir sürü adamın önünde diz çöküp baş sağlığı dilemesini dinlemişken sıkıntıyla bir nefes daha alır, Merlin diğer tarafta, ne Arthur'u ne de asilleri izliyorken bakışları Morgana ve Gwen'de, güzel Leydi'nin nedimesiyle tartışmasını ve sonra dönüp çıkmasını izlerken Gwen gözleri dolmuş, elini ağzına kapatır..

Merlin o tarafa giderken Arthur tek gözüyle hep onu izliyor, hizmetkarının Gwen'le konuşmasını, Gwen'in dışarıyı göstermesini ve sonra Merlin'in fırlamasını izlerken kaşlarını çatarak önündeki mızırtıya döner..

“Morgana! *Morgana!*”

Morgana tüm gün süren dilekler ve cenaze yemekleri, ardından yine dilekler ve yine yemekler arasında çöken gecede dönerek ona bakarken yeşil gözleri tehlikeyle parlar, sonra yine önüne dönüp hızla ilerlemeye devam ederken Merlin hata olduğunu bilmesine rağmen arkasından fırlar..

Merlin onun ata binmesine tam zamanında engel olurken Morgana konuşur

“Çekil Merlin-“

“Hayır-“

“Merlin, *uyarıyorum-*“ Merlin onun tehditine cevap olarak onu kolundan yakalar, savururken attan uzaklaştırıyor, cevaplar

“Ben uyarıyorum Morgana..”

Morgana hafifçe gülerken yarı ağlamaklı bir sesle konuşur

“Bırak gideyim Merlin, bizi yakalayacaklar-“

“Ve? Sonra ne olacak? Arthur'a mı saldıracaksın?”

“Hayır, asla!”

Merlin ona inanmıyor, onu silkelirken Morgana bu çelimsiz adamın gücüyle sarsılmış, sessizleşerek ona bakarken yeşil gözleri bir şeyler söylüyor, konuşur

“Arthur'un hayatı ellerimizde-“

“Arthur'un hayatı sadece onun elinde! Sen araya giriyorsun, neden Uther'a saldırdın-“

“Ben öyle bir şey yapmadım-“

“Efendim, söyleyin!”

Morgana irkilerek dönerken Merlin şaşırmamıştır, Gwen onlara bakıyor, konuşur

“Söyleyin, lütfen.. Merlin size yardım eder-“ Morgana başını iki yana sallarken cevaplar
“Bana kimse yardım edemez.. Ateşlerde yanmayacağım Merlin-“
“Morgana, Arthur öyle bir adam değil-“
“Babasına elim değdi Merlin! Ne yapmasını bekliyorsun!?”

Merlin bir an bakışlarını kaçırarak gibi olsa da şu anda suçlunun o olduğunu hatırlar, cevaplayacakken Arthur’un sesi duyulur

“Neler oluyor? Morgana?”

Morgana ona dönerken sesi net, cevaplar

“Arthur.. Merlin kaçtıyordu-“ Merlin ‘*efendim!?*’ diyerek ona dönerken Arthur kaşlarını çatır..²

“Nereye kaçtıyordu-“

“Kaçmıyorum Arthur-“

“Kaçtıyordu! Arthur, Merlin sihir yapabiliyor, ve benim bunu öğrendiğimi öğrendi, kaç gündür ondan kaçtığım-“ Arthur bir halt anlamamış, ona bakarken Merlin bembeyaz olmuştur, Arthur ona bir bakış attığında onun o halini görünce eli kılıcına giderken Merlin panikle atılır

“Arthur, hayır!”

Morgana ise koşarak onun elinden kurtulur, Arthur’un arkasına saklanırken Gwen eli ağzında, bir şey söyleyemiyor, izliyorken Merlin konuşur

“Arthur bana güven! Ben sana öyle bir şey yapar mıyım, ne sihri-“

“Yalan söylüyor Arthur! Biliyorsun! Her garip şeyde o vardı, baban ölürken bile odada *Merlin* vardı!”

Merlin şokla boğulurken Arthur’un yüzü ifadesizdir, Merlin ölmek için her şeyi yapabilecek bir canlı görünce tanıyacak kadar köylerde yaşamış, bu sefer *kendi* canı için savaşırken cevaplar

“Arthur, yalan söylüyor! Yalan söylüyor, imkanı var mı? Sen de oradaydın, nasıl yaparım?

Niye yapayım, kazanacağım bir şey yok-“ Morgana ise sinirle gülüyor, cevaplar

“Yok mu? Sihri Camelot’ta yasal kılmak için onu baştan çıkartmadın mı?”

Merlin o anda onun *bunu* yaptığını anlarken ona bakabilir, Arthur ise her şeyi kendi tarafından anlıyorken Merlin ona döndüğünde onun suratında dün geceyi görünce bağırır

² Gerçek efsanede (ve muhtemelen dizinin bir noktasında da) Morgana’nın Arthur’a (veya Uther’a) ihanet ederek Camelot’tan kaçıışı, ve ondan sonra da Morgan La Fey olarak bilinişi gerçeğini bu senaryoda bu şekilde uygulamaya karar verdim.. Yoksa “allahım bir şıllığımız olsun o da Morgana olsun” diye verdiğim bir karar değildi bu.. Morgana’nın büyüsünü korumak için saraya ihanet edeceği, efsanede yer alan bir olgu, ve bu sefer onu kullandım.. Yoksa karaktere gıcığım yok :))

“Hayır! Arthur hayır!”

Ama Arthur kılıcını çeker, ona bakarken konuşur

“Morgana, gerile-“ Morgana hızla gerilerken Merlin elleri yumruk, bağırır
“Ben sana saldırmadım! Morgana yaptı Arthur!”

Arthur ona inanmak istiyor, ama duruşunu da değiştirmiyorken konuşur

“Büyücü olmadığını nasıl ispatlayabilirsin? Bunları yapmadığını-“
“Bana güvenmiştin! Önümde eğildin!”

Morgana bir kakhaha atarken Merlin ağlamak üzere, Ejder’in sesini duyarken irkilir, büyük yaratık konuşur

“Git Merlin.. Arthur’un yalnız kalması gerek-“
“Hayır!”

Arthur kaşlarını çatarak ona bakar, Merlin yere bakıyor, tekrar hayır derken Ejder cevaplar

“Şimdi kalırsan, onu ikna edersen, *bunu bile* atlatırsanız, Arthur her zaman *sana* bağlı adım atacak.. Her zaman geri dönerek *sana* bakacak..”

Merlin başını kaldırırken kanı deli gibi akıyor, kalbi inanılmaz bir şeye dönüşmüşken Ejder ona dün söylediklerini tekrarlar

“Senin görevin, kaderin onu kral yapmaktı Merlin.. Olacakları değiştiremezsin..”

Arthur ona bakıyor, anlamak istiyorken Merlin yavaşça iç çeker, konuşur

“Arthur, yemin ederim sana zarar vermedim.. Babana dokunmadım bile.. Hatta sen son sözlerini söyleyemediğin için onu sana geri getirdim..”

Arthur’un bakışları değişirken kılıcı hafifçe alçalır, Merlin devam eder

“Lütfen.. Ona inanma, *lütfen*.. Ben hiç zararını istemedim-“
“Ama sihir yapabiliyorsun..”

Merlin onun gözlerine bakarak yalan söyleyemeyeceğini biliyor, başını sallar, Arthur hızla kılıcını çekerken konuşur

“Biliyordum, sende hep bir gariplik vardı,-“

“Arthur-“ Arthur ona yürüyor, öfkesi yüzünde, devam eder

“Bana söylemedin! Madem o kadar yakındık, o kadar güven vardı-“

“Söyleyemedim! Seni de o yüke sokamazdım-“ Merlin bir anda boğazına dayanan kılıçla yutkunurken Arthur onu yakalamış, öfkeyle ona bakarken Merlin fısıldar

“İstiyorsan öldür.. Ama ben sana bir şey yapmadım..”

O sırada yeni kralın nerelerde olduğunu merak eden konsey bahçeye çıkmaya başlarken Arthur onlarla ilgilenmez, Merlin hiçbirine bakmazken Morgana ilan eder

“Merlin bir büyücüymüş, Uther’ın canına kast etmiş-“ Merlin başını iki yana sallarken Arthur’a bakıyordu, mavi gözlü kral onun üzerindeki kumaşı biraz daha sıkı, kılıç tene bastırırken Merlin gözlerini kapatır, Arthur usul, sorar

“İspatla.. İyi bir şey yaptığını ispatla-“ Merlin gözlerini açarak ona bakarken geridekiler öldür onu diye bağırıyordu, kurallardan, yasalardan bahsediyorlardı, Uther’ın varisi olduğunu ona sesleniyorlarken Merlin fısıldar

“Mortheaus.. Çiçek.. Sana ışık yollamıştım, başka kimse bilemez, sadece ben yaptım-“

“Git-“ Merlin ona bakarken Arthur konuşur

“Git.. Gidebilirsin, değil mi-*büyücüler yok olabilir*-“ Merlin boğulurken fısıldar

“Arthur yemin ederim ben yapmadım-“

“Seni öldürmüyorsam, canım elinde kaldı diyer, *git*. Seni bir daha Camelot’ta görürsem kurtarmayacağım-“ Merlin gözlerini kapattığında Arthur’un eline bir damla yaş düşer, genç büyücü gözlerini açarak ona bakarken konuşur

“Morgana’ya güvenme, yalvarırım-“

“Bir *yalancı* bunu söylüyor-“

“Arthur-“ Arthur onu iter, Merlin dengesini kaybederek gerilerken kral kılıcını çekerek ona tutar, sonra savururken Merlin bir an sonra yok olur, kılıç havada dönerken geride kalmış havada süzülen Pendragon armalı kırmızı boyun mendilini ikiye böler..

Meydan..

Arthur elinde kılıcı, boşluğa bakıyorken kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu, genç kral elini bacağına sürterek canını yakmış gözyaşını silerken birisi önünde eğilir, sonra dikleşirken elinde iki parçaya bölünmüş boyun mendili ile Gwen’i görür..

Genç kadın kahverengi gözleri dolu, mendilleri ona uzatırken Arthur dönerek yürür, sarayına giderken konuşur

“Asker, Morgana’yı zindana kapatın-“

“Ne? *Arthur!*”

Arthur onu dinlemeden yürür ve saraya girerken Gwen onun arkasından koşar..

Arthur odasına girerken şu anda kral odasına taşınmak için uygun hissetmiyor, arkasından giren askerlere dışarı çıkmalarını söylerken Merlin ortada yokken onun yerini dolduran genç adam kalmıştır, yürüyerek konuşur

“Pelerininiz efendim-“

“Çık-“

“Ama efendim-“

“ÇIK!”

Genç adam başını sallar, dönerek çıkar ve giderken Arthur eliyle ensesine uzanır, parçalarcasına ipleri çözer ve pelerini yere fırlatırken tüm kasları yanıyor, hayatının en zor savaşından çıkmış, ama hem yenmiş hem de yenilmiş hissediyorken üzerindeki demirler, kıyafetler, taç, krallık, her şey daha ilk günden fazla gelir, başındaki taca uzanır, çıkartıp yatağa fırlatır ve sonra demirleri çözmeye çalışırken elleri sinirden titriyor, hiçbir şeyi açamaz, en sonunda pes ederek kılıç sandığının yanında yere çökerken boğuk bir ses çıkartır..

Arthur kolu sandıkta, gözleri kapalı, sadece nefes alıp veriyorken birisi kapıyı açıp içeri girer, Arthur bir an gözlerini açıp onu görmeyi umarken bunu yapmaktan korkar, öylece oturmaya devam ederken birisi arkasına çökerek zırhını çözmeye başlar, Arthur sırtı ona dönük olsa da onun Merlin olmadığını anlarken gözlerini açarak konuşur

“Nerede?”

Gwen sessiz, bilmediğini söylerken diğer omuza geçer, Arthur iç çekiyor, karşı duvara bakarken sonra ona dönerek sorar

“Sen biliyor muydun? Merlin’i-“ Gwen başını iki yana sallar, tüm kalbiyle hayır derken Arthur ona inanarak yine sırtını ona döner, konuşur
“Aptalmışım.. Bunca zaman..”

Gwen yorum yapmaz, onun omuzlarından ancak demirlerin ağırlığını kaldırabilirken Arthur iç çekerek tahtaya daha da yaslanır, Gwen demirleri yerine koyar, sonra ona dönerek yine çöker ve kayışları açmaya başlarken Arthur başını tahtaya bırakmış, tavana bakıyordu, konuşur

“Bana yalan söyledi.. Onca şeye rağmen.. Nasıl kurtarabilirdim?”

Gwen sessiz, bir şey söylemezken kayışları da açmış, ince zırhı onun üzerinden çıkartır, Arthur sadece gömleğiyle arkasına yaslanırken Gwen sorar

“Neden zindanlara kapatmadın? Niye gitmesine izin verdin?”

Arthur ona dönerken mavi gözleri yorgun, cevaplar

“Nasıl kapatabilirdim?”

“Kal desen kalırdı.. Senin için her şeyi yapardı-“

“Kalması ölümü olacaktı..”

Gwen sessiz, üzüntüyle ona bakarken konuşur

“Şimdi daha mı iyi oldu? Ondan nefret ettiğini düşünüyor, bir daha Camelot’a ayak basmayacak, herkes onun Uther’ı öldürdüğünü düşünecek..”

Arthur derin bir nefes alırken gözlerini kapatarak cevaplar

“Babamı kimin öldürdüğünü ispatlayana kadar, Merlin de şüpheli..”
“Bunu nasıl söylersin?”

Arthur gözlerini açarak ona bakar, Gwen konuşur

“Merlin senin için ölümü göze alan bir adamdı! Evet sana yalan söyledi, ama ne yapabiliirdi? Doğruyu öğrendiğinde olanlara bak-“
“Onu kurtaramazdım-“
“Sen *kralısın!* İsteddiğini yaparsın-“
“Kendi koyduğum yasalara uymadığımda, nasıl kral olabilirim!?”

Gwen başını iki yana sallarken cevaplar

“Onu affedebilirdin-“
“Ve her büyücü iyi şeyler de yaparak ortada kötü şeyler yapardı-“
“Merlin kötü değil!”
“Ama bu bana *yalan* söylediği gerçeğini değiştirmiyor! *Büyücü* olduğunu değiştirmiyor! Değiştiriyor mu?”

Gwen sessiz, ‘*evet*’ diyemezken Arthur ona bakıyordu, sonra sandığa bastırarak kalkar, vücuduna güvenirse de yatağa giderken konuşur

“Babam haklıydı.. Bazen fedakarlık yapmak gerekiyor.. Aptallığımı onunla yolladım Gwen, Merlin beni kral yaptı..”

Gwen iç çekerek döner ve yürüyüp çıkarken Arthur taca uzanıyor, ağır demiri ellerinde çevirir, dönerek yürür ve masaya götürürken geldiğini görmediği, Gwen’in bıraktığı iki parça boyun mendilinin üzerine bırakır..

Merlin onu kral yapmıştır..

Söz verdiği gibi.

Arthur ertesi sabahı gözleri açık karşılaşmış, tavana bakıyorken gece sadece yorgunluktan sızmış, gerisinde uyanık, bir şeylerin değişmesini, bir işareti, herhangi bir şeyi ummuşken hiçbir şey olmamış, kimse onu ne öldürmeye ne de kurtarmaya gelmişken genç adam artık kaçacak yer bulamayarak kalkmıştır..

Odası dağınık, sarışın adama artık o prens olmadığını hatırlatacak yegane iki şey masanın üzerinde duruyorken Arthur o tarafa bakmadan giderek dolabını açar, kral olduğunun ilk gününde ne giymesi gerektiğini bilemeden kumaşlara bakarken odasının kapısını dan diye açıp içeri girecek, saçma sapan şeylerle günaydın diyecek, sonra onun suratına bir havlu yapıştırıp banyoya yollayacak adam bugün geç kalmıştır, Arthur iç çeker..

Kahvaltısı yok, ‘hala kendin giyinmeyi öğrenemedin, bir de kral olacaksın’ diyerek onu ittire kaktıra giydirecek adam ortada yokken kapı nezaketle vurulur ve elinde tepsiyle bir hizmetçi içeri girer, arkasında da Merlin’in yedeği varken Arthur midesinin bulandığını hissediyor, konuşur

“Bana Gwen’i getirin.. Gidin, istemiyorum-“ ikisi de selam verir ve çıkarken Arthur şu anda hiç *kral* gibi hissetmiyor, dönerek banyoya gider..

Gwen kapıyı vurup içeri girer, tepsinin dokunulmamış, dolap kapaklarının da açık olduğunu görürken iç çekerek yürür ve önce yatağı havalandırır, sonra düzelterek örter, yürüyüp tacı alır, götürüp yatağa koyarken Merlin’in boyun önlüğünü çöpe atmaya kıyamaz, yine giderek katlar ve Arthur’un başucundaki çekmeceye koyar, sonra dönüp dolaptan bugün giyebileceği, duruma uygun kırmızı ağırlıklı bir şeyler çekerken Arthur banyonun kapısını açar, konuşur

“Günaydın..”

Gwen bir tünik çekiyor, günaydın derken genç kızlığından beri tanıdığı adamın önünde eğilip eğilmemesi gerektiğini bilemeden ona bakar, Arthur da bir an onu süzerken elini uzatır, Gwen tünüğü ona verir..

Arthur giyinmiş, masaya otururken konuşur

“Morgana hala zindanda mı?”

Gwen başını sallayarak onaylar, ayakta beklemeye devam ederken Arthur kaç gündür bir şey yemiyor, acıktığını fark etmiş, eliyle oturmasını işaret ederek devam eder

“Gwen, Morgana büyücü mü?”

Gwen iç çekerek ona bakar, Arthur kaşlarını çatarken genç kadın cevaplar

“Ben her şeyi anlatamam Arthur-“

“Kral ile konuşuyorsun-“

“Biliyorum.. Ama beni engelledi, ben farkında olmadan.. Ona bağlılığımı sunmuştum, ve anlaşılın o ki, bu sihirlerde kullanılabiliyormuş..”

Arthur arkasına yaslanırken düşünceli, mırıldanır

“İstesene de anlatamazsın yani..”

Gwen başını sallar, sonra konuşur

“Ama Merlin’e anlatabilmiştim..”

Arthur bakışlarını ona kaldırır, Gwen mırıldanır

“Onun da sihir yapabildiğini o zaman anladım.. Ama ona söylemedim.. Zaten her şey çok hızlı oldu..”

Arthur iç çeker, bir süre sonra tekrar ona bakarken konuşur

“Morgana benim hayatıma kast etti mi?”

“Ben öyle bir şey görmedim..”

“Babama?”

“Yine görmedim.. *Ama..*”

Arthur ona bakar, Gwen konuşur

“Ama bir şeyler olduğunu biliyorum.. Efendim,-“

“Eski efendin..”

Gwen onaylar, Arthur konuşur

“Bağlılığını *bana* sun Gwen.. Benim nedimem ol, bu işini bilmezlerle uğraşamam, bana beni tanıyan biri lazım.. En kötü halimi görse de yanımda duran..”

Gwen bunu duyunca mutlulukla gülümserken Arthur da hafifçe gülümser, konuşur

“Sen de ye biraz.. Anlat şimdi, bana bağlıysan beni korumak için her şeyi söyleyebilmelisin..”

Gwen derin bir nefes alır, iskemlesini masaya çekerken ona bakar..

“KRAL GELİYOR, HAZROL!”

Askerler hızla sıralanırken Arthur onlarla ilgilenmiyordur, adımları hızlı, basamakları inerken Morgana da duymuş, taşlara tutunarak ayağa kalkar, kendini hazırlarken kapılar açılır, Arthur içeri girerken yürüyor, durmaz, bir an sonra onu boğazından sıkarak duvara yapıştırırken Morgana konuşur

“Arthur, beni dinle-“

“Hiçbir şeyini dinlemeyeceğim, babam? *Babam* Morgana, o adam seni saraya aldı-“

“Ve?”

Arthur hayretle ona bakarken bir an sonra yine atılır ve narin deriyi sıkarken tıslar

“Neden büyü yapmıyorsun-“

“Ben büyücü değilim Arthur! Canım yanıyor!”

Arthur ona kıymaya devam ederken tek bir sıkı tutuş, bir çeviriş, Morgana'nın kuğu gibi boynunun nasıl kıştırdayacağını Arthur parmaklarının ucunda hissediyorken öldürüleceğini anlayan her canlı gibi, Morgana sessizleşmiş, hareketleri durmuş, ona bakarken Arthur bakışlarını ona çevirir, konuşur

“Sana güvenmiştim..”

“Arthur yemin ederim bir şey yapmadım-“ Arthur bir an sonra ona sert bir tokat atarken genç kadın yere düşer, gerideki askerler kıpırdamazken Arthur ayakta, konuşur
“Yapabileceğin her şeyi zaten yaptın.. Rüyalarında buradan çıktığını gördün mü Morgana?”

Morgana yerde, başını ona çevirirken zindanın kapısı kralın arkasından kapanır, yeşil gözler büyürken Arthur belindeki hançeri çıkartır..

II

Merlin sırt üstü devrildiği toprakta can acısıyla yüzünü buruştururken gökyüzü kararıyor, yıldızlar çıkıyordur, ormanın hışırtıları yeni konuğu karşılarken Merlin nefesini bırakarak eliyle gözlerini kapatır..

Olanları hala algılayamıyor, oturtamıyorken Arthur'un ona inanmaması, güvenmemesi en büyük bıçak yarası, Merlin kanı nasıl durduracağını bilmiyorken yanına döner ve toprağa bastırarak kalkar, nereye gideceğini düşünürken önce *nerede* olduğunu anlamaya çalışır..

Merlin kollarını kendine sarmış, karanlıkta yürüyorken şu anda ayın verdiği ışıktan fazlasını istemiyor, *hiçbir şey* yapmak istemiyor, sadece yürüyorken aklı Arthur'da, ona bir şey olmuş olmasından korkuyor, ama dönmekten de çekiniyorken oraya gittiğinde başına gelebilecekler onu ürkütüyor, Arthur'un tehditlerini her zaman yerine getirdiğini biliyorken titriyordur..

Ona *inanmamıştır*.

Evet diğer taraftaki *Morgana'dır*, doğduğundan beri orada olan kız, ama Merlin yine de incinmiş hissediyor, engelleyemiyorken ayağı bir şeye takılınca yere düşer, dizini incinmiş, yüzünü buruştururken oturarak derin bir nefes alır..

Merlin yerde yan dönerek uyumuş, sabah çığ düşerken de uyanmışken gece hiçbir şeyin ona saldırmaması mucize, tekrar bir yöne doğru gitmeye başlarken yolun onu Camelot'a geri göndermesinden korkuyor, hep ileride olası bir kule var mı, ona bakarak gidiyordur..

Güneşin durumuna göre Arthur şu anda hala uyuyor olmalıdır, normalde Merlin onun kahvaltısını alıyor, ve odasına gidiyorken onun dün gece ne yaptığını merak etmeden duramaz..

Uyumuş mudur? Uyuyabilmiş midir ya da? Gece yalnız hissetmiş midir? Babası yok, Morgana bir tehlike-

Elbette Morgana ile ilgili uyarısına inandıysa tehlike.

Merlin sıkıntıyla yerdeki bir taşı tekmelerken taş uçarak bir anda önüne çıkan birine çarpar, Merlin bir adım geri atarken doğanın kimseye doğal olarak bahsetmeyeceği mavi gözlere bakar, Nimueh kaşlarını kaldırırken Merlin çenesini kaldırır..

“Merlin..”

Merlin bir adım daha geri atarken konuşur

“Niye buradasın?”

“Seni arıyordum-“

“Buldun.. Ne istiyorsun?”

Nimueh hafifçe gülümser, elleriyle oynuyor, ona bir adım atarken Merlin aynı ölçüde bir adım daha geri atar, bugün koyu kahverengi bir elbise giymiş güzel büyücü ona bakarken durarak konuşur

“Sana zarar vermeyeceğim, en azından bugün.. Gevşe..”

Merlin ona sanki o söyleyince yapacakmış gibi bir bakış atarken Nimueh hafifçe gülerek onu geçer ve kayalardan birine otururken devam eder

“Olanları duydum-“

“Duydun mu, *gördün* mü?”

“Fark eder mi?”

Merlin etmeyeceğini biliyor, iç çekerek ondan uzaklaşır ve bir ağaca dayanırken Nimueh onu izliyor, konuşur

“Bilgin olsun, Uther’ı ben öldürmedim.. Benim amacım onun canlı canlı acı çekmesiydi, onu öldürmek onun için iyi bir şey olurdu..”

Merlin bir şekilde ona inanırken başını sallar, ağaca dayanarak yere çökerken sorar

“Kim öldürdü? Morgana mı?”

Nimueh zarifçe omuzlarını kaldırıp indirirken cevaplar

“Kim bilir? Morgana’nın planlarını kimsenin anlayacağını sanmıyorum, o olacakları hepimizden önce görüyor..”

Merlin iç çekerek ormana bakar, kendi kendine başını iki yana sallarken konuşur

“Bir şey olmalı.. Uther’ı öldüren itiraf etmeli..”

“Yoksa katili sen kalacaksın, yanılıyor muyum?”

Merlin ona mavi bir bakış atarken Nimueh gülümser, dirsekleri dizlerinde, çenesini de ellerine dayamış, onu izlerken konuşur

“Seni böyle görmek beni üzüyor..”

“Eminim..”

“Gerçekten.. Seninle eş konumdayken savaşmayı seviyorum.. Seni nereye yerleştiresek?

Arthur seni görmeyi istemeyecektir-“

“Senin yardımını neden kabul edeyim?”

“Ben olmazsam ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Niye bana yardım ediyorsun ki? Sonunda beni öldürecekse?”

Nimueh hafifçe gülerken dikleşirken ona bakarak cevaplar

“Merlin, ben seni öldürmeyi denedim.. Birden çok kere.. Ve başaramadım.. Herkesin yapamadığı büyüler vardır, aptal değilim..”

Merlin gözlerini kısarak onu izlerken Nimueh gözlerini devirerek daha açık konuşur

“Pes ettim Merlin.. Boğazına bıçakla saldırmadığım sürece seni öldüremeyeceğim açık.. Bıçak da tarzım değildir..”

Merlin çok rahatladığını söylerken Nimueh gülümser, Merlin iç çekerken öne eğilerek sorar

“Madem beni öldürmeyeceksin, ve birden arkadaşım olmaya karar verdin-“

“Etrafta tanıdığım benim kadar güçlü bir tek sen varsın.. Güçler birliği diyelim..”

Merlin gözlerini devirir, sonra devam eder

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Başımızdan aşağı çığ düşmeyen bir yere gitmeyi düşünüyorum.. Nasıl?”

Merlin elinde olmadan *iyi* derken Nimueh gülümseyerek kalkar ve elini ona uzatırken muzurca kalçalarını sallar, sorar

“Güzel bayanın elini tutacak mısın Merlin?”

Merlin ayağa kalkıyor, ona ilerlerken cevaplar

“Güzel olduğunu hiç söylemedim-“

“Ben söyledim.. Tut..”

Merlin onun elini tutar, ikisi yok olurlarken ağaçta onları izleyen kuşlar sessizliği memnuniyetle karşılar..

Merlin belirdikleri tahtadan barakaya bakarken sorar

“Burada kaldığını söyleme..”

“Arada sırada-“ bir şeyler fısıldar, ateş yanarken yataklar kendi kendilerini yapmaya başlar, Merlin ateşin yanına giderken konuşur

“Nimueh, Arthur hala yaşıyor mu bilmem lazım.. Morgana-“ Nimueh iç çekerek onun karşısına otururken sorar

“Her gününü onu düşünerek geçirirken nasıl ondan ayrı kalacaksın?”

Merlin o kadarını düşünmemiş, derin bir nefes alırken Nimueh sorar

“Merlin, Arthur seni gerçekten kovdu-“

“Biliyorum-“

“Ve gerçekten oraya geri dönemeyeceksin-“

“Onu da biliyorum-“

“O zaman onu düşünmeyi kes-“

“Yapamam.”

Nimueh iç çekerek başını eğer, koyu renk saçları iki yanından düşerken Merlin gülümser, uzanarak onu başından iterken genç kadın başını kaldırır, Merlin konuşur

“Aslında istesen tatlı bir kızsın-“

“Kız? Ben kaç yaşındayım biliyor musun?”

Merlin gülerken Nimueh gözlerini devirir..

Merlin çorbasını içiyorken Nimueh kasesindeki kaşığı döndürüyordur, Merlin kaşığı indirirken sorar

“Zehirledin mi, niye içmiyorsun?”

Nimueh ona sıkılmış bir bakış atarken Merlin kaşını kaldırır, genç kadın cevaplar

“Seni nerede saklasam diye düşünüyorum.. Herkes başını isteyecek..”

Merlin bunu duyunca kaşığı bırakır, eğilerek onunla göz hizasına gelirken sorar

“Nimueh, bana neden iyi davrandığını gerçekten söyleyene kadar bir yere gelmiyorum..”

Nimueh ondan korkmuyor, ona bakarken cevaplar

“Aramızda kalacak?”

Merlin ona *manalı* bir bakış atarken genç kadın gülümser, sonra konuşur

“Ben eskiden Uther’ın nedimesiydim..”³

Merlin gözleri büyüyerek ona bakarken Nimueh yavaşça başını sallar

“Aynı Arthur gibiydi.. Dik, cesur, hayalleri olan bir prens.. Ben de aynı sen gibiydim, sihrini yeni tanıyan, genç, *güzel*..”

³ Bunları yazıyorken, dizide hiçbir bilgi almadığımızı belirtmek istiyorum.. Geçmişlerine dair yani.. Bu not tamamen olur da ilerde tutarsa, “*ahaha tuttu!*” demek içindir..

Merlin gözlerini devirerek tekrar çorbasına dönerken Nimueh onun kızardığını görmüş, keyifle devam eder

“Onun en yakın arkadaşıydım.. Sırları bendeydi, korkuları bendeydi, mutlulukları da öyle.. Ta ki benim sihir yaptığımı öğrenene kadar..”

Merlin başını kaldırarak ona bakar, Nimueh mavi bakışları ateşte, o günleri hatırlıyor, konuşur

“İlk başta çok kızmıştı.. *Neden* ona söylememiştim.. *Neden* paylaşmamıştım.. Bir süre sonra kabullenebildiğinde ise büyülenmiş gibiydi.. Şunu yapabiliyor musun, bunu yapabiliyor musun.. *Uther Pendragon’u*, Camelot’un Prensi’ni *büyüleyebiliyordum*, yeteneklerim onu hayrete düşürüyordu Merlin..”

Merlin nefes almıyor, onu izliyorken Nimueh sesi alçak, devam eder

“Sonra.. Sonra Igraine geldi, Arthur’un annesi..”

Ona döner, Merlin sessiz, onun gözlerine bakarken fısıldar

“Aşıktın..”

“Öyleydin.. Ama onun mutluluğu için her şeyi yapardım.. Arthur’u bile..”

Merlin kaşlarını çatarken Nimueh başını sallar, açıklar

“Igraine çocuk yapamıyordu.. Uther da benden doğayı değiştirmemi istedi.. Bebek yapabilmeleri için.. Pendragonların soyu için..”

Merlin sessiz, ona bakıyorken Nimueh derin bir nefes alarak konuşur

“Tamam dedim.. Ne diyebilirdim ki? Ve yardım ettim.. Sonra da Arthur doğdu..”

“Nasıl yardım ettiğini bilmek istemiyorum..”

Nimueh tek kaşını kaldırır, Merlin yüzünü buruştururken genç kadın gülümser, Merlin ilk defa onun yüzünde sinsi olmayan, gerçek bir gülümseme görürken Nimueh devam eder

“Igraine, Arthur’u doğururken öldü.. Öyle olacağını şimdi anlıyorum, büyü her zaman bir denge ister, özellikle de canla uğraşıyorsan..”

Merlin başını sallar, Nimueh mırıldanır

“İşte.. Arthur için Igraine öldü.. Ve Uther benim bunu *bilerek* yaptığımı, onu elde etmek için Igraine’i öldürdüğümü iddia etti-“ Merlin ona bakarken Nimueh cevaplar

“Öyle bir şey yapmadım! Igraine’in bir suçu yoktu, öyle bakma bana!”

Merlin başını eğer, çorbasını karıştırırken Nimueh devam eder

“Uther intikam olarak tüm ailemi öldürdü-“ Merlin’in başı havaya kalkarken Nimueh sessizdir, mırıldanır
“Sonra köyümü, sonra şehrimi, sonra da her yeri.. Ta ki ben ve benim gibileri bulana kadar..”

Merlin’in göğsü bu bilgiyle çökerken Nimueh bakışlarını ona çevirir, devam eder

“O günlerde nasıl olduğumu hiç unutmadım Merlin.. Dostumdan, en sevdiğim adamdan ardi ardına darbe aldım, bütün ordu beni ararken ben kaçmaya çalıştım.. Kimse yanımda değildi, kimse bana bakmıyordu, ve ben o günleri hiç unutmadım..”

Merlin sessiz, ona bakıyorken konuşur

“Uther’a geri ödetmek istedin..”

“Evet.. Ama seni burada tutmamın onunla alakası yok.. Uther’la aramda olan, onunla aramdaydı.. Hiçbir zaman başkasına dokunmadım..”

Merlin bunu biliyor, bir şey söylemezken Nimueh devam eder

“Evet? Kazandım mı?”

Merlin gülerken başını kaldırırken masaya dirseklerini dayar, ona yaklaşırken fısıldar

“Nasıl hala bu kadar genç kalabiliyorsun peki?”

Nimueh onu alnından iterken Merlin gülerken çorbasına döner, Nimueh de sessiz, kaşığı alırken bir an ona bakar, sonra kendi kendine gülümseyerek çorbasına eğilirken ateş biraz daha canlanır..

“Neden bana saldırdın peki? Çiçek falan?”

Nimueh başını kaldırır, ona bakarken sorar

“Anlamamış mıydın?”

“Anladım ama sessizlik beni sıkıyor..”

Nimueh hafifçe gülümser, cevaplar

“Gerçekten büyücü olup olmadığını anlamak istedim.. Arthur hakkında nereye kadar gidebileceğini.. Ya da onun senin için nereye kadar gidebileceğini-“

“Arthur orada ölebilirdi-“

“Hep oradaydım.. Sadece görünmedim.. Onu öldürecek değildim, kanıt istiyorsan, mavi ışık küreni gördüm..”

Merlin ona bakarak bir süre durur, sonra başını sallarken Nimueh kaşını kaldırır, Merlin hafifçe gülerken konuşur

“Peki, *tamam*.. Ama Nimueh, bana yine hainlik yaparsan-“ Nimueh ellerini kaldırır, Merlin gülümserken bir süre sonra gülümseyişi solar, Nimueh inlerken sorar
“Unutmaya çalışamaz mısın-“
“Sen unutabildin mi?”

Nimueh bu cevapla susarken Merlin somurtuyor, kaşığına ittirirken konuşur

“İyi olduğunu bilmem gerek.. Ne yaptığını öğrenmem gerek..”

Nimueh iç çeker, ona bakarken cevaplar

“Ben gidip bakarım, sen burada kal-“

“Seni yakalarlarsa-“

“Bir şey yapamazlar.. Hiçbir zaman gerçek cadıları öldüremediler Merlin, seni ateşe atsalar ordan cisimlenmeyi başaramaz mısın sanki?”

Merlin ona bakıyor, bu açıdan düşünmemişken sonra konuşur

“Hep masumdular o zaman!”

Nimueh parmak uçlarıyla onu alkışlarken Merlin gözlerini devirir, arkasına yaslanırken Nimueh yok olur..

Merlin barakanın içinde dört dönüyor, Nimueh’in hala gelmemesi sınırlarını geriyorken elleriyle onu Arthur’un olduğu yere yollamak ve burada beklemek Nimueh ne kadar kalbini açmış gibi görünse de Merlin’in ona inanması bir şekilde hata iken aynı zamanda her şeyini de geride bıraktığını hatırlar, en sonunda cesaret ederken tekrar yok olur..

Merlin odasında belirdeğinde bir an gözleri büyürken dağınıklığa bakar..

Odanın altı üstüne getirilmiş, yatak diğer tarafa devrilmiş, kitabının olduğu tahta da yerinden çıkmışken Merlin yutkunur, dönerek açık kapıdan geçerken salonunda bitkin bir şekilde oturan Gaius onu görünce irkilir, fırlar

“Merlin! Burada ne işin var-“ Merlin basamakları inerek onun yanına gelir, ikisi sarılırlarken yaşlı adam çekilerek onun yüzünü tutar, bakarken konuşur

“Boynun kanıyor-dur, kurumuş-ne yaptın?”

Merlin elini boynuna götürürken cevaplar

“Ben yapmadım.. Arthur yapmış olmalı-Gaius neler oldu? Arthur ne yaptı, iyi mi-“ Gaius onu oturtur ve bir havlu alırken konuşur

“Sen neredeydin? Herkes seni arıyor-“

“Kaçtım.. *Kovuldum*..”

Somurarak önüne dönerken Gaius iç çekerek havluyu ıslatır, mırıldanır

“Kaç gündür Arthur’un adamları her yeri arıyor-“

“Kaç gün-*efendim?*”

Gaius ona bakar, Merlin sorar

“Ben gideli daha bir-iki saat oldu!”

Yaşlı adam başını iki yana sallar, ciddiyetle ona bakarken cevaplar

“Sen gideli 3 gün oluyor Merlin..”

Merlin şaşkın, öylece oturmaya devam ederken önüne bakar..

“Morgana’ya ne olduğunu kimse bilmiyor.. Kimi öldürdü diyor, kimi kaçırdı, kimi de Morgana’nın kendisinin kaçtığını söylüyor..”

Merlin ona bakıyor, sessizken sorar

“Ama Arthur ona güvenmedi, değil mi?”

“Evet.. Sen gittikten sonra onu zindanlara kapattırdı..”

Merlin gözlerini kapatarak gülümser, sonra açarken konuşur

“Morgana’ya ne olduğunu öğrenmem gerek-“

“Merlin, oraya gidemezsin-“

“Ama Uther’ı *benim* öldürdüğümü düşünüyor-“

“Hayır, otur!”

Merlin kaşlarını çatarak oturur, Gaius açıklar

“Arthur dün ilk bildirisini ilan ettirdi.. İlk Kraliyet bildirisini..”

Merlin başını hafifçe yatırarak ne olduğunu sorarken Gaius iç çekerek döner, yürüyüp masadaki kargaşanın arasından bir parşömen bulur, ona getirirken Merlin yaşlı adamın titreyen ellerinden kağıdı alır, okur..

Kral bildiriyor ki ;

Camelot’un Krallarından Uther Pendragon’un hayatına son veren kişi, evlatlığı Leydi Morgana’dır. Kendisi Camelot’ta yasak olan büyü ve sihir eylemleriyle buna karşı koyamayacak kralın hayatına kast etmiş, ve ölümüne sebebiyet vermiştir.

Eski hizmetkarımın Uther Pendragon'un ölümüyle bir ilgisi yoktur. Kendisi sihir yapabilen bir adam olarak sadece hainlikle damgalanmıştır. Camelot'ta onu görenlerin askerlere haber vermeleri gerekmektedir, gereken ceza verilecektir.

Arthur Pendragon, Camelot Kralı.

Merlin kağıda bakıyor, uzunca bir süre konuşmamışken Gaius temkinli, sorar

“Merlin?”

Merlin başını kaldırarak ona bakarken cevaplar

“Hainlik.. *Hain* ilan edilmişim..”

Gaius başını sallar, iç çekerken konuşur

“Yapmak zorundaydı, herkesin önünde büyü yaptın-“

“Yapmamı istedi! Başka seçenek bırakmadı-“

“Yoksa öldürülürdün Merlin-“

“Belki öldürse daha iyiydi! *Hain?* Buna inanıyor olamaz!”

Merlin sesi zayıf, öne eğilir ve dirseği masada, başını ellerine dayarken Gaius uzanarak elini onun saçlarına koyar, güç vermeye çalışır..

Merlin birden başını kaldırırken konuşur

“Beni burda yakalarlarsa başın belaya girer-“ Gaius ona bakarken cevaplar

“Seni burada arayacaklarını sanmıyorum.. Artık..”

Merlin bunu duyunca yine odasını hatırlarken o tarafa döner, Gaius da onun bakışlarını takip ediyor, cevaplar

“Her yeri askerler arıyor, ama burayı Arthur aradı.. Başka kimseyi sokmadı..”

Merlin tekrar ona döner, Gaius üzüntülü, konuşur

“Kitabı nereye sakladığını bilmiyordum, kurtaramadım-“ Merlin uzanarak onun ellerini yakalar, sıkarken konuşur

“Gaius, yapma, lütfen.. Sen bana vermen gerekenden çok daha fazlasını verdin-“

“Seni daha iyi korumalıydım-“

“*Ben* kendimi korumalıydım! Hala yaşadığın için şanslısın! Arthur sana bir şey söylemedi mi? Anlamadı mı?”

Gaius omuzlarını silker, cevaplar

“Elbette anladı.. Odanı talan etti, en sonunda kolunda kitapla dışarı çıktığında askerler beni götürecekti, ama durmalarını söyledi, hepsini dışarı yolladı..”

Merlin başını sallar, dinlerken Gaius devam eder

“Kitabı getirip masaya koydu, şuraya.. ‘*Bunun ne olduğunu biliyor musun Gaius?*’ diye sordu, bir şey diyemedim.. ‘*Bilmeli miyim efendim?*’ demekten başka..”

“Ne dedi?”

“*Bu bir büyü kitabı.. Bunların hepsi 20 sene önce yakılmıştı Gaius, burada bir büyü kitabının ne işi var?*” dedi, sonra ben cevap veremeden devam etti, ‘*Bunu Merlin mi buraya getirdi Gaius?*’ dedi, başımı salladım.. Reddedemedim-“ Merlin onun elini sıkar ve sonra eğilip dudaklarını yaşlı tene bastırırken fısıldar

“Evet diyemezdin, dememeliydin, sana bir şey yapsa ölürdüm Gaius..”

Babası sessiz, onun saçlarını okşar, ama mavi gözleri üzüntü dolu, devam eder

“*Bu kitabın burada olduğunu biliyor muydun?*” dedi, dürüstlikle ‘*hayır*’ dedim, bilmiyordum çünkü.. Başını salladı, konuştu ‘*Bu kitap bende kalacak, ve sen bundan kimseye bahsetmeyeceksin, anlaşıldı mı?*’ dedi, bu sefer ben başımı salladım.. Sonra kapıya gitti, oraya-“ Merlin’in oda kapısını gösterir..

Merlin neredeyse onu orada görebilirken Arthur bir daha içeri bakar, mavi gözleri odayı inceler, sonra tekrar aşağıdaki Gaius’a bakarak yürürken konuşur

“Merlin tekrar buraya gelirse, saat kaç olursa olsun, bana haber vereceksin Gaius.. Bunca zaman babama hizmet ettin, artık bağların bende mi yatıyor, bunu söyle.. Bana mı bağlısın, Merlin’e mi?”

Gaius ona bakıyor, elleri önünde birleşmiş, cevaplar

“Ben özgür bir adamım Arthur..”

Arthur onun önünde, onun gözlerine bakarken bir süre ikisi de kıpırdamaz, Arthur konuşur

“Bana yalan söyledi..”

“Sana hiç yalan söylemedi.. Seni hep o korudu.. Ona haksızlık etme Arthur-“

“Canını bağışladım, borçlarımız kapandı..”

Ve onu geçer, kapıya giderken Gaius sorar

“Merlin şu anda kendi canını umursuyor mu sanıyorsun?”

Kral bunu duyunca dururken Gaius onun sırtına bakıyor, devam eder

“Onu ittin.. Onu reddettin.. O senin için nefes alıyordu, ve sen ona şans vermedin.. Ölüm şu anda umursayacağı bir şey olmayacaktır Arthur.. Merlin’in başına bir şey gelirse, ki inan

bana onun peşindekiler senin peşindekilerden her zaman daha tehlikeliydi, bunun sorumlusu sen olacaksın..”

Arthur dönerek ona bakarken mavi gözleri sert, cevaplar

“Benim tüm sorumluluğum Camelot’a karşıdır Gaius-“
“Ve Merlin artık onun sınırları dışında, değil mi?”

Arthur kıpırdamıyor, kitabı tutuyorken bir an sonra ne düşünüyorsa uyanır, kitabı kaldırırken konuşur

“Bu artık benim.. Umarım aldırılmazsın..”

Ve döner, yürüyüp kapıyı açarken askerlere onunla gelmesini söyler, kapı arkasından kapanırken Gaius iç çeker, konuşur

“Bir daha da gelmedi.. Geleceğini de sanmam.. İşim devam ediyor mu, onu bile bilmiyorum, hiç içeri çağırılmadım..”

Merlin sessiz, yüzü dalgın, öylece otururken o da bir şey bilmiyor, nefes alır..

“O kitabı almam gerek Gaius-“ bunu duyan Gaius bir anda alevlenirken sorar
“Merlin sen delirdin mi?”

Merlin başını sallar, ayağa kalkıyor, cevaplar

“Yapmam lazım.. O kitaba ihtiyacım var, burada kalamayacaksam, ki Arthur’un öyle bir niyeti yok, o kitaba ihtiyacım var-“o sırada kapı açılır ve Nimueh içeri dalarken Gaius’un gözleri büyür, Merlin ona bakarken genç kadın konuşur

“Sana beni bekle demiştim!”

“Gelmedin! 3 gün olmuş burada-“

“Orası farklı bir yer gerizekalı! Yürü, gidiyoruz-“ Merlin geri adım atarken Gaius neler olduğunu anlamaya çalışıyordu, Nimueh kapıyı kapatır, sonra Merlin’e ilerlerken fısıldar
“Merlin, birisi aynı benim gibi içeri dalabilir-“

“Ve yok olurum! Olabilirim-“

“Seni bulmak 2 günümü aldı! Tekrar nereye düşeceğini nereden bileceğim!?”

Merlin mümkünse ona hırıldarken Gaius aralarına elini sokar, iki büyücü de kızgınlıkla ona dönerken yaşlı adam sorar

“Neler oluyor?”

“Gitmemiz gerek! *Gaius*-“ Nimueh ona selam verir, sonra Merlin’i kolundan yakaladığı gibi yürütürken Merlin itiraz eder

“Kitabımı almam lazım-“

“Kitabını alabilsem ben almıştım!”

Merlin onu çeker ve geri savururken bu ara hanımlara bunu çok yaptığını düşünür, sonra konuşur

“Kitabım nerede?”

Nimueh ona bakar, cevap vermezken Gaius konuşur

“Merlin, bu büyük bir hata olacaktır-“ Nimueh başını sallarken cevaplar

“Gaius haklı, ölümüne gitmekten farkı yok Merlin-“

“O kitabı *almam gerek!* Arthur’da, değil mi?”

Nimueh iç çeker, Merlin döner ve kapıyı açıp çıkarken genç kadın arkasından fırlar..

Merlin yürüyorken Nimueh onu sırtına asılarak çeker, fısıldar

“Aptal! Böyle girme bari-“ Merlin geceyi gösterirken fısıldar

“Sabah olmadan gidersem kimse fark etmez, yolları biliyorum-“

“Kralı korumasız bırakıyorlar mı sanıyorsun? Hele de *böyle* bir durumda?”

Merlin susar, Nimueh kendi pelerinini çıkartıp ona verirken Merlin koyu renkli kumaşın altına girer, başlığı da önüne atarken Nimueh öne düşer, oldukça kırtı kırtı yürürken Merlin gözlerini devirir..

Nimueh yolda bir nedimeyi yakalamış, kadın daha ne oluyor diyemeden bayılmışken Nimueh onun tepsisini ve havlularını alıp yoluna devam etmişken Merlin de onun arkasından tırmanır, son koridora girerlerken Gwen’in sesini duyunca Nimueh’i eteğine asılarak çeker, ikisi karanlıkta dururlarken Gwen konuşur

“Majesteleri bu akşam erken çekiliyor.. Koridorda ses istemiyor, bir asker yeter..”

Nimueh sırtarak kaşını kaldırır, Merlin ona parmağını kaldırırken genç kadın gözlerini devirerek bir şey yapmaz, Gwen devam eder

“Bir şey isterse beni çağırın, diğer uşakları istemiyor..”

“Emredersiniz efendim..”

Gwen iyi geceler diler ve sonra dönerek uzaklaşırken Merlin arkadaşının kırmızı eteklerini görünce kaşlarını çatar, her zaman Morgana’nın görevlilerinden olduğunu belli eden beyaz ve sarıların gittiğini, şimdi kırmızı ve mavinin geldiğini görüyorken Nimueh onun aklından geçeni fısıldar

“Eh.. Yerin çabuk dolmuş..”

Merlin ona bir bakış atar, aldırılmamaya çalışırken Nimueh onun elinden kurtulur ve koridora girerken gülümser

“Merhaba..”

Merlin yere düşen bedeninin sesini duyarken koridora girerek fısıldar

“Öldürmedin değil mi-“ Nimueh ona dönerken cevaplar
“Çok vaktimiz yok..”

Merlin başını sallar, sonra kapıya giderken elini kaldırır, Nimueh fısıldar

“Merlin..”

Merlin dönerek ona bakar, Nimueh mavi gözleri sihirle parlıyor, konuşur

“Onu bayılt.. Konuşma-“
“Yapamam-“
“Canın daha çok yanacak-“
“Daha fazla yanamaz..”

Ve kapıyı açar, içeri girerken Nimueh koridora döner..

Merlin içeri girerken kimse boğazına kılıç dayamaz, tam aksine Arthur üzerindeki büyük pelerini çıkartıyorken konuşur

“Bir daha kapıyı vurarak gir..”

Merlin bir şey söylemezken kapıyı arkasından çeker, kilit sessiz bir tıkla otururken Arthur cevap alamamış, o tarafa döner, onu görünce mavi gözleri büyürken Merlin yutkunur..

Merlin elleri titriyor, ona bakarken Arthur da onun kadar şaşkın duruyordur, bir an her şey eskisi gibi dururken Arthur eliyle kapıyı gösterir, Merlin cevaplar

“İyiler.. Uyuyorlar..”

Arthur elini indirir, Merlin bir nefes alırken sonrasında her şeyi boşvererek ilerler, konuşur

“Görmüyor musun, ne kadar kolay? İsteyince buraya ulaşmak *bu kadar* kolay Arthur-“
Arthur geri adım atıyorken Merlin fark etmemiş, devam eder
“Benim gibi eli kılıç tutmayan biri bile buraya girebilir-“ Arthur duvara dayanmışken
Merlin *ne hale* geldiklerini fark eder, fısıldar
“Korkuyorsun..”

Arthur konuşmuyor, bir şey söylemezken Merlin ona bakıyordu, tekrarlar

“Benden korkuyorsun..”

Ve başını iki yana sallar, sonra dönerek odada ilerlerken sorar

“Kitabım nerede?”

Arthur cevap vermezken Merlin şu anda bir sürü şey hissediyor, ama öfke önde, dönerek bağırır

“Kitabım nerede!”

Arthur sessiz, çenesiyle solu gösterir, Merlin yürür ve dolabı açarken kıyafetleri bulur, hepsini devirmek yerine elini kahverengiyle kırmızı tüniklerin arasına sokar, bulmuş, çekerken Arthur onu izliyordur, Merlin dönerek yürür ve kapıyı açıp çıkar, öylece giderken Arthur sessiz, gözlerini kapatır..

III

“Bugün, Uther Pendragon’un ölümünün üçüncü yıl dönümü..”

Büyük kalabalık sarayın terasında duran Majestelerini dinliyorken Arthur elinde 4 yıl önce başka birinin içip ölümün eşiğine geldiği gümüş kadehi, derin bir nefes alarak konuşmasına devam eder

“Camelot onun sayesinde ayağa kalkmıştı, ve şimdi, yine onun sayesinde, onun bana geçirdikleriyle güçlenmeye devam ediyor.. Yıllar içinde kazandığımız zaferler hem Albion’a, hem de tüm dünyaya kim olduğumuzu göstermeye başladı..”

Mavi gözler kalabalıkta dolaşıyor, konuşuyorken izliyor, anlatıyordur

“Bugün, kral oluşumun üçüncü yıl dönümü Camelot, ve o kadar çok şey değişti ki.. Ben prensken, hayat böyle değildi..”

Halkı devamını istiyor, bekliyorken Arthur eli mermerlerde, dönerek nedimesine bakar, Gwen gülümseyerek ona destek olurken Arthur *söylemesi gerekeni* söyler

“Hayat bu kadar güzel değildi.. Kadehim *siz*e Camelot, şerefimize..”

Ve kaldırır, halk coşkuyla alkışlarken Arthur içkisini içer, kadehi mermere indirirken mavi gözleri ufukları izliyor, bir süre sonra konuşmadan dönerek saraya girer, Gwen akıllı, onu takip etmezken kalabalığı izler..

Arthur yürüyor, tüm yollar ona açık, *her zaman* önü açık bir adam, engellenmeden ilerler ve odalarına girerken kapılar arkasından kapanır, sarışın kral her yalnız anında yaptığı gibi tacını yatağa fırlatır, ve elini saçlarından geçirerek köklerini sıkar..

Üç yıl.

Üç koca yıl.

Arthur ona ne olduğunu *bala* bilmiyorken Merlin bu odadan çıktığından beri sanki ülkedeki tüm sihrî o kesmiş, ki Arthur onun öyle bir şey yapıp yapamayacağını bile bilmiyor, hiç kimse ona saldırmamış, olası saldırıların hepsi de kılıçla ölebilecek şeyler olmuştur..

Arthur büyük bir kral oluyordur, ülkesi gittikçe zenginleşiyor, kalkınıyor, halkı refah içinde ilerliyordur, ama kral mutsuz, huzursuz, her gece kapısının patlatılarak açılmasını, bir şeyi, *birini* bekliyor, ama o biri hiçbir zaman gelmiyorken, artık yorulmaya başlıyordur..

Gwen.

Güzel Gwen, nazik Gwen.

Gwen artık tek arkadaşıdır bu ülkede, bu hayatta.. Arthur sadece ona güveniyordur, ama bir kere kalbine hançer saplanan kral artık kimseye kendini *açmıyordur*..

Güven bitmiştir, sır tükenmiş, açıklıklar kapanmıştır.. Arthur bu kocaman ülkede, devasa sarayda çevresinde bir sürü insan varken yalnızdır, babasının olmasını istemediği her şey olmuşken yaralı bir aslan ne kadar dayanırsa, o da o kadar dayanıyordur..

Bugün kral oluşunun yıl dönümüdür, tarihlere göre yarın sabah taç giyecek, bütün gün taziye kabul edecek, ve akşama doğru hayatında en çok güvendiği iki kişinin de ona yalan söylediğini öğrenecekken onlardan önceki gecede, *şu anda* yaptıkları her sene tenini yakıyordur..

Genç kral yavaşça elini kaldırır ve cildine bakarken kimsenin hangi savaşta aldığı bilmediği yarasına bakar..

Minik, beyaz bir yuvarlak..

Merlin'in vedası.

Camelot'tan çok uzakta bir yerde, ahşaptan bir kulübe..

“Yavaş! Merlin şuna bir şey söyle-*Yavaş dedim!*”

Bir anda evden uçan bir kaşık hızla gider ve karşıdaki ağaçlardan birine saplanırken Merlin'in kahkahası duyulur, ardından kızgın bir kadın cevap verir

“Komik değil-“

“Ama komik-“

“*Değil!* Mordred, eğer bir daha bunu yaparsan o kaşığı alnına saplarım.”

Evden gelen sesler kesilir, bir anda sadece kuşların ciklemeleri duyulur hale gelirken kapı açılır, yeşil elbisesi içinde Nimueh çıkar ve kaşığı eline çağırırken geride, evin içinde Merlin ve Mordred birbirlerine gülümserler..

Merlin ikisini evde birbirleriyle didişmeye bırakmış, akşama ateşe atmak için bir şeyler bulmaya, ağaçlıkların arasına girmişken bütün gün Nimueh'in ona belli etmeden onu gülümsetmeye çalışmasının etkisinden uzaklaşmış, yüzündeki ifade yavaş yavaş solarken çalıları toparlamaya başlar..

Bugün o gündür, biliyordur, her şeyin berbat olduğu gün..

Genç adam bir an çalılar boşverir ve bir ağacın dibine otururken gözlerini kapatarak başını ağaca dayar..

Artık o çocuklar değıllerdir, genç delikanlılar.. Artık *adam* olmuşlardır, Merlin onu görmese bile ününü, yaptıklarını duyuyor, biliyordur.. Arthur Camelot'un başına gelen en iyi şey, krallığında güneş gibi parlıyorken Merlin artık ısınmıyordur..

Merlin yine köklerine dönmüş, Ealdor'un ormanlarına sığınmışken günün birinde Nimueh yanında Mordred'i getirmiş, ve bundan sonra çocuğun onlarla kalacağını, Merlin'in yeni görevinin *onu* korumak olduğunu söylemişken Merlin gelecekte Arthur'u öldüreceğı söylenen çocuğı yanına almıştır..

Nimueh çocukta bir şeyler olduğunu kabul etmiş, ama ne olduğunu söylemeyi reddetmişken Merlin Mordred'i yanında tutarsa, en azından onu iyilik adına eğitebileceğine karar vermiş, ve Nimueh ile ikisi minik çocuğı sihrini geliştirmesi konusunda eğitmeye başlamışlarken Mordred ikisine güvendiğinde konuşmaya da başlamıştır..

Merlin onun sesini duyduğu anda kim olduğunu anlamışken Mordred artık onun da bu sırda dahil olduğunu, vakti gelene kadar da kimseye söyleyemeyeceğini söylemişken Merlin Camelot'un en büyük sırlarından birini evinde tutuyor, her güne ayrı bir savaş olarak bakmaya başlamıştır..

Ne yapıyordur? Onu arada sırada hatırlıyor mudur? Muhtemelen bugün onu hatırlıyordur, ama *ne* olarak?

Merlin son göz göze geldiklerinde onun gözlerinde gördüğü korkuyu hala unutamıyor, Arthur'dan alabileceğı kılıç darbelerinin en sertlerini sırayla tadıyorken eli boğazındaki orada olduğunu bildiğı yara izine dokunur..

Arthur onun boynunu kesmemiş, bir şey yapmamıştır, ama Merlin boğazında duran izi hala taşıyorken Nimueh silememiş, Merlin de bir süre sonra ona alışmışken arada sırada kendini o izi kaşırken bulduğunda elini indirmesi zaman alır olmuştur..

Nimueh pelerininin başlığını önüne atıyorken konuşur

“Çok uzun süreceğini sanmam, belki 2 gün..”

Mordred onun beline sarılırken Nimueh onun saçlarını karıştırıyor, diğerine döner, Merlin yattığı yerde onu izliyor, mırıldanır

“Kan dökme-“

“Olur, kanlarını çeker, öyle öldürürüm-“

“*Nimueh..*”

Mavi gözlü güzel ona aldırılmaz, dönerek öbürünü oyununa yollarken Merlin yataktan kalkıyordur, onunla birlikte dışarı çıkarken konuşur

“Ben ciddiğim.. Sadece git, bak ve gel..”

Nimueh derin bir nefes alarak ona dönerken cevaplar

“Merlin, her sene aynı şeyi yapıyorum, uyarmana gerek var mı?”

“Var.. Kontrolünü elimde tutmazsam kayarsın-“

“Kontrolümü elinde mi tutuyorsun?”

Merlin tatlı tatlı gülümser, Nimueh gözlerini devirerek yok olurken genç adam derin bir nefes alarak içeri girer..

Mordred uyuyor, Nimueh doğal olarak hala gelmemiş, Merlin ateşi izliyorken üç yıl önce şu anda yaşananları ruhuna tekrar hissettirmekten kendini alıkoyamıyor, gözleri dolu, bir zamanlar elinde olan şeyleri nasıl kaybettiğini bilemiyorken kulaklarında tanımadığı bir sesi duyar

“Majesteleri, atınız hazır-“ Merlin hızla dikleşirken dönerek Mordred’e bakar, ama minik çocuk uyuyordur, o sırada Merlin *onun* sesini duyar, nefesleri hızlanırken Arthur konuşur

“Güzel, kimseye haber vermeyin.. Sabaha dönerim,-“

“Emredersiniz efendim..”

Merlin kalbi gümbür gümbür atıyor, bir şeyler olacağını biliyor, ‘*hayır*’ diye fısıldarken odunlardan biri kayar, Merlin irkilerek oraya dönerken ne duyuyorsa bir anda gider..

“Güzel, kimseye haber vermeyin.. Sabaha dönerim,-“

“Emredersiniz efendim..”

Arthur ceketini almış, koridorda ilerlerken bir anda birisi ensesine ‘*hayır*’ der gibi olur, genç adam hızla dönerek arkasına bakarken sorar

“Kim var orada?”

Ama kimse çıkmaz, Arthur *kimi* duyduğunu biliyor, kalbi bir anda deli gibi atarken korkuyla sorar

“Merlin?”

Ama gölgeler kıpırdamaz, kimse çıkmazken Arthur seneler içinde alıştığı boşluğa bakar, iç çekerek önüne döner ve yürüyüp uşaklardan birinin, ki Arthur hiçbirinin adını bilmiyor, hiçbirisiyle konuşmuyordur, tuttuğu atına gider, rahat bir hareketle atına binip saraydan uzaklaşırken tüm Camelot ışıkları yanan odada krallarının uyuduğunu düşünür..

Arthur atını karanlık olmasına rağmen hızlandırmış, rüzgarı duymak istiyorken şu anda kral olduğundan beri yalnız kalamayan, özgürlüğüne susamış bir adam, hayatının en zor gecesinin bir tekrarında, bu sefer yalnız, açıklığa gidiyorken birden kulaklarında *onun* sesini duyunca atından devrilecek gibi olur..

“*Arthur*” Arthur yapılacak en akılsızca şeyi yaparak atının dizginlerine asılırken hayvan ona bağırarak olabildiğince durmaya çalışır, Arthur başı dönüyor, etrafında dönerek karanlıklara bakarken Camelot çok gerilerde parlayan bir inci, ama Arthur şu anda içindeki garip hisse dayanarak *orada* olması gerektiğini biliyorken yutkunur..

Merlin yatağından çıkar, korku dolu bir ‘*Arthur*’ dudaklarında, eğilerek botlarını giyerken Mordred onun seslerini duyarak o tarafa dönüyor, sorar

“Merlin? Ne oldu-“ Merlin eğilerek onun saçlarını okşar, uyumasını fısıldarken Mordred onun gözlerine baktığı anda anlamış, dikleşerek konuşur

“Beni de götür-“

“Olmaz, ben bile oraya gitmeyeceğim-“

“Yalan söyleme-“

“Sadece bakacağım Mordred.. Bugün Uther’ın ölüm gecesi, birileri Arthur’a saldıracak..”

Mordred titrerken Merlin onu tekrar yatağına sokar, üzerini örterken fısıldar

“Sen güvende olmalısın.. Söz ver, bir şey yapmayacaksın..”

Mordred başını sallar, Merlin eğilip onu alnından öper, sonra kalkıp yok olurken minik çocuk ürpererek üstünü daha da kendine çeker..

Arthur atını Camelot’a geri sürüyor, gözleri ışıklardayken bir anda o ışıklar yok olur, Arthur küfrederken yere düşer, atı yok olmuş, orman yok olmuş, sihir 3 yıl aradan sonra Camelot’a geri dönmüşken aynı Camelot’un kralı başını kaldırarak nerede olduğuna bakar..

Taşa düşmüştür, dizleri acıyorken yavaşça kalkar, kılıcı hala üzerinde, onu çekerken gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışarak diğer elini açar ve ne kadar geniş bir yerde bulunduğunu anlamaya çalışırken dört duvar bulduğunda başını kaldırarak yukarı bakar, inlerken çok, çok yükseklerde yıldızları görünce yutkunur..

Arthur delirmemek için kendini zorluyor, elleriyle kuyunun büyüklüğünü anlamaya çalışmışken 3 büyük adım attığında karşı tarafa geliyordur, elini saçlarından geçirirken bağırmanın çaresiz olacağını farkında, sakinleşmeye çalışarak geriler ve sırtını kuyunun bir kenarına dayar, yavaşça çökerken olanları toparlamaya çalışır..

3 yıldan sonra ilk defa *bugün* Merlin’le ilgili bir şey olmuş, ve Arthur şimdi bir kör kuyuya düşürülmüşken aklın ve mantığın bunun Merlin’in eseri olduğunu söylemesi gerektiğini

biliyor, ama ya panikten, ya da belirsizlikten bunu ona yüklemek istemiyorken başını taşa dayayarak gökyüzüne bakar..

“Arthur! *ARTHUR!*”

Merlin onun sadece atını bulduğunda delirecek gibi olmuşken tüm gücüyle bağırıyor, ama kimse ona cevap vermiyorken genç büyücü onun atına tırmanır, güzel hayvan belki onu tanımış, belki de onun niyetini anlamış, itiraz etmezken Merlin onu dürter, güçlü at diğer tarafa dönerek dolu dizgin gitmeye başlarken Merlin ona izin verir..

Arthur düzgün nefeslerle oturmaya devam ediyorken bir anda kuyunun tepesinden minik yeşil ışıklar içeri girmeye başlar, bunu gören kral hızla fırlar ve kılıcını tekrar çekerken bağırır

“KİMSEN YÜZÜNÜ GÖSTER!”

Ama bir yüz görünmezken minik ışıktan yaratıklar dans edercesine aşağı inmeye devam eder, Arthur olabildiğince duvara sinmiş, kaçabileceği yer yok, onu yakalamak isteyen en uygun yeri bulmuşken onu çok iyi tanıyan biri olmalıdır, Arthur başını iki yana sallarken konuşur

“Sen değilsin.. Sen Merlin değilsin, inanmıyorum-“ o anda bir yeşil ışık fırlayarak onun yüzüne yapışırken Arthur haykırır, ama kimse duymaz..

Merlin ata asılmış, nefesleri hızlıyken bir anda beyninde Nimueh’i duyar, genç kadın nefes nefese, sorar

“Neredesin!? Mordred-“ Merlin atın dizginlerini sıkıyor, cevaplar

“Mordred iyi, Arthur’un peşinde birileri var Nimueh,-“

“*Morgana*- oradan geliyorum, Feylerle anlaşma yapmış Merlin-“

“Periler!? Periler iyidir-“

“Artık pek iyi sayılmazlar..”

Merlin dişlerini sıkarken Nimueh konuşmaya devam eder

“Arthur bunu zindanda sıkıştırdığında Feyler ortaya çıkmış, ve Morgana’yı onun elinden kaçırmışlar.. Morgana o günden beri onların kraliçesi, geleceği gören peri..”

Merlin midesi bulaniyor, gözlerini kapatırken Nimueh konuşur

“Ve bugün Arthur’un en zayıf günü, eğer Feyler başarılılarsa-“ Merlin dikleşirken bağırır
“*Mordred!*”

Merlin cevap olarak Nimueh'in gözlerini devirdiğini neredeyse *görürken* genç kadın cevaplar

“Sen de tuzağa düşerek çocuğu yalnız bıraktın gerizekalı.. Dua et ki ben geri döndüm-“
“Nimueh onu bir yere götür, koruman lazım, eğer Arthur'a bir şey olursa Camelot'un soyu yıkılacak-“
“Farkındayım-“
“O zaman oradan ayrıl!”

Nimueh *öfler*, Merlin ise o anda bir kuyudan yükselen ışıkları *görürken* atı o tarafa çevirir, hızlandırır..

“Arthur? *Arthur!*”

Arthur birinin ona seslendiğini duyuyor, kendisinden geçmek üzereyken her yanı yanıyor, her yanı *acıyor*, başını o tarafa çevirir.. Genç kral mavi bir ışığın altında, kuyudan bakan birini seçer gibi olurken gözleri mavi ışığa takılarak nefesini bırakır, yıllar önce bir gece düşünürken anladığı şeyi mırıldanır

“Merlin-“ yukarıdaki sanki duymuş, sonraları Arthur'un *coşku* olarak tanımlayacağı bir ses çıkartırken seslenir
“Yaralı mısınız? Arthur cevap ver-“ Arthur acı çekiyor, ona bir bakış atarken Merlin kuyunun etrafında dönüyor, konuşur
“Uyuma, sakın uyuma, onlar peri ısırlıkları, anladın mı-*Arthur!*”

Arthur yapabildiği kadar onaylarken nefesini bırakır, ama yine de uyku daha çekici görünürken yukarıdaki adam eğilerek seslenir

“Aşağı inemiyorum! *Arthur*, Arthur gözlerini aç-“ Arthur gözlerini açarken onun sesini duyduğuna inanmıyor, sorar
“Sen misin gerçekten-“ Merlin şu an onu tekrar görmeye aldırıyor gibi durmuyorken bağırma devam eder
“Ben aşağı inemiyorum, burası bir peri kuyusu.. Seni yukarı çıkartmamız lazım, kalkman gerekiyor-“ Arthur inerken Merlin sarkabileceği kadar sarkmış, konuşur
“Arthur lütfen, oradan çıkabildiğin an serbestsin.. Lütfen uyuma-“ Arthur derin bir nefes alır, başını sallarken yan döner, bu ciğerlerini yakan bir acıya mal olurken sarışın acıyla bir ses çıkartır, yukarıdaki büyücünün halini görmez..

Merlin kuyunun taşlarını sökebilecek bir öfkeye sahipken at ondan uzaklaşmıştır, genç büyücü derin bir nefes alarak başını taşlara dayar, sonra tekrar dikleşirken konuşur

“Arthur-“ genç adam kendi sesindeki acıyla bir an cümlesine devam edemezken Arthur da duymuş gibidir, tekrar hareket ederken elleri ve dizleri üzerinde durarak nefesini bırakır, Merlin onu izliyor, onun gücüne şu anda hiçbir zaman olmadığı kadar inanmak istiyorken yutkunur, sesine tekrar güvenebildiği zaman konuşur

“Arthur, bir keresinde bir mağaraya düşmüştün, örümcekler vardı, bir ışık seni kurtardı, sana yolu gösterdi, hatırlıyor musun?”

Arthur aşağıda onu duyar ama bir şey söylemezken Merlin devam eder

“Bana tekrar güvenmen lazım.. Yalvarırım.. 1 dakika, 5 dakika, seni o kuyudan çıkartana kadar bana güven, lütfen.. Sen bana güvenmeden aşağı hiçbir şey yollayamam..”

Arthur anlaşılmayan bir şeyler homurdanırken Merlin kaşlarını çatar, sarışın duvara tutunarak kalkarken nefesini bırakır, Merlin tetikte, her an onun düşüp ölmesini bekliyorken sarışın kral başını kaldırarak konuşur

“Denedin mi ki?”

Merlin ‘ob’lar, doğru diyerek dikleşir ve elini döndürürken yıllar boyunca serbestçe çalışabildiği sihir can bulurken genç adam bir ışık küresi daha oluşturmuş, çevirerek kuyunun içine atar, minik küre sorun çıkarmadan aşağı inerken Merlin ümit edecek heyecana bile yer bulamıyor, panik, konuşur

“Ona tutunmaya çalış, seni taşıyacaktır, sadece güven Arthur, tek isteğim bu-“ Arthur derin bir nefes alırken elini küreye bastırır, Merlin bir an bacaklarının tutmadığını hissederken yere çöker, gözleri kapalı, yutkunurken Arthur yukarı bakmıyordur, diğer eliyle duvara tutunurken Merlin gözlerini kapatır..

Arthur dişlerini sıkarak kendini tekrar çekerken küre onun ağırlığını taşıyordur, Arthur yukarı baktığında sadece gökyüzünü görürken seslenir

“Merlin?”

Yutkunarak gücünü toplamaya çalışırken yukarıdan ses gelir

“Buradayım-“

“Ne yapıyorsun-“

“Küreye odaklanıyorum, devam et..”

Arthur bir şey söylemez, minik yaratığa bakarak iç çeker ve onu sıkıp ondan güç alarak tekrar kendini yukarı iterken kalan tahmini adımları saymaya devam eder..

Arthur başını kuyudan çıkarttığı anda yorgunluktan tekrar gerisingeri düşebilecekken kolları onu tutar, küre onun önünden döner ve arkasına giderek sırtından iterken Arthur gözlerini devirir ama onun gücüyle kendini atar ve sırtı çimlere yapışınca inerken nefesini bırakır..

Genç adam bir süre sonra, belki bir dakika, belki bir yıl, tekrar gözlerini açtığı anda gökyüzüne bakarken yıldızlar hala aynı duruyor, gece devam ediyordur, Arthur konuşur

“Merlin?”

Merlin cevap vermezken Arthur yeni bir iradeyle tekrar yan döner, elleriyle toprağa bastırırken minik kürenin kuyunun diğer yanında beklediğini görür, boğazı kuru, o tarafa emeklerken sorar

“Merlin?”

Yine cevap gelmezken Arthur kuyuyu geçtiğinde yerdeki bembeyaz adamı görünce gözleri büyüyerek ona bakar..

Arthur yıllar sonra onu böyle göreceğini düşünmemiş, bir an beyni bomboş kalırken sonra bir şeyler onu dürtmüş olacak, ayılır ve onun başının yanına gelir, soğumuş yüzü kendine çevirirken sorar

“Merlin?”

Arthur’un eli ona dokunduğunda genç kral bir an nefesini tutarken Merlin buz gibidir, Arthur onu böyle hatırlamıyor, bu adamın hep ondan daha sıcak olduğunu *biliyorken* etrafına bakar, gözleri atını bulunca ona bir ısıklık çalar, hayvan oraya ilerlerken Arthur gelmesini *hep* beklediği, ve yine de onu şaşırtarak gelebilmiş adama bakar..

Merlin bileklerinden tutulduğunu hissederken panik her yanını kaplar, sihri patlarcasına ondan çıkar ve onu tutan her kimse onu fırlatırken genç büyücü dikleşerek etrafına bakar, gözleri Mordred’i ya da Nimueh’i ararken tek bulduğu açıklık bir alan olunca kaşlarını çatarak diğer tarafa döner..

Onu tutan adam ilerde yatıyorken Merlin başını çevirerek küresine bakar, kuyuya bakar, o anda anlarken fırlayarak koşar

“Arthur!”

İlerdeki beden inlerken Merlin yanına çöker, onun başını çevirirken konuşur

“Özür dilerim, özür dilerim! Ayılmamıştım-“ Arthur homurdanarak ona dönerken dişlerinin arasından cevaplar

“Uyuyan ejdere dokunmak hata zaten-“ Merlin hafifçe gülerken elini onun sırtının altından sokar, onu çekerek oturur hale getirirken dizleri üzerinde duruyor, sorar

“İyi misin, yüzün nasıl, *bana bak*, ısırıkları geçirmemiz lazım, hepsi zehir-“ Merlin parmağıyla gerideki ışığı çağırır, sonra onun başını çevirerek yaralara bakarken Arthur’un sessizce durduğunu fark etmez, mavi gözlerin onu izlediğini hissetmez..

Merlin yaraları incelemiş, onun başını bir eliyle tutarak gerilerken konuşur

“Çok kötü değil.. Sarayda Gaius sana yardım edecektir, iksiri biliyorum.. Hazırlamak yarım saat sürer..”

Arthur konuşmaz, onun omzunun gerisine bakmaya devam ederken Merlin de ‘*evet*’ diyerek başını eğip, ikisi sessiz, bir an dururlarken Merlin bir süre sonra başını kaldırır, onu izleyen adamı bulurken sarışın mırıldanır

“Değişmişsin..”

Merlin sessiz, yutkunurken sanki kocaman bir adam olduğu şu anda ilan edilmiş, bunca zaman yaşadıkları şimdi mühürlenmişken cevaplar

“Biraz.. Sen hala aynısın..”

Arthur cevap vermez, derin bir nefes alırken nelerin hala *aynı* olduğu ortadadır, Merlin yavaşça çekilirken konuşur

“Seni saraya götürmemiz lazım.. Kalkabilecek misin?”

Arthur başını sallar, Merlin yine de eğilerek ona yardım ederken ikisi birbirlerine tutunurlar, eğilmiş büyücü sarışın kralı kaldırırken Arthur başını kaldırır, ikisi yüz yüze, nefes nefese dururlarken Merlin titreyerek bakışlarını ona kaldırır, Arthur gece karanlığında bile onun gözlerinin değişmediğini görebilirken cümlelerini utar, Merlin sessiz, dönerken atı çağırır..

Merlin onu atına bindirmiş, geri dönerek kuyuya eğilir ve bir şeyler söyler, bir an sonra Arthur kılıcını onun elinde görürken Merlin kılıcı elinde döndürerek kına sokulmaya hazır hale getirir ve onun belindeki deriden kına geçirir, sonra dönerek atın kırbacını ararken onu da bulmuş, yürüyüp kralın eline verirken gerileyerek konuşur

“Dümdüz git, çeyrek saat sonra sarayda olacaksın-“

“Sen gelmiyor musun-“

“Gaius’a yasemin ve zencefil karışımı hazırlamasını söyle,-“

“Merlin-“

“Ayrıca keçirgen otlarını kaynatıp sonra yaralarına sürmelerini söyle, yoksa iz bırakır-“

“Beni dinle-“ Merlin başını iki yana sallar, bir adım daha gerilerken cevaplar

“Gelemem..”

Arthur ona bakıyor, nedenini sormaya korkarken Merlin yutkunur, sonra konuşur

“Küre seninle birlikte gelecek.. Camelot ışıkları görüldüğünde sönecek, kimse büyü gördüğünü bilmeyecektir-“ Arthur kızgın bir nefes alırken cevaplar

“Merlin-“

“Gelmem yasak-“

“Kim yasaklamış-“

“Sen!”

Arthur ona bakarken Merlin sessiz, tekrarlar

“Sen yasakladın.. Gelmeyeceğim..”

Arthur şaşkınlıktan başka bir şey hissedemiyorken Merlin devam eder

“Ölüm korkusu bir insana her şeyi yaptırabilir.. En korktuğu şeye güvenmesini bile sağlayabilir-“ Arthur anlamış, bir nefesle cevaplayacakken Merlin reddeder
“Bunu tekrar test etmek istemiyorum Arthur.. O bakışı bir daha görürsem..”

Arthur onun yüzünde bir anda görünen acı için birilerini veya *kendini* bıçaklayabilecekken Merlin toparlanır, konuşur

“Bırak böyle kalalım.. Git hadi..”

Ne Arthur, ne de at kıpırdarken Merlin bastırır

“Git dedim! Burada kalırsan öleceksin, ve bunun sorumlusu olamam, bana bunu yaşatamazsın-“ Arthur ona bakmaya devam ederken Merlin bağırır
“Oraya gidersem nasıl açıklayacaksın? Her yerin yara ve yanında aranan bir suçlu var Arthur! Beni gördükleri an zindanlara atılacağım, kimse seni dinlemeyecek bile!”
“Benim için o zindanlara inebileceğini söylemiştin-“
“O zaman evet!”

Arthur’un gözleri büyürken Merlin geri almak ister, ama alamayacağını biliyor, devam eder

“O Arthur başkaydı.. O Arthur’un *bana* inanacağından emindim.. İnanmasa bile beni *dinleyeceğinden* emindim..”

Arthur ona bakarken Merlin istemese de gözleri dolmuş, başını eğmiş, sonra kaldırırken konuşur

“Beni hain ilan ettin-“
“Merlin, yapmam gerekiyordu-“
“Hiçbir şey gerekmiyordu! İsteseydin beni orada ejderlerden bile korurdun!”

Arthur başını çevirirken Merlin titriyor, küresi onun başının üzerinde dönüp duruyorken genç büyücü gözlerini kapatır, sonra tekrar açarken konuşur

“Git lütfen..”

Ve sonra döner, diğer tarafa gitmeye başlarken küre arkasında kalır, mümkünse kralın gözlerinin içine bakarken Arthur mavi şeyi izler..

Merlin yürüyor, arkasına bakmayı reddetmiş, kollarını kendine sararak sert adımlarla ilerlemeye devam ediyorken bu lanetli peri alanında daha fazla büyü yapmak istemiyor,

hızlanarak giderken geride atın nallarını duyar, dönüp baktığında uzaklaşan kralı görürken içinde onun iyi olacağını vereceği rahatlık, önüne dönerek yavaş yavaş uzaklaşmaya devam eder..

Arthur kızgın, ama şu anda güvende olması gerektiğini de biliyor, başı dönüyorken mavi küre onunla eş hızda, devamlı yanında ilerliyordur, Arthur kendinde olsa onunla yarışa kalkışacakken şu anda mantıklı bir kral gibi davranmaya çalışarak sabit ama iyi bir hızda ilerlerken atı o kadar iyi gidiyordur ki Arthur eve *varabilirse* onu bir hafta daha iyi besleteceğine kendi kendine söz verirken bir anda mavi ışık önüne geçerek büyük bir duvar olur, at son anda ona çarpmadan dönerken Arthur bağırarak geriler..

Merlin bir anda başını kaldırarak geri dönerken ne yapması gerektiğini bilemez, kalbi kasılmış, dönerek tekrar diğer tarafa bakar, ama sonra boşverir ve koşmaya başlarken Morgana'yı yakaladığı yerde nasıl öldüreceğini düşünmeye başlar..

Arthur atının üzerinde, mavi gözleri büyümüş, mavi duvarın ötesindeki yeşil zımbırtılara bakıyorken atı çevirir, mavi duvar onun çevresinde bir *kuyu* oluşturmuş, gökyüzüne kadar onu korurken Arthur inleyerek başını indirir, kendi kendine sorar

“Ne yapacağız? Beraber gidebiliyor muyuz?”

O sırada zımbırtılardan biri duvara dişlerini geçirirken Arthur bağırarak kırbacını oraya savurur

“ÇEK DİŞLERİNİ ONDAN-“ zımbırtı diğer tarafa uçarak Arthur umuyor ki ölüp giderken yakışıklı kral başını önüne çevirir, dizginlerini tutarken kırbacı parmakları arasında, konuşur

“Pekala, *duvar*.. Bunu beraber yapacağız..”

Duvar biraz daha ona yaklaşırken Arthur memnun bir ses çıkartır, o sırada at kuyruğunu savurur, Arthur geri döndüğünde geriden saldıran üç zımbırtının savrulduğunu görürken sırtarak önüne döner..

Arthur atını dürter, beyaz güzellik hafifçe hırıldayınca Arthur konuşur

“Hadi kızım,-“ at hala huzursuz, ilerlemezken Arthur derin bir nefes alarak arkasına bakar, kimseyi göremezken zımbırtılar bir anda arı kovanı gibi vızıldayarak artar ve iyice saldırmaya başlarken Arthur duvarın mümkünse bir ses çıkarttığını duyar, kendi canı yanıyor, geri dönerek seslenir

“MERLIN!”

“MERLIN!”

Merlin bunu duyunca daha da hızlanır, eğilerek çalıları iter ve şu anda candan bir duvar olmuş küresini görürken yeşil periler canlıyı hissetmiş, o tarafa döner, her şey bir anda dururken Arthur başını oraya çevirdiğinde onu görünce seslenir

“Çok fazlalar-“ Merlin susmasını söylerken Arthur tak diye susar, Merlin perilerle göz göze, kıpırdamazken konuşur

“Arthur, üçe kadar sayacağım.. Üç dediğimde atını şahlayacak ve gideceksin-“

“Merlin-“

“Ne diyorsam onu yap-“

“Seni bu yamyamlara bırakmayacağım-“

“Ölmeyeceğim, git-“

“Hayır dedim-“ Merlin ona döner ve mavi gözleri kızgınlıkla parlıyor, cevaplar

“Gideceksin. Geleceğim-“

“Söz ver-“ Merlin bir anda suratına vuran diğer sözleri onun gözlerinde görürken önüne döner, cevaplar

“Söz.. Git..”

Arthur bir şey söylemez, Merlin derin bir nefes alırken konuşur

“Bir..”

Arthur dikleşir, Merlin yavaşça yürüyor, konuşur

“Eğer yapmazsan zarar göreceğim, akıllılık yapma, iki..”

Arthur yine cevap vermezken Merlin son bir kez ona bakar, sonra perilere dönerken mırıldanır

“Üç-“ Arthur atını şahlar ve fırlarken Merlin gülümser, sonra elini savururken Arthur gerisindeki maviyle yeşilin savaşını görmez, eğilerek atına daha da hız verirken uzaklaşır..

Arthur doludizgin gidiyor, arkasına bakmaya cesaret edemiyorken mavi ışık yine küre olmuş, onunla birlikte koşuyordu, Arthur Merlin’e bir şey olsa kürenin söneceğini düşünüyor, kendini öyle rahatlatıyorken sarayının ışıklarını gördüğünde ruhu rahatlar..

Genç adam şimdi özgürleştiğini hissederken birkaç saniye sonra şehir meydanına daldığında bir anda önüne çıkan renklerin arasında yanında gelen maviyi göremez..

Arthur başını çevirdiğinde geride karanlık ormanı bulurken önüne döner, askerler ona koşarken kral iniyor, Gaius’u getirmelerini emreder, Merlin’in söylediği maddeleri de sıralarken yere ayak bastığı an kendinden geçer..

Gaius kaşlarını çatmış, söylenenleri alıyorken aklına gelen sebepler hiç, *hiç* hoş değil, yine de Arthur’un söylediği reçeteyi hazırlamaya başlamışken askerler onu ve iksiri götürmek için başında bekliyor, şifacının ne arzusu varsa getirmek için hazırlarken Gaius su ister,

kovalarla getirilir, ateş ister, neredeyse ormanlar yakılırken Gaius biraz *yalnızlık* ister, askerler kapının dışına dizilirken yaşlı adam iç çeker..

Gwen dehşet içerisinde, efendisini soyuyorken açılan her yerde bir yara var, Gwen elleri titreyerek ne yapması gerektiğini bilemiyor, kumaşları çekiorken Arthur ateşler içinde, başı oradan oraya dönüyorken bir şeyler söylüyor, Gwen anlamıyordu: ‘*duvar, zymburtı, kırbaç, kuyu*’, genç nedime onun tenini havaya açıyorken birden kapılar açılır ve Gaius içeri girerken Gwen ferahlayarak dikleşir, konuşur

“Gaius, her yanı yara içinde-“ yaşlı şifacı da bundan korkuyor, başını iki yana sallayarak oraya gelirken konuşur

“Soy Gwen, yoksa her yanında iz kalacak, bu nasıl bir saldırı-“ Arthur onun sesini duyunca ona dönerken sayıklıyor, sorar

“Gaius?”

Gaius bebekliğini bildiği sarışının saçlarını okşarken cevaplar

“Buradayım Arthur, iyi olacaksın, uyu-“

“Merlin-“ Gaius Gwen’den başka kimselerin bilmediği sırra bir daha bakarken Arthur o gittiğinden beri her kendini hastalıklara kaybettiğinde olduğu gibi onun adını sayıklar, Gaius her zamanki cevabı verir

“Havlu getirmeye gitti Arthur, rahatla..”

Arthur başını sallar, gözleri kapalı, yutkunurken fısıldar

“Gelecek.. Söz verdi-“ Gaius da onaylar, ‘*elbette gelecek*’ derken Gwen botları çözmüştür, pantolonu açmaya başlarken Arthur inler

“Gelecek, dışarı çıkın-“ Gaius kaşlarını çatır, Arthur gözlerini açarak yanıyor, ona dönerken cevaplar

“Sayıklamıyorum, Gwen dışarı çık-“ Gwen ona bakakalırken konuşur

“Ama efendim-“

“Çık-“ Gwen başını sallar ve dönerek yürür, çıkıp giderken Arthur tekrar başını bırakır, derin bir nefes alırken gözleri kapanarak konuşur

“Gelecek..”

Gaius bir şey anlamamış ama konuşmaz, şişeleri açmaya başlarken Arthur gözleri kapalı, beklemeye devam eder..

Gaius merhemi de hazırlamış, Arthur’un başını kendine çevirirken birden kapılar vurulmadan açılır ve bir adam elinde havlularla içeri girerken dönerek kapıyı kilitler, sonra başındaki başlığı atıp elindeki bir kaseyle yürürken Gaius gözleri büyüterek sorar

“Merlin?”

Arthur gözlerini açarken Merlin bir an duruma bakar, sonra tekrar yürürken konuşur

“Vaktimiz yok, zehir artık kanına girmiş olmalı-“ ve yatağa gelmiş, kaseyi başucuna bırakır, sonra yatağa çıkarken Gaius onu izliyordur, Merlin ona bakmadan döner ve Arthur’un üzerindeki tüniği yırtarken Arthur bir ses çıkartır, Merlin konuşur
“Geldim, uyuma Arthur-“ Arthur dalgın, ‘*tamam*’ derken Merlin kendi getirdiği kaseyi çeker, Gaius’tan merhemi isterken yaşlı adam sanki büyü altında, elindeki kavanozu uzatır..

Merlin onun boynunun altına elini sokarken konuşur

“İksiri söylediğim gibi mi yaptın Gaius-“ Gaius başını sallarken talimatı tekrarlar, Merlin memnun, minik şişeyi Arthur’un dudaklarına dayarken kralı başını çevirir, Merlin onun aklının karıştığını anlamış, konuşur
“Arthur, sabah başın çatlasın istemiyorsan içmen gerekiyor-“ Arthur onun ellerini ittirerek gerilemeye çalışırken cevaplar
“Sarhoş değilim, git Morgana’ya içir-“ ondan dönmeye çalışırken Merlin hafifçe gülümser, onu saçlarından yakalayarak başını geriye yapıştırır, parmağıyla da çenesine bastırırken ağız açılır, Merlin daha önce çok yaptığı gibi sıvıyı onun boğazından dökerken Arthur öksürerek ondan nefret ettiğini bağırır, Merlin bir şey söylemeden onu tekrar yatırırken Arthur eli boğazında, öksürmeye devam ederken Gaius üzüntüyle onları izler..

Merlin derin bir nefes alırken ona bir bakış atarak gülümser

“En önemli kısmı geçti.. Gerisi merhem olacak..”

Gaius başını sallar, yatağa şimdi adam gibi oturan adama bakarken sorar

“Periler mi saldırdı?”

Merlin onaylar, Gaius mırıldanır

“Morgana..”

Merlin yine onaylar, Gaius sorar

“Senin ne işin vardı? Nerelerdesin Merlin, 3 yıl oldu, 3 upuzun yıl, ben o kadar genç değilim artık, nasıl meraklandım-“ Merlin zayıf bir nefesle dönerek yataktan iner, dolaşarak yürür ve ayaktaki adama sarılırken Gaius da ona tutunur, Merlin onu sıkıyor, özür dilerken esas Gaius ona yaşattıkları için özür diler, ikisi sarılırlar..

“Merlin..”

Merlin adını duyunca o tarafa yürür, Gaius onun bileğine yapışırken fısıldar

“Hayır, öyle değil..”

Merlin kaşlarını çatır, Gaius iç çekerken konuşur

“Burada değil Arthur-“ Arthur başını ona çeviriyor, inlerken sorar

“Nerede, gelsin-*Gelsin Gaius*-“ Merlin kaşlarını çatarak izlemeye devam ederken Gaius da yüzü üzüntü dolu, cevaplar

“Havlu almaya gitti efendim.. Birazdan gelir.. Siz uyuyun..”

Merlin nefesini bırakırken Arthur başını diğer tarafa çeviriyor, anlaşılmayan bir şeyler sayıklar, Merlin dikkatli, anlamaya çalışırken bir süre sonra Arthur yüksek sesle konuşur

“Gitme deseydim-*gitme demeliydim*-Gaius-*Gaius Merlin gitti*-“ Arthur yataktan kalkmaya çalışırken Gaius ona ilerler ve onu omuzlarından bastırırken cevaplar

“Arthur, Arthur yat hadi-“

“Yatamam, aptalım- *boğazımı kestim*- benden nefret edi-*gitti Gaius*-“ Gaius onun başına sarılmış, yavaş yavaş onu yatmaya ikna ederken Arthur inliyordur, bir an sonra yana döner ve yere kusarken onun kollarına asılıyor, hata yaptığını söylüyorken Merlin gözleri dolu, gerileye gerileye yatak kısmından çıkar, dönerek oturma kısmına geçerken yutkunarak iskemlelerden birine oturur, içerideki sesleri dinlerken elleri iskemlenin kollarını sıkıyor, nefesleri hızlı, Gaius’un gelmesini bekler..

Gaius oraya gelirken Merlin bakışlarını ona kaldırır, yaşlı adam oturuyorken konuşur

“Uyudu.. Artık sakıncası yok, değil mi?”

Merlin başını iki yana sallar, ona bakmaya devam ederken Gaius sorulmayan soruyu cevaplar

“Her ateşlendiğinde böyle oluyor.. O kadar kendini sıkıyor ki, sadece o anlarda içindekiler dökülüyor.. Bazen sırf o yüzden hasta olduğunu bile düşünüyorum..”

Mavi gözler ona bakıyor, bir şey söylemezken Gaius devam eder

“Arthur o kadar pişman ki Merlin.. Üç yıldır her gün yanıyor.. Mutlu değil, artık *hiç* eskisi gibi değil.. Sadece Gwen’in ve benim yanımda biraz daha eskisi gibi oluyor, ama o bile Arthur değil..”

Merlin başını çevirir, ateşe bakarken Gaius konuşur

“Seni özleyiyor.. Arthur çok üzülüyor-“

“Ben de üzuldüm-“

“Biliyorum oğlum.. Ama anlamaya çalış.. Arthur’un elleri her yerden bağlıydı-“

“İstese-“

“Sen de istesen kalırdın.. İkiniz de istesenez çok şey yapabilirdiniz, ama olan oldu Merlin..”

Merlin ona dönerken Gaius sessizdir, sonra konuşur

“Senin için az da olsa bir hatırım varsa-“

“Gaius-“

“Sana az da olsa emeğim geçtiğini düşünüyorsan, beni kırma Merlin..”

Merlin acı çekiyor, başını iki yana sallarken cevaplar

“Bu senden daha büyük Gaius-“

“Değil! Değil Merlin, o da senin gibi genç, ve bir *kral* oldu! O kadar korkuyor ki-“

“Ben burada olsam bana dayanacaktı-“

“Sana dayanmadığında da bu oldu! Kral olmaktan nefret ediyor, krallıktan nefret ediyor, *herkesten* nefret ediyor! Arthur nefret nedir bilmezdi, düşmanlarından bile nefret etmezdi Merlin..”

Merlin cevap veremiyorken Gaius ona bakar, sonra kalkarken konuşur

“Ben gidip biraz daha iksir yapacağım..”

Merlin konuşmaz, yaşlı adam kapıya gider ve açar, çıkıp tekrar, bu sefer dışarıdan kilitlerken kimsenin içeri girmemesi emrini de verir, Merlin onun uzaklaşmasını duyarken dönerek yatağa bakar..

Arthur serin dokunuşlara uyanırken başını oraya çevirir, birisi kıpırdamamasını söylerken Arthur boğazı kuru, sorar

“Niye?”

Hafif bir gülüş gelirken Arthur kaşlarını çatar, bu sesi tanıyor, gözlerini açarken onu görünce başını biraz daha kaldırır..

Bir şeyle ilgilenen Merlin onun hareketini görünce ona bir bakış atar, sonra tekrar işine dönerken Arthur başını eğerek ne yaptığına bakar, konuşur

“Oh.. Leye kalacak mı-“ Merlin gülümsüyor, onu alnından geri bastırırken cevaplar

“Belki.. Seni başka kadınlara vermemek için silah-“

“Kadınları elde etmek için izler büyük yardımcı aptal..”

Merlin gülümser, ıslak süngeri tekrar onun yüzüne sürerken Arthur iç çekerek gözlerini kapatır, sessizlik aralarında silinmeye devam ederken Arthur bir süre sonra konuşur

“Merlin,-“

“Söyleme Arthur-“

“Söylemem gerekiyor-“

“Yanlış bir şey söylersen senden nefret edeceğim..”

Arthur gözlerini açar, ona bakarken Merlin süngeri çekiyor, devam eder

“Ve bunu istemiyorum-“

“Benden nefret etmiyor musun? O kadar şeyden sonra?”

Merlin sessiz, onu izlerken Arthur bakışlarını kaçırır, bu adamın sahip olduğu kadar geniş bir kalbe sahip değil, konuşur

“Belki de konuşmalıyım, belki de nefret etmelisin aslında..”

“Belki..”

Arthur bunu duyunca başını ona çevirir, Merlin kaşlarını kaldırırken Arthur inler

“Mümkün değil mi?”

“Nefret etmem mi? Bir kelimeye bakar-“

“Merlin, bunu bana yapma-“

“Senin bana yaptıklarından sonra mı?”

Arthur derin bir nefes alır, gözlerini kapatırken cevaplar

“Nasıl korkmazdım? Her şeyi 10 dakikada öğrendim, seni kovdum,-“ gözlerini açarak ona bakar, uzanırken konuşur

“Boğazına kılıcımı dayadım, *kestim..*”

Parmakları yara izini çizirken Merlin yutkunur, Arthur elini indirirken devam eder

“Ve sonra odama daldın.. Umduğum gibi, istediğim gibi, hayal ettiğim gibi.. Oradaydın, yine bana bakıyordun, kitabı nereye sakladığımı bile biliyordun..”

Merlin sessiz, başını eğerken Arthur konuşur

“Nasıl korkmazdım? Sen korkmaz mıydın?”

Merlin derin bir nefes alırken cevap vermez, Arthur onu izliyor, mırıldanır

“Her sihir dedikodusunda seni aradım.. Öldürmek için değil, yakalayıp konuşmak için..”

Mavi gözler açılarak ona dönerken Arthur onu izliyordur, konuşur

“Şu anda ateşim var, her yanımla yanıyor, belki de hayal görüyorum, ama Merlin-“ Merlin gülümser, elini onun alınına bastırırken Arthur serin elle gözlerini kapatır, genç adam konuşur

“Ne yapacaksın? Beni nasıl burada tutacaksın ki?”

Arthur gözlerini açar, ona bakarken cevaplar

“Ne gerekiyorsa yaparım.. Zindana atarım-“

“Cisimlenirim-“
“Bağlarım-“
“İpleri eritirim-“
“Gaius’u rehin alırım-“
“Zamanı dondururum..”

Arthur ona bakıyor, sorar

“Yapabiliyor musun?”

Merlin gülerken Arthur da dayanamayarak gülümser, Merlin bir şekilde onun bunu çok uzun zaman sonra ilk kez yaptığını hissederken gözleri dolarak fısıldar

“Beni öldürdün..”

Arthur gülümsemesi solarken onu izliyor, cevaplar

“Önce kendimi öldürdüm..”

Merlin başını eğer, yıllardır tuttuğu diğer yaş düşerken yine Arthur onu yakalar, eli dönerek onun üzerindeki kumaşı yakalar, sıkarken Merlin başını kaldırarak burnunu çeker, konuşur

“Ölü bir kral için oldukça canlısın-“ Arthur cevap vermezken Merlin süngeri onun göğsüne koyar, tekrar silmeye başlarken Arthur konuşur
“Hepsi bitti mi?”

Merlin başını sallar, cevaplar

“Üçüncü defa geçiyorum, olur da bir yara hissetmemişse, izi kalacaktır-“ Arthur aldırılmaz, onu kendine çekerken Merlin eğilerek onun dudaklarına düşer, Arthur 3 yıl sonra tekrar nefes alırken onu başından yakalar..

Merlin bir anda her yanını saran alevlerle nefes alamazken Arthur’un eli boynundan ensesine geçmiş, onu kendine çekiyordur, genç büyücü onun öpüşünü hissediyor, ama cevap veremiyorken yaşanan her şey aralarında, Arthur inlerken ondan ayrılarak alnını ona bastırır, fısıldar

“Söylemem mi gerekiyor?”

Merlin’in mavi bakışları onun gözlerine çıkarken Arthur yutkunur, konuşur

“Söylersen kalacak mısın?”

“Bilmiyorum..”

Arthur gözlerini kapatır, ikisi öyle durmaya devam ederlerken bir süre sonra kral gözlerini açar, parmakları onu daha da sıkı tutarken konuşur

“Özür dilerim.. Her şey için.. Kal Merlin.. Lütfen..”

Merlin ona bakarken Arthur söylemiş, yapmayacağını söylediği bir şeyi yapmışken büyücü ona bakıyordu, konuşur

“Bu her şey değil..”

Arthur gözlerini kapatır, derin bir nefes daha alırken gözlerini açarak konuşur

“Büyücü olduğumu biliyorum ve kabul ediyorum, yine de kalmanı istiyorum ve eğer bu bir işe yaramazsa seni ellerimle öldüreceğim-“ Merlin onun dudaklarını örterek onu yatağa yapıştırırken Arthur onu kendine çeker, Merlin süngeri falan iterek onun üzerine geçerken Arthur inler..

Arthur parmakları onun saçlarında, üzerindeki adamı yakalamış, bırakmaya da niyeti yokken Merlin üzerinde saf bir enerji, elleri onun teninde geziyor, öpüyor, ısıyor, bir şeyler söylüyorken Arthur başını geri bırakarak gevşiyordu, o sırada kapıdaki kilit döner, Arthur gözlerini açarken Merlin başını kaldırarak kapıya döner..

Kilit dönerek açılmış, Gaius içeri girerken Merlin ona aldırmadan tekrar eğilir ve Arthur’un dudaklarını örterken Arthur gülerek ona vurur, Merlin onun ağzına sırtırken Gaius öylece kalmış, dönerek kapıyı kapatır, Merlin onu bir daha öperek ayrılır ve kalkıp yaşlı adama giderken Arthur üzerini örtme ihtiyacı duyar..

Merlin iksiri ondan alırken ona bakar, Gaius kaşlarını kaldırırken yüzüne ateş basmış büyücü konuşur

“Belki bir süre kalabilirim.. Gizli olarak..”

Gaius başını sallar, dönerek krala bakarken Arthur uyuduğunu söyler, Gaius cevaplar

“İyi uykular efendim.. Ama odada birinin kalması gerek..”

Merlin onaylar, cevaplar

“Arthur gerçekten uyuyacak zaten.. Biz de o sırada açık aramızı kapatırız Gaius, gel..”

İkisi oturma alanına giderlerken Arthur onların seslerini dinleyerek bu sefer gerçekten uykuya dalarken yüzündeki gülümseme gerçektir, kimsecikler görmez..

Merlin gecenin bir yarısında, belki de sabahta üzerine örtülen bir şeyleri duyumsarken teşekkür eder, Nimueh cevaplar

“Bir şey değil..”

Merlin gözlerini açarken Nimueh *gülümser*, Merlin ona vurarak kenara yollarken genç kadın o tarafa gider, Merlin kalkarak onun yanına gider..

“Ne işin var burada?”

“Sen öldün sandım gerizekalı, neredesin esas-“

“Buradayım, çok şey oldu-“

“Evet, Mordred iki erkeğin neden öpüştüğünü sorunca anladım, sağol..”

Merlin pembeleşirken Nimueh keyifle geriye sarkar ve yatak kısmına bakarken Merlin onu çeker, görüntüyü engellerken fısıldar

“Mordred nerede?”

“Güvende-“

“Sen de git, ben güvenmiyorum olanlara, Morgana çok güçlü Nimueh-“

“Farkındayım.. Sen burada mı kalacaksın?”

Merlin ‘öyle görünüyor’ derken Nimueh gülümser, Merlin onun ne düşündüğünü biliyor, o da gülümsemeden edemezken cevaplar

“Belki biz şanslı çıkarız..”

“*Belki..* Görüşeceğiz Merlin-“ Merlin gülümser, Nimueh yok olurken genç büyücü dönerek yıllar sonra ilk defa gördüğü Camelot arazilerine bakarak güneşin doğuşunu izler..

Gaius uyandığında Merlin ona yatağına gitmesini söylemiş, yaşlı adam sessizce çıkmışken bir süre sonra kapı vurulduğunda gencecik bir delikanlı içeri girer, Merlin ona dönerken siyah saçlı, mavi gözlü delikanlı ona bakarak konuşur

“Kahvaltı efendim..”

Merlin başını sallar, dönerek elini havluda kurulamaya devam ederken delikanlı kapıyı kapatarak içeride ilerlerken sorar

“Gaius’un yardımcısı mısınız?”

Merlin gülümser, onaylarken delikanlı tepsiyi masaya bırakır, içindekileri masaya dizmeye başlarken konuşur

“Gaius’un yardımcıları bu odaya giremiyordu, özel olmalısınız.. Majesteleri odasına girebilen hizmetkarları sayıyla bildirdi..”

Merlin ‘*öyle mi*’ derken delikanlı başını sallar, cevaplar

“Gaius, Gwen, bir de ben..”

“Adın nedir?”

Delikanlı gülümser, cevaplar

“Dendran, efendim..”

Merlin gülümseyerek havluyu kenara bırakırken sorar

“Majestelerinin hizmetkarı mısın Dendran? Neleri yapmana izin veriyor?”

Dendran bir an ona bakarken Merlin ciddiyetle cevaplar

“Kralın son zamanlardaki davranışları hastalığının geçip geçmediğini anlamamız için önemi Dendran.. Lütfen cevap ver..”

Delikanlı bunu duyunca heyecanla cevaplar

“Çok işim yok efendim.. Diğer hizmetkarlara göre yani.. Majesteleri birçok işten beni yasakladı-“

“Neden?”

“Sebebini söylemedi.. Ben de sordum..”

Merlin ona bakarken hafifçe gülümser, sorar

“Hangi işler?”

“Aslında bir sürü iş.. Onu giydiremiyorum, soyamıyorum.. Bunu kesin olarak yasakladı.. Banyosunu o burada değilken hazırlayabiliyorum, o odadayken benim odada olmam yasak.. Efendim bu odada tamamen yalnız olmak ister, her zaman..”

Merlin, yıllar önce onun yerinde duran delikanlıya bakıyorken Dendran devam eder

“Her sabah efendim uyurken içeri girip kahvaltıyı bırakır ve çıkarım, geldiğimi belli etmem.. Sonra dışarıda iken onun çıkmasını beklerim, çıktığında içeri girip odayı toparlarım.. Kılıcına dokunmam yasaktır, tacına dokunmam yasaktır.. Hepsiyle kendisi ilgilenir..”

“Hiç oturup seninle sohbet etti mi?”

“Efendimiz mi?”

Dendran hafifçe güler, Merlin kaşlarını çatarken delikanlı cevaplar

“Majestelerini tanımıyorsunuz galiba efendim..”

Merlin onu izlerken mavi gözleri anlamaya çalışarak ona bakar, Dendran açıklar

“Majesteleri alt sınıftan kimseyle konuşmaz.. Sohbet etmez.. Sadece işimizi yapmamızı bekler.. Üst sınıftakilerle de sadece anlaşmalar için konuşur..”

Merlin derin bir nefes alırken Dendran gülümser, fısıldar

“Eskiden böyle değilmiş.. Daha farklıymış, ben o zaman sarayda değildim, 2 sene önce geldim-“

“Seni nasıl işe aldı Dendran?”

Delikanlı o günü hatırlayınca gülümser, cevaplar

“Camelot’a yeni gelmişim ve çok açtım.. Şehir beni büyülemişti, yürürken birine çarptım, aldırmadan geçtim, özür diledim ama.. Sonra askerler beni yakaladı, meğerse Majestelerine çarpmışım.. Bana kim olduğumu sordu, sonra da işe aldı..”

Merlin tırnakları diğer elini sıkmaktan derisine batıyorken sorar

“Eskiden burada değildim dedin.. Ne biliyorsun? Herkes ne biliyor? Ben de burada değildim..”

Dendran iç çekerek yatağa bakar, Merlin cevaplar

“Majesteleri daha bir iki saat uyanamaz Dendran..”

Delikanlı rahatlar, cevaplar

“Eskiden, Majesteleri daha prensken böyle değilmiş.. Çok farklı bir adammış.. Mutluymuş, bütün sarayı tanımış, perdelerin arkasında hepsiyle arkadaşmış.. Adilmiş, güleryüzlüymüş.. Arada sırada biraz kibirliymiş ama saray onu o kadar seviyormuş ki, onu öyle de seviyorlarmış..”

Merlin o adamı tanıyor, hüznle gülümserken Dendran devam eder

“Majestelerinin o dönemde bir hizmetkarı varmış, adı Merlin.. Adını anmak yasak gibi bir şey, herkes fısıltılarla bahsediyor, benim öğrenmem 2 ayımı aldı-“

“Neden?”

Dendran iç çeker, üzüntüyle cevaplar

“Majestelerini Merlin bu hale getirmiş de ondan.. O varken her şey çok farklıymış, Majesteleri o anlattığım adammış.. Bu Merlin de onun hizmetkarıymış, dik kafalı, biraz şaşşal, ama çok iyi yürekli bir adammış.. Hakkında kötü bir şey söyleyen birini duymadım, ki çok az konuşuyorlar, ama dedikodu başladı mı saatlerce gidiyor efendim..”

Merlin ona bakıyorken Dendran açıklar

“Bu Merlin bir anda saraya gelmiş, bir anda hizmetkar olmuş.. Ama prensin en yakın arkadaşı olmuş, öyle diyorlar.. Kimileri arkadaştan da fazlaydılar diyor, ama bana düşmez.. Kimsenin kanıtı yok, sadece o dönemde burada olanlar fısır fısır ikisinin arasında bir şeyler olduğunu söylüyorlar.. Kimse doğruyu bilmiyor..”

İşin doğrusu, Merlin de doğruyu bilmiyorken cevap vermez, Dendran devam eder

“Majesteleri kral olduğu gün, Merlin’in aslında bir büyücü olduğu öğrenilmiş.. Düşünsenize, bunca zaman, Majestelerinin burnunun dibinde bir *büyücü!* Ona neler yapabiliirdi, istese onu kaç kere öldürebilirdi-“

“Ama öldürmedi..”

Dendran başını sallar, gülümser

“Merlin’i tanıyanlar onun öyle bir şeyi *asla* yapmayacağını söylüyorlar zaten.. Majesteleri onu ülkeden kovmuş, sonra da hain ilan etmiş, ama uşaklar bunu öfkeyle yaptığını, düşünmediğini düşünüyorlar.. Zaten Merlin denen adamdan da bir haber alınmadı hiç, belki ölmüştür, kim bilir..”

Merlin buna yorum yapmazken Dendran ona dönerek devam eder

“İşte bu Merlin denen adamın ihaneti, en azından ona güvenmemesi, Majestelerini bu hale getirmiş diyorlar.. Majesteleri artık hiçkimseyle konuşmuyor, bağ kurmuyor.. Bazen birileri Merlin’i bulsa ve buraya getirse, ikisi konuşsa diye düşünüyorum, ama benim sözümü kim dinler ki?”

“Askerleri bir büyücüyü aramaya yollamayazsın Dendran.. Onu yakalayamazlar..”

“Biliyorum.. Ama yine de.. Majesteleri o kadar *üzgün* ki.. Ölse itiraf etmez, ama anlıyorum.. Duvarları çok kalın, hiçbir savaşçı onu kıramaz, ama aslında o kadar zayıf ki..”

Merlin iç çeker, bir şey söylemezken yatağın orada kıpırtılar olur, iki mavi gözlü hizmetkar oraya dönerken Arthur onları oradan göremiyor, uykulu bir sesle sorar

“Merlin?”

Dendran iç çekerken Merlin sessizdir, Arthur uyanıyor, sesi sertleşerek, biraz da korkuyla dikleşirken sorar

“Merlin?”

“Buradayım.. Geliyorum, kalkma..”

Dendran şokla ona dönerken Merlin parmağını dudaklarına götürür, sonra yatağa giderken delikanlı donmuş, arkasından bakabilir..

Merlin ona yürürken Arthur geri uzanıyordur, homurdanır

“Bu şey bütün derimi kurutmuş, çatlayacak gibiyim-“ Merlin onu başından bastırarak uzanmasını söylerken uzanır ve çarşafı çekerek onu kapatır, Arthur ittiriyor, cevaplar

“Kalkmak istiyorum, bırak-“

“Bekle biraz Arthur..”

Arthur adını ondan duyunca hafifçe gülerek yatar, konuşur

“3 yıldır adımı söyleyen yok, biliyor musun?”

“Biliyorum.. Bana saklamışsın..”

Ve döner, tekrar içeri giderken arkasında bıraktığı kalbi görmez, ama şok içinde bir hizmetkar bulurken konuşur

“Dendran, senden birkaç şey istesem yapabilir misin? Majesteleri de onay veriyor..”

Dendran dehşet içinde ona bakıyorken birkaç saniye sonra Majesteleri sabah pelerinine sarınarak oraya ilerler, Dendran hızla başını eğerken Merlin kaşlarını çatır, Arthur konuşur

“Dendran, odada ne işin var? Kurallarımız vardı-“

“Lordum kalmamı rica etti efendim, özür diliyorum-“ çocuk gerilerken Merlin onu tutarak gitmesini engeller, konuşur

“Ona kızma, ben kalmasını söyledim..”

Ve ona bir bakış atarken Arthur iç çekerek gözlerini devirir, mırıldanır

“Tamam, dikleş-“ Dendran dikleşirken Merlin şakağını kaşıyor, konuşur

“Dendran, mutfığa inip bana kuru ıhlamur getirmeni istiyorum, bulabildiğin kadar çok, tamam mı? İslanmamış olmaları gerekiyor..”

Dendran başını sallar, Merlin devam eder

“Ayrıca bana giyecek bir şeyler bulabilirsen sevinirim..”

Delikanlı gülümser, derhal efendim diyerek döner ve çıkıp giderken Arthur duvara dayanmış, mırıldanır

“Harika, eski hizmetkarım yeni hizmetkarımı kendi hizmetkarı yapıyor..”

Merlin gülümser, ona dönerken Arthur siyah saçlarda, denize benzeyen gözlerde bir an aynı adamı bulurken Merlin yumuşak sesiyle sorar

“*Ne yaptım* Arthur? Dendran bana ben yokken olanları anlattı-“ kralın yüzü kararırken Merlin ona ilerleyerek konuşur

“Nasıl öyle olmaya izin verebilirsin-“

“Öldüğünü düşünmeye başlamıştım-“

“Ve ben öldüğümde hayata mı küseceksin? Beni kovduğunda daha mutlu olman gerekiyordu, hayata küsmüş bir kral değil-“ Arthur ona bakarken cevaplar

“Ben hayata küsmedim-“

“Evet, kılıcını ona saplayıp kanamaya bırakmışsın..”

Arthur ona dudaklarını büzüştürürken Merlin gülümser, o sırada kapı tekrar vurulur ve Dendran içeri girerken Merlin konuşur

“Benden daha hızlı olduğu kesin-“

“Ülkedeki her hizmetkar senden daha iyiydi Merlin-“ Merlin yürüyor, dönerek ona gülümser ve sonra yoluna devam ederken Arthur onun burada olduğuna inanamıyor, gülümsediğini hissederken oraya ilerler..

65.

Dendran ve Merlin banyoyu hazırlıyorlar, ikisi kuru ıhlamurları suya bırakırken Dendran yavaş yavaş sıcak suyu döküyordur, Merlin salona seslenir

“Arthur, karnının tok olması gerekiyor! Yemek ye!”

Ve delikanlıya devam etmesini işaret ederken Dendran sorar

“Gerekıyor mu?”

Merlin gülümseyerek başını iki yana sallar, ama içeriden tabak çanak sesleri duyulurken Dendran da gülümser, suyu dökmeye devam eder..

Merlin kapıdan sarkarak gelebileceğini söylemiş, kral çok teşekkür etmişken banyoya giriyordur, Dendran başı eğik, kenarda beklerken Arthur konuşur

“Teşekkür ederim Dendran, gidebilirsin.. Fakat kimseye *Lord* Merlin’in burada olduğunu söyleme..”

Merlin kaşlarını kaldırırken Dendran emredersiniz diyerek çıkar, birkaç saniye sonra diğer kapının da kapanması duyulurken Arthur buhar çıkan küvete bakarak sorar

“Evet, ne yapıyorum?”

Merlin kapıyı kapatıyor, onun arkasına yürürken cevaplar

“Suya giriyor, ve yıkaniyorsunuz *efendim*..”

Nefesi onun ensesinde, bir an asılı kalırken Arthur da kıpırdamaz, Merlin sesi kibar, hiç olmadığı kadar da itaatkar, sorar

“Yardım ister misiniz Majesteleri-“ ve cevap beklemeden onun arkasında, boynundaki kumaşa parmaklarını geçirir, yavaşça omuzlarından sıyrırken Arthur başını onun tarafına çevirir, Merlin fısıldar

“Bir arzunuz mu vardı?”

Ve bir eliyle onun önündeki kuşağı açar, tüm pelerini çekerek ondan sıyrılır, katlayarak diğer tarafa götürürken Arthur derin bir nefes alır, Merlin yürüyerek tekrar onun önüne gelirken mavi gözleri mutlu, yüzündeki ifade yumuşamış, gülümserken sorar

“Yardım ister misiniz efendim, yoksa tek başınıza suya girebilme yetisini kazandınız mı?”

Arthur hafifçe gülümserken Merlin daha da gülümser, ikisi bir an birbirlerine bakarken Arthur uzanarak onun saçını düzeltir, Merlin başını eğerken kral mırıldanır

“Seni özledim Merlin..”

Merlin başını kaldırarak ona bakar, mutluluğu gözlerinde okunuyor, cevaplar

“Ben de sizi, efendim-“

“Kes şunu-“ Merlin gülerken ona bakıyor, konuşur

“Niye? Hizmetkarlarını kovup durmuşsun-“

“Sen gel bıcır bıcır öt diye değil-“ dönerek küvete giderken Merlin arkasında, konuşur

“Bence tam o yüzden.. Oda boş kalsın, kimse olmasın, belki Merlin gelir, gelirse kimse görmesin-“ Arthur donarken Merlin yine onun arkasında, omzuna mırıldanır

“Arthur-“ Arthur ona dönerken Merlin nefesi hızlı, fısıldar

“Bilsem gelirdim.. Yemin ediyorum gelirdim, öldüreceğini bilsem dahi.. Böyle olduğunu bilseydim hiçbir kanun beni tutamazdı..”

Mavi gözler ona bakarken Merlin kendi gözleri dolu, hafifçe gülümser, konuşur

“Camelot’ta kalacaksam bir iş bulmalıyım..”

Arthur tek kaşını kaldırırken cevaplar

“Yatağım bu aralar boş-“

“O tip işler yapmıyorum Majesteleri-“ Arthur da gülerken konuşur

“Eski hizmetkarıma benziyorsun.. Belki onun anısına seni alabilirim..”

Merlin gülümser, ona bakıyorken cevaplar

“Onur duyarım..”

“Gerçekten duyar mısınız? Tekrar?”

Merlin başını sallar, sonra elini uzatırken konuşur

“Merlin..”

Arthur hafifçe gülerek diğer yana döner, sonra ona bakarken cevaplar

“O gün aptaldın.. Hala aptalsın..”

Merlin gururla gülümserken Arthur elini ona uzatır, sıkarak konuşur

“Arthur Pendragon.. Camelot Kralı..”

Merlin onun güçlü elini elinde sıkıyor, cevaplar

“Merlin Emrys.. Camelot Kralı'nın hizmetkarı ve özel büyücüsü..”

Arthur ona bakar, Merlin de gözlerini ondan çekmezken elleri ortada, her yer ıhlamur kokuyor, sabah yeni doğuyorken Arthur onu kolundan hızlıca çeker, Merlin ona uzanırken dudakları birleştiğinde ikisi tanışır..

Arthur saçlarındaki parmakları hissediyor, gözleri kapalı, sıcak suyun yavaşça yüzünden dökülmesini hissederken bir çift dudak saçlarına bastırır, sonra kalkıp süngere uzanırken Arthur başını küvetin kenarına dayayarak gözlerini açar, gülümser

“Beni hala seviyor olman inanılmaz bir şey..”

Havlulara uzanan *hizmetkar* donarken Arthur onu izliyordur, Merlin bir havluyu alıp o tarafa dönerken cevaplar

“Sizi hiç *sevmedim* efendim, haddim değil..”

Ve yere çöker, havluyu yere yayarken Arthur mırıldanır

“Ne demek istediğimi biliyorsun-“

“Pek bildiğimi söyleyemem, şimdi mi çıkacaksınız?”

Arthur başını sallar, Merlin dönerek büyük havluları almaya giderken Arthur gülerek konuşur

“Utanman çok şeker-“ Merlin ona bir bakış atar, sonra önüne dönerken cevaplar

“Haddim olmadığını söyledim.. Siz kralınız-“

“Sen de hizmetkar, evet.. Ama beni seviyorsun-“

“Arkadaş olarak, evet.. Bir dost belki, ümid edebilirim..”

Ve havluyu kaldırır, kralı kalkarken iç çekerek boynunu gerer ve rahatlatır, havluyu ondan alırken Merlin devam eder

“Ya da aileden biri gibi, hayal kurmaya başlarsam.. Ama diğer türlü değil, hayır, hiçbir zaman..”

Ve ona bakar, Arthur onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken Merlin ona elini uzatır, ama Arthur onu tutmaz ve inip yürüyerek çıkar, odasına giderken Merlin arkasından sırıtır..

Arthur odada ilerliyor, havlusuna sarınmışken sıcak şömine göğsündeki nemi alır, kral konuşur

“3 senede yeni dostluklar edindiğine eminim Merlin..”

Merlin onu takip ediyor, gülümserken cevaplar

“İlginize teşekkürler Majesteleri ve evet, her zamanki gibi haklısınız..”

Arthur bunu duyunca onun tarafına döner, Merlin onun tüniğini kaldırırken yüz yüze gelemeler, kral kollarını geçirirken sorar

“Öyle miyim? İlginç.. Kimler?”

“Genç bir bayan.. 3 senedir onunla kalıyorum-“ Arthur’un kollarını kurtararak önünü kendisinin iliklemesine bir şey söylemez, pantolonu almaya giderken devam eder

“Siz beni Camelot’tan kovduktan sonra onunla karşılaştım, bana oldukça destek oldu.. Zor günlerde kurulan dostluklar ömür boyu sürer, bilirsiniz-“ ve pantolonu ona uzatır, dönüp botları almaya giderken konuşur

“Siz ve askerleriniz de savaşlarınızda büyük bağlar kurarsınız.. Her neyse, bu hoş bayan benim büyücü olduğumu biliyordu da, ilk dakikadan beri.. Ve yine de beni kabul etti, ona minnettarım..”

Botları almış, dönerek yürürken Arthur ayakta, sorar

“İyi bir minnet ilişkisi yani? Seni korumuş, yaşlı bir kadın-“ Merlin bunu duyunca gülerken ona bakar, cevaplar

“Yaşlı dediğinizi duymamalı efendim.. Hayır, kendisi oldukça genç ve güzel bir hanım.. Ve minnet ilişkisi olmadığına da emin olabilirsiniz, ilişkimiz oldukça karşılıklı.. Bağlayayım mı?”

Ve cevap beklemeden çöker, botları iliklemeye başlarken Arthur’un sinirli sesini duyar, gülümseyerek diğer ayağa uzanırken Arthur konuşur

“Bir yerlerde seni bekleyen bir kadın var yani, öyle mi?”

“Ve bir çocuk-“ Arthur’dan çıkan garip sesle Merlin başını kaldırır, ona bakan mavi gözleri görünce Arthur nefes almıyor gibidir, Merlin tekrar eğilir ve botu bağlar, sonra da kalkarken Arthur onu izliyor, vücudu donmuş, sorar

“Çocuk?”

Merlin başını sallar, kralın yüzünün sertleşmesini izlerken Arthur bir süre sonra konuşur

“Sevindim.. Tebrik ederim Merlin, bu mutluluğu hak ediyordun..”

Ve döner, tacına giderken Merlin onun derin bir nefes aldığını duyar, mırıldanır

“Sizinle tanışmayı çok isterdi.. Buraya gelebilse..”

Arthur başını sallıyor, tacını elinde çeviriyorken hafifçe gülerek, ama boğuk bir sesle cevaplar

“Elbette.. Camelot senin ailene elbette açıktır, onlardan uzak kalmak seni öldürür-“

“Muhtemelen-“

“Elbette.. Sevindim Merlin, izinle, bugün çok işim var..”

Ve hizmetkarından *iznin almış* kral dönerek kapıya giderken Merlin konuşur

“Majesteleri-“ Arthur ona dönerken Merlin onun yüzündeki işkenceyi görüyor, ona yürüyerek uzanır ve fısıldar

“İzninizle-“ cevap gelmeyince, ki Merlin izinli olduğunu *biliyor*, onun sarı saçlarına uzanarak o minik tutamı çeker, yavaşça tacın üzerine bırakırken gülümseyerek mırıldanır

“Böyle daha iyi.. Daha *siğ* gibi-“ onun gözlerine bakar, Arthur da ona bakıyor, konuşmuyorken Merlin devam eder

“Konuşabilir miyim Majesteleri?”

Arthur gözleriyle ‘*daha ne var*’ diyorken başını sallar, Merlin ona bir adım daha atarken aralarında sadece incecik bir hava kalır, Merlin usulca konuşur

“Arthur-“ kral gözlerini kapatırken başını eğer, Merlin fısıldar

“Üzüldüğünü umabilir miyim?”

Arthur başını kaldırırken sesi kuru, cevaplar

“Ne için?”

“Bir hizmetkar için..”

“Bir hizmetkarımın çocuğun olması ve bir aile kurması beni mutlu eder Merlin-“

“Benim yapmam?”

Kral ona bakıyor, konuşur

“Söyleyebileceğim bir şey yok.. Haddim değil-“

“Senin için sınır yok Arthur-“

“Burada var.. Sende var.. Sen mutluysan, bana da ancak mutlu olmak düşer-“ ve tekrar kapıya dönecekken Merlin ona asılarak çevirir, kapıya yapıştırarak dönmesine engel olurken Arthur sakince konuşur

“Bu hareketin yüzünden seni astırabilirim-“

“Astır o zaman..”

İkisi nefesleri birbirine karışarak duruyorlarken Arthur bir süre sonra fısıldar

“Benden ne istiyorsun? İlerleyebilmiş olan sensin.. Ben burada kaldım, bir eş *aramadım*, bir varis *yaratmadım*, hiçbir günüm mutlu geçmedi, *senin de* geçmiyor olmasını umdum, ama sen mutluluklar yaşadın ve apayrı bir sihre sahip oldun.. Ne diyebilirim? Tebrik etmekten başka yapabileceğim bir şey yok Merlin, daha fazlasını alamazsın-“

“Arthur..”

Arthur onun nefesine bakışlarını kaldırırken Merlin konuşur

“Çocuk benim değil..”

Mavi gözler ona bakarken Merlin devam eder

“İnkâr etmiyorum, o bahsettiğim kadınla birlikte oldum, birkaç kere.. Ama bir ilişkiye girmedim, bir çocuk falan da yapmadım, benim günlerim de mutsuz geçti, ama *ben* senin mutlu olmanı umdum, bencil ve uyuz olan sensin-“

“Çocuk senin değil mi?”

Merlin önündeki basit yaşam formuna bakarken hafifçe gülümser, tekrarlar

“Değil..”

“Evlî de değilsin?”

“Değilim..”

“O kadınla, her kimse, birlikte değilsin?”

Merlin gülümser, ona bakarken cevaplar

“Garip bir ilişkimiz var, ama değilim, hayır..”

Arthur başını sallar, bir süre daha sessiz geçerken bir an sonra sarışın kükrer

“Neden bana öyle söylüyorsun o zaman-“ Merlin gülerken Arthur onu yakalar ve Krallığına, yaşına veya tacına aldırmadan onu çevirip duvara yapıştırırken kolu onun boğazında, ona bastırarak gözlerine bakarken Merlin cevaplar

“Hak ettin-“

“Etmedim! Ben sana o yönde hiç acı çektirmedim-“

“Evet her gece başka biriyle yataklara düşen sarışın süper prens-“

“Ben öyle bir şey yapmadım-“

“Bana yalan söyleme bari! Çarşaflarını ben temizliyordum-“

“Gençtim-“

“Ben de öyle?”

“O zaman beraber değildik!”

Oda bir anda sessizleşirken Merlin’in gözleri büyür, Arthur kolunu ondan çekerek gerilerken Merlin sorar

“Şimdi beraber miyiz-“

“Kapıdan çekil Merlin-“

“Arthur-“

“Çekil dedim!”

Onun bağırişısıyla kapı dışarıdan vurulurken Merlin irkilir, yavaşça geriler ve kapıdan çekilirken kral konuşur

“Gir,-“ kapı aralanırken asker eğilmiş, sorar
“Bir sorun mu var efendim, bağırdığınızı duyduk..”

Arthur dönerek ona bakar, Merlin de sessiz, onu izlerken Arthur konuşur

“Evet, bu adamı zindana atın, odama girmiş-“
“*Arthur!*”

Arthur onları geçer, dışarı çıkarken Merlin yaka paça yakalanınca gözlerini devirir..

Merlin içeri atılırken yeleşini düzeltir, kilitler üzerine vurulurken genç adam iç çekerek yürür, o yokken konforu biraz daha iyiye gitmiş zindandaki şilteye otururken başını geri bırakarak boynunu rahatlatır, kaç günün yorgunluğu kendini az biraz belli ederken Merlin yana devrilir, uzanarak gözlerini kapatırken kemikleri sızlar..

“Merlin!”

Merlin bir anda sese uyanırken demirlere asılmış suratı görünce hafifçe güler, Gwen parlıyor, ışılıyor, elini içeri uzatırken konuşur

“Arthur söyledi! İnanamadım-“ Merlin yere bastırarak kalkar ve ona gelirken Gwen onu yakalayınca çeker, demirlerin arasında yapabildiği kadar ona sarılırken Merlin de gülerek onu tutar, sorar

“Nasılsın Gwen-“

“Şu anda iyiyim! Çok iyiyim, ah Merlin, ne zaman geldin, dün mü? Arthur geleceğini söylüyordu-“

“Şişt, sessiz.. Sessiz Gwen..”

Gwen hemencecik susarken gözleri parlıyor, onun üzerine asılıyor, gitmesinden korkuyorken fısıldar

“Arthur o kadar mutlu ki! Keşke yukarıyı görebilsen Merlin-“

“Ne yapıyor-“

“Esiyor, kükrüyor, herkese bir şey emrediyor,-“ Merlin kaşlarını kaldırırken Gwen güler
“Aradaki farkı bilsen anlardın, *ah Merlin-*“ onun üstünü tekrar sıkarken Merlin gülümser, elini onun eline kapatarak arkadaşını sıkarken Gwen mutlulukla alnını demirlere dayar..

Gerçekten de Arthur yukarıda apayrı bir kral olmuş gibiyken Dendran onun peşinde koşturuyor, kralın bir dediğini iki etmiyorken Arthur bugün yan lordların işleriyle daha bir ilgili, ona kadar gelmiş davalara bakacak kadar sabırlı, yoldan geçen bir iki nedimeye iltifat edebilecek kadar centilmenken Dendran Merlin’in büyücü olduğunu kimsenin daha önce nasıl anlamadığına şaşırır hale gelmiştir..

Öyle ya, bu adam saraya gireli daha birkaç saat olmasına rağmen kralları o anlatılan adama dönmeye başlamışken Dendran tahtında oturan adama çay ikram ediyor, sorar

“Majesteleri, affederseniz bir şey soracağım-“
“Nedir Dendran?”

Delikanlı tepsiyi kendine çevirmiş, ona bakarken sorar

“*Lord* gitti mi?”

Arthur çayından bir yudum alıyor, onu izlerken hafifçe gülümser, cevaplar

“İkiniz iyi anlaştınız sanıyorum..”
“Sizin izniniz dahilindedir Majesteleri-“
“Hayır, gitmedi.. Aslına bakarsan gidip onu kontrol et Dendran, ne yapıyor merak ediyorum-“
“Elbette efendim, nerede?”

Arthur mavi gözleri hinlikle parlıyor, cevaplar

“Zindanda, başka nerede olacak?”

Dendran hayretle ona bakarken kral gülümser, gitmesini işaret eder..

Dendran zindan basamaklarını inerken askerler ona bakar, delikanlı cevaplar

“Mahkuma yemek getirdim-“ asker yol verirken delikanlı kapılara gider, asker eğilip kilidi çevirir ve açarken içerideki *mahkum* hafifçe gülerken konuşur
“Daha kalıyor muyum?”

Dendran içeri girerken gülümseyerek cevaplar

“Öyle görünüyor efendim.. Majesteleri sizi kaçırmamak için buraya hapsedmiş görünüyor..”

Merlin ondan tepsiyi alırken gülümser

“Majesteleri buradan kaçabileceğimi gayet iyi biliyor-“
“Belki de bir testtir?”

Merlin ona bakar, Dendran cevaplar

“Kaçıp kaçmayacağınızı bilmek istiyordur belki? İsteseniz gidebilirsiniz, kimse sizi tutamaz..”

Mavi gözler delikanlıyı izler, hafifçe gülümserken sorar

“Majesteleri ne yapıyor? Darağacımı mı hazırlatıyor?”

“Öyle söylemeyin.. Hayır, bu akşam bir davet var, ona hazırlanıyor, birazdan onun odasına gideceğim-“

“Ne davetiymiş?”

“Bugün kral oluşunun yıl dönümü..”

Merlin ‘ob’lar, doğru diye hatırlarken Dendran gülümser ve dönerek kapıya gider, arkasından çekip ona bakarak kilitlerken Merlin gülümser, delikanlı uzaklaşıp anahtarı askere verir ve yukarı çıkarken Merlin tepsideki yemeklere döner..

Merlin gece boyunca müzikleri dinlemiş, bir yerden sonra içi geçmişken zindan sıcak ve sessizdir, genç adam yan dönerek uykusuna devam ederken adım seslerini duyar, gözlerini açmasa da vücudu kasılırken sessiz bir mırıltı sorar

“Mahkum ne yapıyor?”

“Uyuyor Majesteleri, uyandırırım mı-“

“Gerek yok.. Anahtarı ver..”

Merlin şıkırtıları dinlerken hafifçe gülümser, Arthur konuşur

“Gidebilirsiniz-“

“Ama efendim-“

“Ben yukarı çıkana kadar kimse aşağı inmesin.. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim..”

Ve askerlerin adımları duyulurken Merlin omuzlarını gevşetir, biraz daha gevşerken zindan sessizleşince tek kişiye ait adımlar duyulur, Merlin onun kapının kilidini açışını duyarken kıpırdamaz, Arthur içeri girip ilerlerken genç adam onun partiyi bırakıp buraya inmesiyle içi ısınsa da gözlerini açmaz, garip bir şekilde onun bu yalnızlığa indiğini hissederken öylece yatmaya devam eder..

Merlin yukarıdaki melodileri dinliyor, ısınmış ve yorgun bedeni onu uykuya taşıyorken Arthur hareket etmiyordur, öyle ki Merlin bir süre sonra onun gittiğini düşünürken derin bir nefes daha alır..

Genç büyücünün omuzları yükselir ve sonra yavaşça inerken samanların ezildiğini duyar, gözlerini açmamak için kendini tutarken Arthur ona eğilir, Merlin onun oturduğunu duyarken kral uzanarak onun üzerindeki kumaşı daha da çeker, sırtını örterken Merlin nefesini şilteye bırakır..

Birkaç saniye daha o sessizlikte geçerken yukarıda yeni bir şarkı başlar, alkışlar ve kahkahalarla birileri dansa kalkarken Arthur konuşur

“Gitmemişsin.. Sıkılacağımı sanıyordum..”

Merlin hafifçe gülümser, bir nefes daha alırken yüzünün yanında yere dayanan ele başını uzatır, dudaklarını bastırırken Arthur elini ona çevirir, Merlin onun koluna sarılarak onu kendine çekerken yüce kral zindanlarda onun yanına uzanır, pelerinini üstlerine örterken Merlin sıcaktan gelmiş ılık bedene dayanarak konuşur

“Veda etmeden gitmeyeyim dedim..”

Arthur ‘*bak sen*’ diyerek kolunu onun başının altına koyarken Merlin kedi gibi ona sokulur, Arthur bir kolu onun belinde, diğeri başın altında, onu tamamen kendine kapatmışken Merlin başı ona eğik, gözleri kapalı, dinlenmesine devam ederken Arthur bir süre sonra mırıldanır

“Merlin?”

Merlin bir ses çıkartarak duyduğunu belli ederken Arthur devam eder

“Bu delilik..”

Merlin gözlerini açar, başını ona kaldırırken Arthur konuşur

“Sen.. Ben.. Büyücüler ve krallar-“

“Arthur-“

“Biz birlikte olamayız-“

“Biliyorum-“

“Ama neden istiyorum?”

Merlin bir anda sıcacık olurken sorar

“İstiyor musun?”

Arthur gözlerini devirirken Merlin onu dürter, kral cevaplar

“Hala salaksın-“

“Cevap ver o zaman-“

“Evet istiyorum, o yüzden bu krize giriyoruz zaten-“

“Niye beni zindanlara atıyorsun o zaman? Yukarıda güzel ve sıcak bir yatak varken?”

Arthur gözlerini kısarak ona bakarken cevaplar

“Hak ettiğin için atıyorum, bana yalan-“

“Hala yalan diyorsun-“

“Bu sefer yalan söyledin ama!”

Merlin gülerken başını eğip, inkar etmezken Arthur onu saçlarından yakalar ve başını geri çekerek tekrar onunla göz göze gelirken konuşur

“Beni ne hale getirdin haberin var mı? O bir dakikada?”

Merlin ona bakıyor, cevap vermezken Arthur devam eder

“Bir gün bir kadın ve çocuk isteyeceksin, benim bir kadınla evlenmem ve çocuk yapmam *gerekecek*, ama yine de o an nefes alamadım- ki biz sadece bir kere birlikte olduk, onda da ben yas tutuyordum ve seni kullandım-“ Arthur bir anda suratında patlayan hafif bir tokatla susarken ona bakar, Merlin cevaplar

“Öyle söyleme demiştim.. Daha o gün dedim-“

“O gün normal değildik, ne olursa olsun.. İnkâr edemezsin..”

Merlin inkâr etmez, Arthur’sa devam eder

“Sonra bir anda gidiyorsun, ve ben 3 yıl herkesten nefret ediyorum.. Ya gelmeseydin? Ya ölmüş olsaydın? O zaman sonsuza kadar böyle mi olacaktım-“

“Bir yerde aşacaktın-“

“Sanmıyorum.. Hiç sanmıyorum, ve bu beni çok korkutuyor Merlin..”

Merlin sessiz, başını eğerken Arthur’un parmakları açılarak buna izin verir, genç adam bir süre sonra konuşur

“Konuşabilir miyim?”

Arthur gözlerini devirirken cevaplar

“Ne zaman gerçekten izin aldın ki-“ Merlin başını ona kaldırırken konuşur

“Bu sefer gerçekten iznine ihtiyacım var.. Duyunca beni öldürmemeni istiyorum.. Konuşabilir miyim?”

Arthur kaşları çatılı, hafifçe başını sallar, Merlin mırıldanır

“Babanın öldüğü gece-“ Arthur kasılırken yine de ona bakıyor, bekler, Merlin ona bakarak dikkatle devam eder

“Söylediklerini hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum, kraliçen kraliçen olsun, ama sen kendini sevdiğine bırak demişti..”

Arthur ona bakarken Merlin sessiz, fısıldar

“Birini seversen Arthur, baban buna izin verdi.. Senden önce..”

“Ama o sevdiğim, ya da seveceğim biri kraliçeme ne diyecek?”

Merlin hafifçe gülümser, cevaplar

“Ben senden önce çocuk yaptım, haddime düşer mi-“ Arthur gözlerini devirir, sonra sorar

“Seni sevdiğimi kim söyledi ki?”

“Yani.. *Mesela..*”

Arthur anladığını mırıldanır, Merlin sırtı duvarın taşlarında, konuşur

“Biraz kayamaz mısın, sırtım dondu-“

“Kayamam-“ Merlin gözlerini devirir, dönerek onun üzerine çıkarken cevaplar

“Ben geçerim o zaman-“ Arthur başını geri bırakıyor, itiraz etmezken Merlin onun üzerinde, fısıldar

“Senden bir şey almak o kadar zor ki Arthur Pendragon-“ Arthur kaşlarını kaldırır, Merlin sırtıtırken bir an sonra fırlamış, kapıya koşar ve çıkıp kapıyı kapatırken Arthur fırlayacak zamanı bile bulamadan ona bakar, Merlin kilidi basarken Arthur cevaplar

“Seni öldürürler-“

“Onlara gözükmeyen gidebilirim-“

“Ben seni öldürürüm..”

Merlin gülümser, elleri demirlerde, ona bakarken konuşur

“Belki bir test, Arthur..”

Ve sonra yok olurken Arthur derin bir nefes alarak başını geri bırakır, küfreder..

Merlin bir an sonra kutlamaya giriyor, yıllar sonra tekrar bu salona girince bir an dengesini kaybederken kimse onu fark etmez, Merlin kalabalığı aşarak, özür dileyip geçerek uşakların tarafına gider, içeri girip Dendran’ı ararken delikanlı onu ondan önce görür, mutlulukla elindeki bırakır ve ona gelirken başkası ondan önce girer, Merlin’i döndürüp dışarı iterken Dendran koşar..

“Sen deli misin!? Biri seni tanısa facia çıkar, hem de *buğün*-“ Merlin bir şey olmayacağını söylüyorken Gwen fenalık geçirecek gibidir, Merlin gülere konuşur

“Beni sadece siz böyle görüyorsunuz, sakın ol Gwen..”

Gwen bunu duyunca eli havada, ona bakar, sonra yavaşça indirirken mırıldanır

“Doğru.. Unutmuşum.. Yeteneklerin..”

Merlin hafifçe başını sallar, ona bakarken arkadaşının karar anı gelmiştir, beklerken Gwen bir an sonra elini sallar ve gülümser

“Hiç bana zarar vermedin-“ ona sarılırken Merlin de rahatlayarak ona sarılır, genç kadını sımsıkı tutarken Dendran gelmiş, sorar

“Bir şey mi istediniz efendim?”

Gwen hemen Merlin’den ayrılırken konuşur

“Ah, Dendran sen-“

“Dendran beni biliyor Gwen, o da bir sırdaş.. Değil mi Dendran?”

Delikanlı gururla başını sallar, Gwen iç çekerken gülere sorar

“Daha nelerle karşılaşacağız?”

Merlin de merak ediyorken onları çekiştirir, gerilere götürürken konuşur

“Gwen, bir şey yapmanı istiyorum.. Tehlikeli ve rol yapman gerekecek bir şey, ama inan bana benim için *çok* gerekli bir şey..”

Gwen kaşlarını çatır, Merlin gülümserken anlatır, delikanlıyı da ensesinden yakalamış, gitmesine izin vermezken Gwen ve Dendran elleri ağızlarında, şokla onu dinler..

“Ama ben onun nedimesiyim-“

“Ama kral kimsenin inmemesini söyledi-“

“Kimsenin inmemesini mi söyledi, *sizin* inmemenizi mi söyledi?”

Arthur inlemek üzere, askerlerin kazanmasını dilerken tabii ki de Gwen kazanır, Arthur bir an sonra onun inişini duyarken Gwen yürüyor, seslenir

“Arthur? Davet senin adına veriliyor ve sen yoksun-tarılar aşkına-“ Gwen şokla ona bakarken Arthur yerde, sırtını duvara verdiği yerde başını çevirerek ona bakar, Gwen eli ağzında, gülmek için kendini zor tutarken üstün bir rol yeteneğiyle sorar
“Neler oldu? Merlin nerede?”

Arthur derin bir nefes alırken tekrar karşı duvara döner, cevaplar

“Umarım cehennem dibindedir.. Bilmiyorum Gwen-“

“Ama, nasıl- *yani*-“ Gwen döner ve anahtarı aranırken Arthur ona bakmadan mırıldanır

“Boşuna arama, anahtarı da yanında götürdü-“

“O zaman birileri gelsin! Kapıyı kırdırırız, Arthur sen kralsın, burada kapatılacak halin yok, *zindanlarda!*”

Arthur iç çeker, ‘*hayır*’ derken Gwen donarak ona döner, Arthur da ona dönerken cevaplar

“Hayır.. Yukarı çık, gerekli yalanları uydur-“

“Ama Arthur-“

“Ne diyorsam onu yap Gwen.. Burada kalacağım-“

“Arthur, aklına Merlin’in başka bir şeyler yapacağı gelmiyor mu? Yani.. Ya bizim tanıdığımız adam gibi değilse? Artık?”

Arthur ona bakıyor, cevap vermezken Gwen endişelidir, devam eder

“Seni buraya kilitleyip gitmiş.. Nerede olduğunu tanrı bilir-“

“Bu onunla aramızda-“

“Ne olursa olsun, seni burada böyle bırakmak düşüncesizlik Arthur.. Burası odan değil, zindan, *herhangi* bir asker inse-“

“Yeter Gwen-“

“O bir *büyücü*-“
“Yeter dedim!”

Gwen şaşkınlıkla ona bakarken fısıldar

“Kimi koruduğunun farkında mısın?”

Arthur yere bastırarak kalkar, ona yürürken cevaplar

“Sen kime karşı çıktığının farkında mısın?”
“Aklını kaybetmiş bir krala onu geri vermeye çalışıyorum, evet-“
“Merlin’in bana zarar verebileceğine gerçekten inanıyor musun?”

Gwen ona bakıyor, kıpırdamamışken sorar

“Vermez mi sence? Yapamaz mı sanıyorsun Arthur, ona göre basit bir insansın-“
“Saçmalıyorsun, ve bunu korkuna vermek istiyorum-“
“Merlin’den sen de korkuyor olmasan onu kovmazdın! İlk önce sen onu attın Arthur!”

Arthur’un mavi gözleri tehlikeyle parlarken demir parmaklıklar onu tutuyordur, Gwen de farkında, devam eder

“Seni zindana kapatmış! Yukarıda tüm ülkeyi kılıçtan geçirse çılgınlıkları dinleyeceksin-“
“Merlin öyle bir şey yapmaz-“
“Nereden biliyorsun-“
“Çünkü onu tanıyorum! Tamam mı? Senden daha iyi tanıyorum! Hepinizden daha iyi tanıyorum, onu *biliyorum*! Kendimi bildiğimden daha iyi biliyorum, ben bile bazen ne yapabileceğimi, ne tepki vereceğimi bilemiyorum, ama *onu* biliyorum! Bunu mu duymak istiyorsun Gwen? kralının başka bir adamı, bir-*bir*-” durur, ama sonra devam eder
“*Büyücü*’ü desteklemesini duymak mı istiyorsun!?”

Gwen ona bakıyor, bakışları okunmuyorken Arthur demirlere asılır, sesi alçalarak devam eder

“3 yıldır arkadaşımın.. Olabilecek en yakın şeysin.. Beni biliyorsun Gwen, arada sırada kontrolümü kaybetsem de, beni tanıyorsun.. Beni korumak istemeni anlıyorum, ama inan, kötü bir şey yapmıyorum..”
“Ama neden? Niye?”

Arthur derin bir nefes alır, cevaplar

“Çünkü bunu yapmam gerekiyor.. Bunu hak ettim, inan.. Merlin’in güvenini kazanmam gerekiyor Gwen, ve bunun için bu lanet zindanda durmam gerekiyorsa, duracağım-“
“Saldırıya açık-“
“Açık..”
“Öldürülebilir-“
“Evet..”

“Utanç verici bir halde-“
“Belki.. Ama umrumda mı, sor..”

Gwen ona bakıyor, sessiz, cevaplar

“Olmadığı belli oluyor..”

Arthur cevap vermez, Gwen bir süre sonra sorar

“Buna değer mi? Merlin’in güvenine? Biz sadece hizmetkarız Arthur-“
“Hizmetkardan daha farklı bir şey olduğunuzu biliyorsun Gwen, gereksiz alçakgönüllülüğe gerek yok..”

Gwen iç çekerek başını eğer, sonra kaldırırken mırıldanır

“Sadece.. Tekrar parçalanmanı istemiyorum Arthur-“
“Merlin yine giderse parçalanacağım Gwen.. Ve bir daha toplanacağımı sanmıyorum-“
“Ona bağlı kalmazsın! Sen *kralsın*, bağımsız olman gerek-“
“Ülkeme karşı Merlin beni kazanamaz, şüphen olmasın.. Yıllardır her parçamı o ele geçirmiş durumdayken Camelot’a olan duruşum hiç değişmedi.. Yeterince bilendim, inan.. Öyle olmasa bile.. Merlin’in Camelot’un kötülüğüne giden bir şeyi benden isteyeceğini sanmıyorum..”

Gwen sessiz, diğer tarafa döner, sonra tekrar ona dönerken konuşur

“Burada kalacaksın yani..”

Arthur başını sallar, Gwen de iç çekerek *peki* diye cevaplar, sorar

“İstedığın bir şey var mı? Yemek, su-“
“İyiyim.. Git hadi..”

Gwen başını sallar, sonra dönerek merdivenlere ilerlerken Arthur da dönerek yine duvarına gider, Gwen merdivenleri çıkıyor, duvara dayanmış büyücüye bakarken Merlin başı duvarda, gülümseyerek gözlerini kapatır, Gwen onun kolunu sıvazlayarak uzaklaşırken Merlin dönerek yüzünü siler, sonra derin bir nefes alırken basamaklara oturur..

Arthur bir anda uyanarak tavana bakarken gecedir, genç adam yatağında, dirsekleri üzerinde dikleşirken her şey normal ve güzeldir, Arthur seslenir

“Merlin?”

Onun yerine Dendran içeri girerken konuşur

“Majesteleri, uyandınız.. Bekleyin, Gaius-“

“Dur! Buraya gel-“ Dendran oraya gelirken Arthur sorar
“Merlin nerede-“
“Kim?”

Arthur gözleri büyüyerek ona bakarken bir anda kalbini sıkan korku onu öldürür, kral nefes alamazken Dendran ona bakar..

“Bana numara yapma! Yaşadım diyorum-“
“Efendim taç giyme gününüz bugün, daha olmadı-“
“BANA YALAN SÖYLEME!”

Dendran korkuyla geriler, ama Arthur bir an sonra onu göğsünden yakalamış, duvara yapıştırırken fisıldar

“Sensin, değil mi-“
“K-kim-“
“Merlin.. Bu bir test, değil mi? Aklımı kaybedecek miyim diye-“
“Efendim anlamıyorum-“
“Kapa çeneni-“ ve eğilerek onun dudaklarını örterken Dendran boğuk bir ses çıkarır, Arthur anlamaya çalışıyor, onun dudaklarını ısırırken delikanlı onun kollarında hareketsizleşir, cansızlaşarak beklerken Majesteleri alacağını aldıktan sonra çekilir, ona bakıyor, her şey gerçekleşmeye başlamışken eli boğazına gider, Dendran sorar
“Efendim-“ Arthur döner, ondan uzaklaşırken konuşur
“Özür dilerim Dendran, beni affet-“
“Majesteleri-“ Arthur elini sallar ve gitmesini işaret ederken birkaç saniye sonra kapının kapandığını duyar, Arthur yıllar önce çöktüğü sandığın yanına tekrar çökerken fisıldar
“Gerçekte-“ o anda elinin altındaki taş kaybolur, yerine samanlar gelirken Arthur fırlar, yutkunarak dönerken pelerini savrulur, üzerindeki rahat şeyler gitmiş, tekrar festival kıyafetleri belirmişken Arthur demirleri görür, diğer tarafta ona bakan adama bakarken onu öldürmek ya da öpmek arasında bir tercih yapamadan ona bakar..

“Seni öldüreceğim-“ Merlin kapıyı açarken Arthur onu izliyordur, siyah saçlı adam içeri girmiş, ona yürürken Arthur devam eder

“Komik miydi sanıyorsun, o acı, o korku, ben sana yapsam hoş olur muydu-“ Arthur ona saldıran adamla gerilerken Merlin onu öpüyor, onun üzerindeki pelerini sökerek yere fırlatır, eli onun saçlarında, onu geriletirken Arthur da geriler, öfkesi hala üzerinde, onu parçalamaktan korkuyorken Merlin aldırılmıyor, onu duvara dayayınca nefesi boynunda, fisıldar

“Seni seviyorum Arthur, yapabileceklerimin sınırı yok-“ Arthur onu başından kendine çekerken Merlin onun ağzına inler, Arthur bir an sonra sırtındaki duvarın yok olduğunu hissederken yatağa düşer, onu çekerken Merlin üzerini örter..

Arthur kendi inlemesini duyarken başı geriye düşerek kolunu atar, yatağın başındaki demire tutunarak kendini daha da yukarı çekerken Merlin onunla birlikte yükselir, dudakları onun boynunda, omzunda, gece etraflarında, ikisi yine aynı gecede birleşiyorlarken Merlin onun göğsünü öpüyor, ısıyor, onu çevirerek dudaklarını beline, kalçasına kaydırır, Arthur yan dönmüş, gözleri kapalı, nefesleri kesikken hırıldar

“Bununla kurtulamazsın, canını yakacağım-“

“İstedğin her şey-“ Arthur inlerken Merlin onu ağzına alır, genç kral zayıf bir sesle gevşerken Merlin’in elleri onun teninde gezmeye devam eder..

“Nerede-nasıl-hani kadındı!”

Arthur küfrederek onu saçlarından kendine çekerken Merlin gülerek onun dudaklarını örter, ikisi sıcak, ıslak ve ısrarcı bir öpüşle tekrar birleşirken Arthur onu çekiyor, hırıldar

“Bitti, krallık emri çıkartıyorum, bu odadan çıkarsan seni öldürecekler-“ Merlin gülümser, onu öperek uyacağını söylerken Arthur derin bir nefesle gevşeyerek başını iyice yerleştirir, yüzüne eğilmiş güzel yüze bakarken konuşur
“Merlin..”

Merlin uysal, kimselere benzemeyen mavi gözleri dikkatle onu izliyorken ‘*efendim Arthur?*’ diye sorar, Arthur nefesi boğazında, cevaplar

“Aşağıda beni sevdiğini söyledin, duydum..”

Merlin hafifçe gülümser, ona bakarken konuşur

“Söyledim.. Cevap vermeni beklemiyorum, veremezsin, biliyorum.. Ama ben söyledim..”

Arthur başını sallar, uzanarak onun siyah saçlarını düzeltirken mırıldanır

“Cevap vermek isterdim.. Ama-“

“Ama sen kralsın, ve olmaz.. Biliyorum, iyiyim.. *Ben* söylemek istedim..”

Arthur yine onaylar, sonra onu başından kendine çekerken dudakları birleşir, Merlin uslu, onu öperken Arthur hafifçe ondan çekilerek fısıldar

“Beni al..”

Merlin gözlerini açarak ona bakarken kral da gözlerini açar, Merlin söylenmeyenlerin söylenmesini duyuyorken eğilerek tekrar onun dudaklarını örter, Arthur onu kendine çeker..

Merlin onu eziyor, tenini hissetmek istiyorken Arthur da onu kendine çekiyor, aralarında bir telin geçebileceği kadar bile boşluk yokken nefesleri karışmış, sarışın adam daha önce

hissetmediği şeyleri hissediyorken Merlin ona garip şeyler yapıyordu, onun boynuna rahatlamasını fısıldıyorken Arthur gülerken gözlerini açar, cevaplar

“*Sen rahatla, hayatımda tek yapmadığım şey bu-*“ Merlin onun dudaklarını öper, kendini kimseye vermemiş adamın yüzünü kavrarken Arthur onun öpüşüne nefesini bırakır, sonrasında Merlin çekilerek yataktan kalkıyor, konuşur

“Yapmamıza gerek yok-“

“Merlin-“

“Hayır-“

“*Merlin!*”

Merlin yataktan başarıyla kalkmış, gülümserken cevaplar

“Teklifin yeterdi-“

“İstiyorum dedim-“

“Eğer yapmazsak bu daha çok kalacağım anlamına gelir, öyle düşün..”

Arthur ona bakarken Merlin kaşlarını kaldırır, sarışın geri düşünce Merlin zaferle döner ve banyoya giderken Arthur ondan nefret ettiğini söyler, cevap olarak bir kahkaha duyarken gülümser..

Merlin onun yanına girdiğinde Arthur başını ona çeviriyor, konuşur

“Büyü konusunda ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?”

Merlin onun beline sarılıyor, sanki ikisi 3 senedir her gece yatakta ülkenin problemlerini tartışıyorlarmış gibi başını onun omzuna koyarken cevaplar

“Büyü yapan ya da ilişkisi olanların yargılanması gerektiğini düşünüyorum.. Tıpkı diğer işler gibi.. Kötüleirse, cezalarını almalılar.. Ama biz böyle doğduk Arthur, bunun için bizi cezalandıramazsın..”

Arthur parmakları onun siyah saçlarıyla oynuyor, tavana bakarak bunu düşünürken mırıldanır

“Daha seni bile tanımıyorum.. Bir anda ülkedeki tüm büyücülere açığa çıkma izni vermek korkutucu-“

“Ama rahatlatıcı da olmalı.. Ben seni seviyorum, ama seni bu yüzden sevmeyenlerin kalbini çalabilirsin..”

“Diğerlerinin kalbini çalmak umrumda olan bir şey değil-“

“Arthur olarak evet.. Ama kral olarak ne kadar çok kalbi fethedersen, o kadar güçlü olursun..”

Arthur derin bir nefes alırken gözlerini kapatır, ona dönerken Merlin de başını ona kaldırmış, onun dudaklarını bulur, yavaşça öper ve sonra geri çekilirken konuşur

“Sana bir şey yapmanı söylemiyorum.. Hiç söylemeyeceğim de.. Sadece bana sorduğunda fikirlerimi söylerim, ama karar her zaman senin olacak..”

Arthur gözlerini açar, ona bakarken Merlin onu izliyor, fısıldar

“Bu ülkenin kralı sensin Arthur Pendragon.. Buna el uzatan herkes karşısında beni bulacak..”

Arthur sebepsizce daha iyi hissederken Merlin gülümser ve uyumasını fısıldar, Arthur sorar

“Yarın 4. yıl başlayacak.. Burada olacak mısın?”

Merlin gülümsüyor, onun kolunun altında, gözleri parlıyorken cevaplar

“Olacağım.. Artık beni kovamazsın..”

“Kovmak isteyen varmış gibi-“

“Önceden de öyle diyordun-“

“Hayır, önceden seni her gün kovmakla tehdit ediyordum, ama bak, ilk günden yatağımdasın-“ Merlin gülümseyerek onu öper, Arthur da memnun bir ses çıkartırken kapıları vurulur, sarışın gözlerini devirirken konuşur

“Sen yokken bu kadar çalmıyordu, *ne var!*”

Kapı açılırken Merlin yastığa uzanıyordu, Arthur onun umursamazlığına aşık olurken Dendran içeri girmiş, konuşur

“Efendim, topların atılmasını emretmeniz gerekiyor-“

“Sebep?”

Dendran ona bakacaklarken Merlin güler, onu dürtüklerken konuşur

“Git hadi, alt tarafı üç top-“

“İstemiyorum, iyiyim-“

“Arthur.. Git hadi.. Ben buradayım-“

“Geçen sefer de öyle demiştin-“

“İstersen yatağa bağla, gitmiyorum.. Ne kadar çabuk gidersen o kadar çabuk dönersin..”

Arthur bir an onu gerçekten bağlamayı düşünür, sonra kalkarken konuşur

“Kıyafetlerimi getir Dendran-“ delikanlı fırlar ve giderken Merlin yatakta gülümsüyor, mırıldanır

“O benim işim değil miydi-“ Arthur çarşaftan kurtularak yere basarken cevaplar

“Öyle zaten, giydir beni-“ Arthur o anda giyinmiş olurken Dendran boş kalan ellerine bakar, Arthur onu geçip yürür ve çıkıp giderken delikanlı Merlin’e döner, büyücü gülümserken yastığa uzanır..

Merlin atılan ilk topu duyarken yatakta döner, eli Arthur'un yerinde kayarken yatak hala ılık, 'beni al' hala kulaklarındadır, genç büyücünün mavi gözleri yükselerek pencereden dışarı bakarken ikinci top patlar, Merlin yıllar önce kalbini verdiği geceyi hatırlarken hafifçe gülümser, Arthur'un yastığına sarılarak başını yerleştirirken şu anda kralın yatağında basit bir cariyeden farkı olmasa da umursamıyor, bir gün bu yatağı bir kadının ısıtacağı fikrini kenara itiyorken üçüncü top atılır..

Merlin gözlerini kapatırken bekler, *bekler*, o anda kapı açılır ve Arthur içeri girerken Merlin dönerek ona bakar, panikle içeri girmiş sarışının rahatladığını görürken yastığı kenara iter, Arthur yürüyerek yatağa çıkarken ona eğildiği anda çıplak, Merlin onu yakalayarak çevirir ve üzerine geçerken Arthur onu bırakmamaya kararlı, bu sefer kendine çekerken Merlin elleriyle onu yatağa bastırır..

Arthur ne zaman bu hale geldiklerini bilmiyorken Merlin'in fısıltıları onu gevşetiyordur, genç kral nefesleri kuru, ciğerlerine ulaşmıyor, uzanarak onu saçlarından yakalarken nefesini ondan alır, Merlin ona uyararak tüm gücüyle onu öperken siyah saçları karmakarışık, elleri her yerde, Arthur kalçasını ona kaldırırken niyetini daha fazla belli edemez, isteğini daha fazla sunamazken Merlin dudaklarını kopartır ve ona bakarak konuşur

“Arthur-“

“Böyle konuştuğunda her şey senin-“ Merlin gülerek onun saçlarını çeker, dudaklarını öpüp bir an sonra tekrar ayrıldığında konuşur

“Emin misin?”

Arthur bunu duyunca ona bakarken Merlin devam eder

“Sen beni alsan çoktan 5. seferdeydik-“ Arthur gülümserken Merlin onun elini saçlarında hissediyor, düzeltilirken konuşur

“Ama bu senin için çok önemli bir duvar, hazır değilsen kıramam-“

“Sen kıramazsan kimse kıramaz-“

“Kırmak istiyor musun ki-“

“Merlin, çeneni kapatıp işine devam et, ve bu bir emir-“ Merlin gülümser, peki diyerek onun dudaklarına eğilirken Arthur memnun bir ses çıkartır, bacağına onun ince beline sarıyor, birkaç yıl önce kemiklerini hissettiği sırtta artık kaslar var, Arthur onların hikayesini merak ediyorken bir saniye sonra dişlerini sıkarak nefesini tıslar, Merlin gevşemesini söylerken Arthur yutkunarak onu kendine alır, orada tutar..

Arthur onun saçlarına parmaklarıyla asılmış, ikisi belli bir ritimde öne arkaya sallanıyorken kral onun dudaklarını kapatmış, Merlin'in elleri onun kollarında, belinde iniyorken Arthur titriyor, hayatının en açık anını yaşıyorken bir süre sonra Merlin'in 'şış'lediğini duyar, başını kaldırarak ona bakarken Merlin dikkatle onu izliyordur, sorar

“Canını mı yakıyorum-“ Arthur kaşlarını çatarak ona bakarken cevaplar

“Hayır, ne-*neden*-“ Merlin eğilerek onun yaşlarını öperken Arthur ‘*ob*’layarak gözlerini kapatır, kolunu onun omzuna sararak burnunu onun boynuna gömerken Merlin yavaş yavaş hızlanıyor, tırnakları sarışın adamın teninde iniyorken Arthur onu her itişte daha da sıkıyor, daha fazla içinde istiyorken Merlin kasıldığında Arthur onun tenine onu sevdiğini söyler, Merlin duyar ama cevap veremezken Arthur onun duyduğunu biliyor, dudaklarını onun şakağına bastırır, Merlin nefes alıp vermeye devam ederken ona yaslanır..

Arthur yanında kendinden geçmiş adamı izliyorken Merlin’in bayılmadan önceki sözü ‘*iyiyim*’ olmuş, kral endişelenmemeye çalışırken minik sarı ışıklar büyücünün tepesinde dolaşıyordu, Arthur onlara dokunmuyor ama izliyorken Merlin bir süre sonra kıpırdanır, sarı ışıklar mavileşirken odadaki tüm mumlar söner, Arthur sorar

“Sen mi yaptın-“ Merlin bir ses çıkartarak yan dönerken konuşur

“Öldüm-“ Arthur gülerken ona bakar, mırıldanır

“O arkadaşın seni bu kadar yormuyordu galiba-“

“Kapa çeneni,-“ Arthur ona vururken Merlin gülümser, sırt üstü hale gelmiş, yukarısındaki ışıkları eliyle kovarken pırıltılar kaçıtır, yükselerek tavana yapışırken Arthur da uzanıyor, pırıltılara bakarak sorar

“Nedir onlar? Ne yapıyorlar?”

Merlin kaslarını gevşetiyor, onun yanına yerleşiyorken cevaplar

“Enerjim..”

“Onlar mı?”

“Evet..”

“Hepsi mi?”

Merlin hafifçe güler, başını ona çevirirken cevaplar

“Değil.. Fazla olanı.. Sarayı yıkmamak ya da ateşe vermemek için bazen kendimi kendimden soyutlamam gerekiyor.. Sana zarar vermemek için ya da..”

Arthur bunu duyunca ona dönerken Merlin mırıldanır

“Sonra tekrar bana dönüyorlar.. Ve her şey güzel oluyor..”

Arthur tekrar tavana döner, bir kolunu başının altına koyarken konuşur

“Yıldız gibiler..”

“Değil mi? Mordred onlara isim bile taktı, şuradaki Ketting-“

“Mordred kim?”

Merlin derin bir nefes alarak susarken Arthur konuşur

“İstemiyorsan söylemene gerek yok-“

“Söylemek istiyorum.. Ama ne geceyi berbat etmek, ne de sana yalan söylemek istiyorum..”

Arthur kaşlarını çatır, Merlin derin bir nefes alırken sorar

“Uyusak olmaz mı? Yarın konuşsak?”

Arthur başını sallar, Merlin teşekkür ederken dönerek ona uzanır, Arthur da kendini ona uzanıyor bulurken dudakları birleşir, yıldızcıklar pırıldayıp dans eder gibi oradan oraya giderlerken Arthur mırıldanır

“*Gariş* bir şey bu-“ Merlin gülerken onun burnuna alnını dayar, iç çekerek gevşerken Arthur mavi yıldızları izleyerek uykuya dalar..

Merlin güneşi üzerinde hissettiğinde perdeleri kapatmadığını hatırlar, homurdanırken bir an sonra perdeler kapanır, genç büyücü tekrar bordoluğa dönerken bir gülüş duyar

“Hiç kıpırdamadan yaşıyorsan nasıl kilo almıyorsun?”

Merlin tek gözünü açarak ona bakarken onu izleyen kralı bulunca bir an nefesi gider. Arthur başını eline dayamış, yarı doğrulmuş bir durumda onu izliyorken aydınlıkta daha da muhteşem, daha da kral, ve daha da ona ait duruyorken Merlin soruyu hatırlamak için enerji harcıyor, konuşur

“Sihir enerjimi yakıyor, Arthur buraya gel-“ Arthur onun sesiyle kaşlarını çatarken ona gelir, Merlin uzanarak onun başının arkasına elini koyar ve onu kendine çekerek dudaklarını örterken Arthur bir şey olmadığını anlamış, gözlerini devirir, Merlin homurdanarak onu daha da kendine çekerken kral ona alçalır, hizmetkar onu üzerine çekerken Arthur güçlü, çarşafı iterek onun üzerine geçerken ikisi gülümserler..

Kapı sessizce açılıp adımlar içeri girerken Merlin gülümser, Arthur da ona bir bakış atarken adımlar tekrar döner ve hızlıca dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatır, Merlin dönerek yataktan çıkacakken Arthur sorar

“Ben izin verdim mi?”

Merlin dönerek ona bakar, gülümserken cevaplar

“Ama masanızı hazırlayacağım, banyonuzu kuracak, kıyafet seçeceğim Majesteleri?”
“İyi, git o zaman-“ Merlin bir kahkaha atarken geri düşer, Arthur uzanarak onun dudaklarını örterken Merlin de ‘*mm*’layarak ona döner, mırıldanır
“Hiç çıkmasak olmaz mı? Ülkeyi başkası yönetse?”

Arthur saçlarıyla oynanıyor, gülümseyen adama bakarken çenesini onun göğsüne koyar, ona bakarken Merlin gülümser, kimsenin göremediği tabloyu o görebilirken Arthur mırıldanır

“Merlin..”

Merlin adını duyunca daha da gülümser, ‘*efendim Arthur?*’ derken onun ismini bu kadar güzel söyleyebilen tek kişi, Arthur onu izlerken cevaplar

“Bu odadan çıkmam gerek..”

“Biliyorum Arthur..”

“Ve seni sonsuza kadar burada tutamam..”

“Doğru..”

“Ne yapacağız?”

Merlin gülümser, eli onun altın saçlarında, cevaplar

“Kalkacağız, yıkanıp giyineceğiz, ve odadan çıkacağız Arthur..”

Arthur bu mantıklı çözüm karşısında hayretler içinde kalırken Merlin gülerken onun saçını çeker, kral da gülümserken dikleşiyor, konuşur

“Peki, önce ben yıkanacağım-“

“Her zamanki gibi-“

“En azından git aşağıda yıkan demiyorum, ulu kralın banyosunda yıkanacaksınız-“

“Büyük lütuf Majesteleri..”

Arthur kesmesini söyler, banyoya giderken Merlin dönerek güneşin ısıttığı yatakta biraz daha kestirir..

Arthur banyodan çıkıp ilerlerken uyuyan Merlin’e bakar, hafifçe gülümseyerek yavaşça kahvaltısını eder, sessizce giyinirken her parçayı özenle giyer, her iliği dikkatle kapatırken olası saldırılara karşı hep üzerinde olan ince zırhı, ince kollukları, kraliyet armalı pelerini,-

“Arthur?”

Arthur ona dönerken Merlin uykulu, konuşur

“Beni uyandırmalıydın-“ dönerek yataktan *düşer*, dengesini bulup kalkar ve ona ilerlerken kumaşlara asılarak ilikleri kontrol eder, birkaçını sıkar ya da gevşetirken Arthur onu tekrar yatağa götürmemek için tüm iradesini kullanır, Merlin dönerek dolaba gider ve açıp tacı alırken dönerek yürür, sorgusuz sualsiz aldığı tacı onun başına oturtur, ona ait olan sarı tutamı çekip yerleştirirken Arthur onu izlemeye devam ediyordur, Merlin mırıldanır

“Öyle bakmayı kes yoksa odadan çıkamayacaksın-“ Arthur gülerken öbür tarafa döner, Merlin en sonunda işini bitirmiş, onun göğsüne vurur ve yollarken konuşur

“Yıkayıp yemek yiyip aŖađı gelirim-“

“Emredersiniz Lordum-“ Merlin elini sallar ve banyoya girerken Arthur gözlerini devirerek, ama farkında olmadan da gülümseyerek çıkar, kapıyı arkasından çeker..

IV

Arthur kağıda mührünü basıyorken kapılar açılır, Asiller Konseyi davetsiz misafire bakarken Arthur ilgilenmiyor, mührü çekiyordur, başını kaldırdığında iki sıra konseyin ortasında yürüyen adama bakarken mırıldanır

“Cesur bir giriş..”

Merlin gülümser, yürür ve tahtın önündeki açıklıkta başını eğer, sonra dikleşerek kalkarken cevaplar

“Majesteleri..”

Arthur kağıdı uzatır ve ilan edilmesini söylerken ona dönerek konuşur

“Konseyi böylecek kadar önemli kişiliğinizi öğrenebilir miyiz?”

Merlin sessiz, ona bakarken cevaplar

“Merlin Emrys..”

Ve bir sürü daha uyanamamış baş kalkarken Arthur onun keyif aldığına yemin edebilecek halde, parlayan gözlere bakar..

Konseyden bir Lord öne çıkarak bir şey söyleyecekken dışarıda yaver terasta bağırır, sesleri keserken hepsi onu dinler, yaver ilan eder

“Kral bildiriyor!”

Merlin ayakta, ortada duruyor, tüm saldırılara açık, kralın gözlerine bakıyorken Arthur dışarıyı dinliyordur, konsey üyeleri fısıldaşıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlarken yaver devam eder

“Bundan böyle, Camelot sınırlarında hiç kimse sadece sihir yaptığı gerekçesiyle ölüme mahkum edilmeyecektir!”

Konsey bir anda karışırken Merlin ifadesi değişmeden krala bakıyor, kıpırdamaz, Arthur ise hala terasa bakıyor, dinliyorken yaver devam eder

“Her Camelot’lu ve her Camelot’ta bulunan, sihirli olsun olmasın, yaptığı her eylemden sorumlu olacak, sihir yasak bir şeye sebep olduysa cezalandırılacaktır! Bunun cezası ölüme gidebilecekse, sebebi sadece suçun işlenmesi olacaktır!”

Arthur sessiz, konseye bir bakış atarken fısıltılar kesilir, Merlin onunla gurur duyuyorken Arthur hala ona bakmıyordur, genç büyücü de bildiriye dinlerken yaver bağıır

“Merlin Emrys bugünden itibaren Camelot’un resmi büyücüsü olmuştur!”

Merlin’in gözleri büyürken Arthur bakışlarını ona çevirir, siyah saçlı adam bunu beklemiyor, terasa dönerken yaver devam eder

“Ve bundan sonra Emrys’e kalkan el, söylenen söz, savrulan kılıç bizzat krala kaldırılmış sayılacak, cezası *ölüm* olacaktır!”

Merlin göğsü ağırlaşarak ona dönerken Arthur onu izliyordur, Merlin bir anda geri döner ve yürüyerek kapılara gider, askerler fırlayarak kapıları açarken Merlin çıkar ve gider, Arthur konseye dönerken bir sürü yüz açıklama bekliyor, krallarına bakar..

Gaius hayretle dinlemiş, yavaşça çalışma odasına dönerken birden kapı açılır, Merlin içeri dalarken Gaius konuşur

“Merlin, duydun m-“

“Duydum! *Delilik!* Ne biçim bir bildiri bu Gaius! Gelmemem gerektiğini biliyordum, bana özel bir bildiri ne demek, beni *öylesine* korumak?!”

“Arthur seni önemsiyor Merlin-“

“Bu önemsemeden fazla! Farklı! Sanki Kraliçe gibi! Morgana bile o kadar korunmuyordu Gaius-“

“Çünkü Morgana feda edilebilir biriydi.”

Merlin dönerek ona bakar, Arthur kapıda, arkasında iki askerle ona bakarken Gaius konuşur

“İksir dağıtmam lazım..”

Arthur ona selam verir, yaşlı adam yürür ve çıkarken askerlerle birlikte uzaklaşır, Merlin kapı kapanınca ona bakarak konuşur

“Arthur ben öyle bir şey istemedim-“

“Biliyorum.. Ama ben istedim-“ Merlin ona gelen adama bakıyor, cevaplar

“Delilik-“

“Değil.. Krallığın büyücüsüne kimse saldırmayacak mı sanıyorsun? Bir günde tüm eski fikirleri değiştirebilir miyim sence? Bu vakit alacak, çok savaşmam gerekecek, ve yanımda durma hakkını sana şimdi vermezsem, bir daha hiç veremem Merlin-“

“Ama herkes farklı düşünecek-“

“İstediklerini düşünsünler.. Ayrıca düşündüklerinde de haksız değiller..”

Merlin ona bir bakış atar, sonra dönerek ondan biraz uzaklaşır ve elini saçlarına sokarak öylece dururken Arthur konuşur

“Bunu kabul etmeni istiyorum Merlin.. Ki zaten geri de alamam.. Alamam da..”

Merlin ona döner, Arthur ona bakarak devam eder

“Seni korumak ilk arzum-“

“Senin beni korumana ihtiyacım yok ki-“

“Var.. Büyücü de olsan, sen de yenilebilirsin.. Ve ben denemedim diyemem..”

Merlin ona bakıyor, iç çekerek pes ederken konuşur

“En azından istediğim yere girebilme hakkım oldu-“

“Sanki daha önce seni çok durduruyordu-“ Merlin gülümser, cevaplar

“Serbest olmak çok farklı, çok korkutucu-“ Arthur ona gelmiş büyücüye bakıyorken mırıldanır

“Benim için de öyle.. Beraber yapacağız..”

Merlin başını sallar, tekrarlarlarken Arthur gülümser, sonra sorar

“Mordred kim?”

Merlin’in yüzü düşerken Arthur artık cevap bekler..

“Arthur, bu basit bir konu değil..”

“O yüzden özel kanadıma geçtik evet.. Sarayı yıkarsam diye mi?”

“Hayır, bağırsan diye.. Gaius’un odasında bağırmamalısın..”

“Sen bağırırken iyi ama..”

Merlin gülümser, Arthur eliyle devam etmesini işaret ederken Merlin konuşur

“Arthur, bu beraber yaşadığımı söylediğim kadın-“

“Evet, öldürülmemesinin tek sebebi senin sonra bana yemeği alınmış köpek yavrusu gibi bakacak olman olan kadın-“ Merlin gülümser, cevaplar

“Bu bana söylediğin en romantik sözdü sanırım-“

“Hayır, seni sevdiğimi söylemem en romantik sözdü, ve artık konuya girer misin-“

“Sen saptırıp duruyorsun!”

Arthur *susar*, ona bakarken Merlin konuşur

“Bu kadın.. Bu kadın eskiden saraydaymış, babanın zamanında.. Ve babana da oldukça yakınmış, görev olarak.. Üst sıralarda..”

Arthur kaşlarını çatarak ona bakarken Merlin temkinli, *dikkatli*, devam eder

“Bu kadın.. Ah,-“

“Söyle Merlin!”

“Bu kadın ve baban sevişmişler.. Oldukça kızgın olarak.. Ve sihirle..”

Ona bakar, Arthur bir an bir şey anlamamış gibi ona bakarken Merlin onun *anlamadığını* anlamış, açıklar

“Mordred senin kardeşin Arthur.. Tahtın diğer varisi..”

Arthur bu sefer *irkilerek* ayılırken Merlin başını sallar..⁴

“Öldürülmeli-“

“Arthur saçmalama-“

“Öldürülmeli! İlerde taht kavgası riskini alamam Merlin-“

“Hayır, buna izin vermem!”

Arthur şokla ona dönerken Merlin ciddidir, konuşur

“Hayır.. O bir *çocuk* Arthur-“

“Evet, muhtemel bir ülke bölücü-“

“Ben de muhtemel bir ülke bölücüyüm-“

“Sen beni seviyorsun! Ayrıca öyle bir adam da değilsin-“

“Mordred de seni seviyor! Ama ona saldırırsan o da sana saldırır, ve üzülererek söylemeliyim ki seni yener Arthur-“

“Bir *çocuk*?!”

Merlin ona bakar, sessiz, birkaç saniyeyi çalar ve sonra cevaplar

“Mordred normal bir çocuk değil.. Sihir yapabilen bir çocuk.. Benim gibi..”

Arthur bir adım gerilerken Merlin başını sallar, devam eder

“Annesi bir büyücü.. Babanın nedimesiymiş, ve Igraine gelene kadar-“ Arthur annesinin adını onun sesinde duyunca başını kaldırır, Merlin konuşur

“Annen gelene kadar ikisinin arası sen ve ben gibiymiş, sadece aşk yokmuş.. Nimueh babanın en yakın arkadaşı, dostu, sırdaşymış.. Kral olduğunda ve Igraine de kraliçesi olduğunda Nimueh yine de onun yanında kalmış..”

Arthur sessiz, oturacak bir yer arıyor gibiyken görünmez eller onu geri iter, kral otururken biraz önce orada olmadığını *bildiği* bir koltuğa oturur, Merlin devam eder

“Sonra, bir gün baban Nimueh’ten bir iyilik istemiş.. Tahta bir varis gerekiyormuş, ve Igraine hamile kalamıyormuş, senden önce 3 çocuk düşürmüş..”

Arthur yutkunur, Merlin hızlı hızlı anlatıyor, konuşur

⁴ Mordred efsanelerin çoğunda Morgana ve Arthur’un çocuğu olarak geçer, ki Morgana aslında Uther’ın kızıdır, dolayısıyla ilişki ensesttir ve Mordred de aslında oldukça saykopte olmaya müsait bir genetik birleşimle doğar.. Ama işte, *efsane* olduğu için, oynuyorum istediğim gibi..

“Ve Nimueh’ten yardım istemiş.. Bu sefer olması için.. O da kabul etmiş, ve sen doğmuşsun.. Başarmışlar.. Fakat can yaratmak can almayı gerektirir-“

“Annem ölmüş..”

“Evet.. Fakat Nimueh o sırada gençmiş Arthur, böyle olacağını bilmiyormuş.. Bilsen yapmayacağını söylüyor..”

Arthur bir şey demez, Merlin de bir süre sonra devam eder

“Igraine öldüğünde baban Nimueh’in bunu bilerek yaptığını düşünmüş ve onun öldürülmesi emrini vermiş.. Tüm ailesini öldürtmüş, köyünü, şehrini yakmış..”

Sarışın kral başını kaldırırken Merlin onun tarihleri hesapladığını görebiliyor, başını sallar

“Sihrin yasaklanması, evet.. Nimueh kaçmış, yapabileceği bir şey yokmuş, ve intikam almaya yemin etmiş-“

“Babamdan-“

“Evet.. Krallıktan değil, sadece babandan.. Ama bir kere yakalanmış.. İkisi yalnız kaldıklarında kavga etmiş, her şeyi dökmüş, birbirlerine acı çektirmişler..”

Merlin susar, Arthur anlamış, mırıldanır

“Ve birlikte olmuşlar..”

Genç büyücü başını sallar, konuşur

“Nimueh ortaya çıkıp taht istemedi Arthur-“

“Çünkü öldürülürdü-“

“Belki.. Ama baban Mordred’i de öldürtürdü..”

Arthur babasının yapacaklarını biliyor, bir şey söylemezken Merlin yürür ve bir an sonra onun önünde yere çöker, Arthur hayret bile edemezken mavi gözlü büyücü onun ellerini sıkıyor, konuşur

“Mordred masum bir çocuk Arthur.. Senin kardeşin, ve inan senden daha çok korkuyor.. Hayatı boyunca bir şeylerden, babasından kaçmış-“

“Biliyor mu?”

“Pek değil.. Pendragonlarla bağı olduğunu biliyor, ama aklımızı o konuda okumayı sevmiyor.. Birinin ona açık açık anlatmasını bekliyor, ya da farklı bir gerçeklik istiyor..”

Arthur ona bakarken Merlin yerde, onun ellerini sıkıyor, fısıldar

“Lütfen öfkeyle karar verme.. Lütfen..”

Arthur bir an daha önce öfkeyle verdiği kararları hatırlarken bakışlarını kaçırır, sıcak eller onun elini tekrar sıkarken Arthur ona döner, Merlin konuşur

“Onu öldürmeye karar verirsen, karşında olacağım.. Bunu bilmelisin.. Her şeyinde yanındayım, her adımında yine burada olacağım, ama Mordred’i öldürmeyi seçersen seni engellemek için her şeyi yapacağım..”

Arthur mavi gözlü büyücüye bakarken Merlin parmaklarıyla onun tenine bastırıyor, konuşur

“O seni öldürmeye çalışırsa da *onun* karşısında olacağım.. Gerekirse onu öldürürüm de-“
“Ama beni öldürmüyorsun..”

Merlin hafifçe yutkunur, Arthur açıklar

“Ben ona saldırırsam karşında duruyorsun, ama beni öldürmüyorsun..”

Merlin başını sallar, hafifçe gülerek gözlerini kaçırırken cevaplar

“Herkesin bir zayıf noktası vardır, değil mi-“ Arthur diğer eliyle onun yüzünü tutarken Merlin ona döner, kral fısıldar

“İyi bir çocuk mu Merlin? Benim gibi mi?”

“Sen iyi değilsin-“ Arthur gülümserken Merlin de gülümser, cevaplar

“Sende sihir olsa öyle olurdu Arthur.. Mordred iyi bir çocuk.. Gerçekten iyi bir çocuk.. Ama onu yaralarsan olacaklar kötü olacaktır..”

Arthur başını sallar, iç çekerken Merlin kararı bekler, saçlarını okşayan parmaklardan sonucu anlamaya çalışırken bir süre sonra hareketler durur, Arthur başını tekrar ona eğerken Merlin bekler, Arthur mırıldanır

“Benim için de yere çöker miydin merak ediyorum-“

“Senin için her şeyi yapardım.. *Her şeyi*, şüphen olmamalı..”

Arthur onu izliyor, Merlin gözlerinde apayrı ihtimaller, titrerken Arthur parmağını onun dudaklarından geçirir, mırıldanır

“Bir yere gitmiyorum..”

Merlin başını sallar, çevirerek onun elinin içini öperken kral sessiz, konuşur

“Nerede bu çocuk?”

“İstersen hemen gelebilirler..”

“Gelsinler..”

Merlin gülümser, gözlerini kapatırken Arthur bir an sonra ileride beliren iki kişiyi görür, o tarafa dönerken Merlin yavaşça kalkar, onlara gider..

“Merlin!”

Merlin yürürken koşarak ona sarılan çocuğa sarılır, belindeki kollar sımsıkı onu tutarken genç adam gülerek sorar

“Özlendim galiba-“

“5 dakika gidiyorum dedin, yalancısın-“ Merlin onun siyah saçlarını öperek özür dilerken Mordred onu affeder, genç adam başını kaldırmış, ona bakan kadına kaşlarını kaldırken Nimueh mırıldanır

“Eh.. Umduğumdan daha iyi-“

“Bana borçlusun, senin için yataklara düştüm-“ Nimueh ‘*hab*’larken cevaplar

“Sanki acıyla çığlık attın da-“ Merlin sırtırken Nimueh ona vurur, Mordred ise diğer adamı izliyorken Merlin konuşur

“Gel Mordred..”

Mordred *anlamış*, başını sallarken Merlin onu yürütür, Nimueh onları takip ederek kralın görebileceği bir yere çıkarken Arthur bağırır

“Sen!”

Mordred kasılırken Nimueh onun saçlarına elini sokar ve sakinleştirir, sonra oğlunu geçerek öne çıkarken konuşur

“Arthur-“ Arthur yüzünde garip bir ifade, onu izlerken Nimueh gülümser

“*Hadi*, Merlin bile bu kadar kötü bakmıyordu-“

“Hey.”

Nimueh dönerek ona göz kırparken Arthur da büyücüye dönerek konuşur

“Çocuk tamam, ama *bunun* iyi olduğundan emin misin?”

Merlin gülerek başını sallarken ona bakıyor, cevaplar

“İnanması zor, biliyorum.. Ama ne kadar kabul etmese de, o da iyi biri Arthur-“

“Senin kadar değilim, minik melek-“ Merlin gülümser, Arthur onların arasındaki dengeye bakarken Merlin atılarak uyarır

“Küçük köpek yavrusu Arthur.”

Arthur dönerek ona *bakar*, sonra sabırla nefesini bırakırken Merlin gülümser..

“Mordred, bu Kral Arthur..”

Mordred mavi gözleriyle krala bakarken Arthur onun kim olduğunu hatırlamış, ağzı aralanarak Merlin’e döner, genç adam gülümserken Arthur tekrar çocuğa döner, elini uzatarak konuşur

“Mordred.. Yine görüőeçeęimizi söylemiştim sanırım..”

Mordred minik eliyle onun elini tutarken Nimueh mırıldanır

“Yere alçalış öpmen gerekiyor Mordred-“ Arthur hayretle kadına bakarken Mordred söyleneni yapacaktır ki Arthur elini çevirir ve gerek olmadığını söyler, mavi gözler tekrar ona kalkarken Arthur konuşur
“İkiniz dışarı..”

Merlin başını sallar, dönerek bir şey söyleyecek olan kadını kolundan tuttuğı gibi dışarı sürüklerken Arthur *o noktayı* sonra konuşacak, çocuğa döner..

Merlin onunla birlikte yürüyorken askerler bir an ona bakıyor sonra yol veriyordur, Nimueh konuşur

“Herkes seni tanıyor mu-“
“Arthur beni saray büyücüsü ilan etti, birkaç saat önce-“ Nimueh dönerek ona bakar, Merlin başını sallarken genç kadın sorar
“Büyüyü serbest mi kıldı?”

Merlin yine onaylar, sonra da tek kaşını kaldırırken Nimueh ona bir tane çakar, o anda bir asker onu yakalarken çeker ve duvara yapıştırır, Nimueh bağırırken Merlin de anlamamıştır, bir anda koridor birbirine girerken kıyamet kopar..

“Bırak- bırakın *tamam* bırakın!”

Merlin onları çekiştirirken askerler genç kadını bırakır, Nimueh tıslayacakken Merlin onun ağzına elini kapatır, bir bakış atarken askerlere dönerek konuşur

“Bana saldırmıyordu.. Teşekkür ederim..”

Askerler döner ve uzaklaşırlar, Nimueh tıslar

“Artık sana dokunanı vuruyorlar mı-“
“Evet..”

Nimueh kaşlarını çatar, Merlin iç çekerek anlatmaya başlarken bir süre sonra yan koridordaki askerler atılan kahkahayı duyunca birbirlerine bakarlar..

“Saçmalama Nimueh-“
“Ama merak ediyorum-“
“Arthur seni öldürür! Ben bile durduramam-“
“Kendine olan inancın tam yani-“
“İnanç değil, korku! Saf korku, Arthur çok kıskançtır Nimueh-“
“Ve seni kıskanır diyorsun.. Riski severim-“
“Ben seni kurtarmam, şimdiden söylüyorum-“

“Arthur beni öldürürse Mordred her yeri kana bular..”

Merlin inlerken ondan nefret ettiğini söyler, Nimueh sırtarak saçını parmaklarında çevirirken konuşur

“Hadi, ben istekleri olan bir büyücüyüm-“

“Ben de öyle : uslan biraz!”

Nimueh *asla* derken o tarafa gelen adımlar duyuluyordur, Arthur konuşur

“Buralarda bir yerlerde olmalılar-“ Merlin kurtuluşu duymuş, o tarafa ilerleyecekken Nimueh onu alıp duvara yapıştırır, bir an sonra da kendini ona bastırırken Merlin inler, ama koridora giren Arthur durumu *farklı* bir gözle nitelendirirken Mordred gözlerini devirir..

Merlin bir anda duvara itilmiş, neler olacağını anlamışken inler, ama o anda Nimueh olgun ve dolgun vücuduyla onu kapatmış, doğru yerlere bastırır ve dudaklarını örterken Merlin nefes almaya çalışıyor, onun elbisesine asılırken Nimueh memnundur, Merlin ona yeterince süre vermiş, başını ondan kopartarak derin bir nefes alır ve sonra gözlerini açarken Nimueh geriliyordur, şakır

“Mordred, konuştunuz mu?”

Mordred başını sallarken Merlin kralın tarafına bakmaya korkuyordur, Arthur konuşur

“Merlin. Çocuk. Dışarı.”

“*Arthur lütfen-*“

“Dışarı-“

“Nereye dışarı, burası dışarı-“

“Daha da dışarı, köy dışına, veya ülke, *git.*”

Merlin inler, koşturup küçüğü alır ve onu ittirip götürürken Nimueh derin bir nefes alarak krala bakar, Arthur ona bir adım atarken Nimueh mavi gözlerini ona kaldırır..

Mordred onunla yürüyorken konuşur

“Arthur iyi bir adam Merlin-“ Merlin ise şu anda gerideki kaosu düşünüyor, başını sallarken Mordred cevaplar

“Korkma, bir şey yapmıyorlar.. Arthur annemi tehdit ediyor, eğer bir daha sana dokunursa Arthur *beni* öldürürmüş-“ Merlin durarak ona döner, Mordred konuşur

“Gerçekten mana etmiyor.. Ama annem sustu..”

Merlin iyi o zaman derken çeşme başına oturur, ona bakarken sorar

“Ne konuştunuz?”

Mordred onun önünde duruyor, mavi gözleri Camelot'u gün ışığında incelerken cevaplar

“Burada kalmayı isteyip istemediğimi sordu.. Ben de olur dedim.. Bana babamın kim olduğunu söyledi, ama bunu kimseye söyleyemeyeceğimi, yoksa bana saldıracaklarını anlattı..”

Merlin hafifçe gülümser, ‘*başka?*’ diye sorarken Mordred ona dönerek devam eder

“Seninle aramızın nasıl olduğunu sordu.. Seni baba gibi mi görüyormuşum-“ Merlin gülümser, bir şey söylemezken Mordred cevaplar

“Evet dedim, ama isterse onu da baba gibi görebilirim dedim, bunu duyunca fırladı, size geliyordu, annemi gördük..”

Merlin kaşlarını çatar, Arthur’un aklından geçeni anlamaya çalışırken o sırada yukarıdan biri bağırır

“MERLIN! YUKARI!”

Merlin yukarı baktığında ancak savrulan pelerini yakalarken miniğe döner, Mordred konuşur

“Sanırım sizi okumamam gelişimim için daha faydalı olacak..”

Merlin de ciddiyetle başını sallarken Mordred de onaylar..

Merlin kapıyı vurup içeri girer, yürürken cevaplar

“Beni mi istedin-“ Arthur dönerek ona yürür, bir an sonra onu göğsünden yakalamış, *kaldırırken* Merlin korkuyla ona bakar, Arthur kızgın, tıslar

“Bir daha, bir daha seni bir kadınla *veya* bir erkekle öyle görürsem sonuçları babamdan daha beter olacaktır, anladın mı? Bütün büyü dünyasını değil, *onu* mahvederim, anlaşıldı mı Merlin?”

Merlin ona bakıyor, cevap vermezken Arthur devam eder

“Beni sına-“

“Ben yapmadım, o istedi-“

“Bir daha reddet! Ya da daha iyisi, onunla konuşma!”

Merlin hafifçe gülümser, Arthur onu ileri *fırlatır* ve sonra dönerek tahtına giderken Merlin arkasından yürüyerek konuşur

“Özür dilerim Majesteleri, yapabileceğim bir şey var mı-“

“Cevabını istemediğin sorular sorma bana-“

“Gerçekten soruyorum, herhangi bir şey? Hizmetkarınızım-“ Arthur dönerek onun o çok konuşan ağzını örterken Merlin kollarını onun boynuna dolar, ağır tacı yakalayıp yere fırlatır, parmakları onun saçlarına girerek onu kendine çekerken Arthur da onu kendine çekiyor, kıyafetler ve kumaşlar asılma aracı, ikisi birbirlerini parçalarken Merlin bir nefesle geri döner ve kapıya bakarken kilitler örtülür, Arthur o sırada onun boynunu ısırırken Merlin bağırarak ona döner, konuşur

“Acıdı-“

“Acısın..”

Merlin titrerken Arthur hırıldayarak tekrar onun boynuna eğilir, konuşur

“Benimsin, herkes görmeli-“ ve dudakları tekrar tene eğilirken Merlin gevşer, parmaklarına kadar sıcaklık ona çarparken kralına tutunur, onun merhametine kendini sunarken Arthur ona acımaz..

Merlin nefes nefese, başını tahtın koltuğuna bırakırken üzerindeki adam da yıkılır, Merlin derin nefesler alıyor, büyük bir eforla biraz dikleşir ve sırtını tahta dayarken konuşur

“Evet, bunu da yaptım-“ Arthur onun tenine gülerken Merlin de gülümser, başını ona çevirirken Arthur onun göğsüne alnını dayıyor, bir alt basamakta otururken Merlin onu nemli sırtından tutar, mırıldanır

“Bir dahaki sefere tahtı bulalım bari-“ Arthur onun göğsünü ısırır, Merlin gülümserken elini boynuna götürür ve parmakları orada olduğunu bildiği başka bir tacın, bizzat kralın ona verdiği tacın üzerinde gezinirken mavi bakışları vitraylarda, bir süre konuşmaz, sonra düşüncelerinden uyanarak aşağı dönerken onu izleyen kralı bulunca gülümser, Arthur sorar

“Biraz önce ne düşündüğünü söyle, emir..”

Merlin gülümser, dizini biraz daha kırarak onu dengelerken cevaplar

“Şanslı olduğumu düşünüyordum.. Tekrar böyle olacağımızı düşünmemiştim, ki aslında *biç* böyle olmadık.. Böyle olacağımızı düşünmemiştim..”

Ve boynundaki parmakları inerek onun çenesine dokunur, hafifçe dolaşırken Arthur mırıldanır

“Hala kızgınım..”

Merlin gülümser, kaşlarını kaldırırken cevaplar

“Sonucu böyle olacaksa Nimueh’i odama bağlarım Arthur, pek caydırıcı değil-“ Arthur elleriyle basamaklara bastırır, yükselerek onun yüzü önüne gelirken mırıldanır

“Cesaretin varsa denersin.. Krala açık açık karşı gelmek-“

“Ben bildiri duymadım-“

“Beni test etme, yarın sabah neler duyacağına inanamazsın-“ Merlin gülerken onun dudaklarını örter ve cesur ama aptal kralını kendine çekerken Arthur onun başını geri

yatararak tahtın kadifesine bastırır, Merlin itiraz etmezken Arthur alçalarak onun boynunu öpüyor, hırıldar
“Yukarı..”

Merlin gözle görülür biçimde titrerken Arthur kollarını çeker, Merlin kolluklara tutunarak yukarı çıkar ve otururken Arthur seviyesi değişmemiş, ona eğilir..

“Şaka yapıyorsunuz..”

Arthur başını iki yana sallar, Nimueh mırıldanır

“Fazla seksten bu-“ Merlin gözlerini devirirken Arthur konuşur
“Benim bir varise ihtiyacım var.. Sevdiğim kadın büyücü diye bunu açıklamadım desem bana kim karşı çıkabilir?”

Nimueh hayretle ona bakıyorken cevaplar

“Bu Mordred’in piç olduğu gerçeğini değiştirmez-“
“Evlenmediğimizi kimse ispatlayamaz.. Gaius da evlendiğimize şahitlik edebilir..”

Nimueh dönerek yolları çatışmadan önce ona çok yardım etmiş yaşlı adama bakar, Gaius başını sallarken Nimueh dönerek konuşur

“Ben Kraliçe olamam-“
“İstedğini yap, bana varisimi ver yeter.. Ben kralken Mordred varis olamaz.. Buna izin vermem.. Ama bir kraliçe bulup çocuk yapmak da istemiyorum..”

Nimueh ona bir bakış atar, Arthur cevaplar

“Evet, o yüzden.. Ben başka bir kadını bu hayata mahkum etmek istemiyorum, çünkü yalan bir evlilik olacak.. Kraliçe olacak evet, ama onu sevmeyeceğim.. Sadece çocuk için evleneceğiz.. Ve çocuk *zaten* varken, kanı *gerçekten* de Pendragon iken, başka birine gerek yok..”

Mavi gözlü güzel kadın iç çekerek ona bakar, Arthur konuşur

“Ya seninle evleneceğim, ya da başka bir anne bulacağım Nimueh-“
“Kime bu kadar güvenebilirsin ki-“
“Bilmiyorum, biri bulunur.. Gwen mesela-“ Gwen zıplarken Nimueh güler
“Gwen’in rengi Mordred’e uyuyor mu sence!?”
“Çocuk *büyücü* Nimueh, ne söylesem inanacaklar..”

Nimueh iç çeker, hak verirken Arthur konuşur

“Düşün.. Kraliçe olmak zor, her gün sarayda olacaksın, gerekenleri yapacaksın-“
“Yapamam-“ Arthur ona bakar, Nimueh cevaplar

“*Yapmam.. Sana saygı duyuyorum Arthur Pendragon, babandan çok daha iyi bir kral ve adamsın, inkar edemem..*”

Arthur sessiz, onu izlerken Nimueh devam eder

“*Gücümü sana karşı kullanmayacağım, sözüm senindir.. Ama ben kraliçe olamam.. Yerim burası değil, ben buralara ait değilim..*”

Arthur iç çeker, Nimueh konuşur

“*Ama bir kraliçeye ihtiyacın da var.. İstiyorsan evleniriz, kraliçe de olurum, ama bir süre sonra ölüp yok olmam lazım..*”

Arthur bunu düşünürken bir anda Gwen konuşur

“*Arthur-“ Arthur ona döner, Gwen parmaklarıyla oynuyor, mırıldanır*

“*Nimueh öldü dersenez, çocuk annesini rahat rahat göremez.. Ama Nimueh sarayda bir yeri olan bir kadın olarak kalabilir-“*

“*Anne kim olacak? Bana kraliçe lazım!”*

Gwen parmağını kaldırır, Arthur kaşlarını çatarken genç kadın atılır

“*Kraliçe olmak gibi bir arzu değil bu efendim, sadece size yardım etmek, benim bir amacım yok, sevdiğim biri de yok-“ Arthur’un bakışları yumuşarken Gwen başını eğer, Arthur konuşur*

“*Gwen, elbet sen de birini bulacaksın, bir şövalye belki, ya da bir lord-“*

“*Sizden daha iyisi olmayacaktır-“*

“*Ama duydun, bu gerçek bir evlilik olmayacak-“*

“*Kimseye güvenim kalmadı Arthur.. Olanlardan sonra..*”

Arthur susarken Gwen de ona bakar, konuşur

“*Ama sana, Merlin’e güvenim hala tam.. Merlin benim arkadaşım, *ailem*.. Sense kralımsın.. Onur duyuram..*”

Arthur’un omuzları gevşer, Merlin yürürken konuşur

“*Bana söz düşünüyor-“ Arthur ona bir bakış atar, Merlin devam eder*

“*Gwen, bir daha düşün.. Bu büyük bir şey, ilerde birisi karşına çıkarsa Arthur’dan ayrılamazsın-“*

“*Ama ben resmi olarak bilmezsem istediğini yapabilir..*”

Gwen ve Merlin ona döner, Arthur konuşur

“*Ben onunla birlikte olacağım, seni kuleye kapatacak halim yok!”*

Gwen hafifçe gülümser, o sırada Gaius konuşur

“Bence bu konuyu konuşmanız gereken biri daha var..”

Hepsi ona dönerken Gwen başını eğerek, Merlin ikisi arasında dururken bir an sonra feryat eder

“*Biri var!* Arthur biri var-“ Gwen başını kaldırırken cevaplar
“Yok! O benden hoşlanmıyor-“
“Kim o! Getirin- Arthur getirt!”

Gwen susmasını söylüyorken Gaius cevaplar

“Lancelot,-“
“LANCELOT!?”

Gwen irkilirken Merlin ve Arthur genç kadına bakıyordur, Gwen büzülür..

Şövalye şaşkın, başını sallarken Arthur ciddiyetle devam eder

“Seni kraliçenin şövalyesi ilan edeceğim.. Ondan tamamen sen sorumlu olacaksın, kraliçe kanadının lideri.. Her şeye izin olacak, sana o kanatta duvar olmayacak..”

Lancelot şaşkın, böyle onurlu bir görevi neden aldığını bilmiyorken ince kapının arkasında Merlin Gwen’in ağzını kapatmış, genç kadın kıpkırmızı, izliyorken Arthur ciddi, konuşur

“Gwen’le sadece yıllar önce yaptığımız çocuk için evleniyoruz Lancelot.. Kraliçeme aşkla bağlı olduğumu söyleyemem.. Bunu sadece sen bileceksin, anlaşıldı mı?”

Lancelot onurla başını sallar, kral devam eder

“Onu mutlu et.. Olabilecek her şekilde.. Ben duymadığım sürece, problem yok..”

Lancelot bakışlarını eğerek, yanaklarına hafifçe kan basarken Arthur gidebileceğini söyler, Lancelot kalkar ve dönerek uzaklaşırken Merlin elini indirir, Gwen ona bir dirsek atar, sonra salona girerken konuşur

“Bu çok-çok-çok adiceydi Arthur Pendragon!”

Arthur Pendragon tahtına kurulmuş, yüzünde memnun bir sırıtış varken cevaplar

“Neden hürmetli kraliçem, işinize yaramadı mı?”

Gwen ona hırıldarken Arthur sırıtır, Merlin içeri giriyor, göğsünü ovarken konuşur

“Hazırlamamız gereken bir düğün var.. Siz de birbirinize aşık gibi bakmayı öğrenin lütfen..”

Ve dönüp çıkar, Arthur ile Gwen birbirlerine dönerlerken bir iki saniye süren bakışların ardından ikisi de gülerek pes ederler..

Mordred daha kimse ona gitmeden her şeyi öğrendiği için Arthur memnun olmuş, minik çocuğun tek sorusu Merlin'den ayrılıp ayrılmayacağı olmuşken sarışın kral onun artık prens olacağını ve isterse Merlin'i sarayda kalması için emre sokabileceğini söylemişken minik büyücü memnun olmuş ve tüm oyunu kabul etmiştir..

Gwen şimdiden kraliçe kanadına yerleştirilmiş, hizmetkarlarını seçiyor, bir sürü işi var, arada sırada Arthur oraya giderek sanki çok ilgileniyormuş gibi davranıyorken Merlin düğün hazırlıklarıyla ilgileniyordur..

Büyücü bir çocuk, yeni bir kraliçe, yeni kararlar ve yeni bir büyücünün ortaya çıktığı Camelot'ta bu aralar her şey sarsıcı bir şekilde ilerliyorken Merlin düğünde bir tatsızlık çıkmasını istemiyor, hem her gün bir sürü büyücüyle tanışıp el sıkışıyor, hem de düğünün ayrıntılarını dinliyorken Arthur apayrı işlerle uğraşiyor, ülkeyi yönettiğini söyleyerek düğüne el sürmüyorken Merlin ondan nefret ediyordur..

İkisi 2 gün hiç görüşmemiş, Merlin kendine açılan özel odalarda kalmışken işi başından aşkın, yığılarak kendini uykuya bırakmış, sonra da yeni günlere başlamışken Arthur da evlilik öncesi odasında başka birini tutmama nezaketini gösteriyor gibidir, sadece Dendran girip çıkıyorken Merlin kalçaları yapışık yaşamadığı günleri hatırlıyor, memnun oluyordur..

4 gün sonra Merlin başı şişmiş, bir sürü büyü yapmış, kafası kopacak gibiyken enerjisini akıtmak için odasına daldığında üzerindeki çıkartarak fırlatır, yavaşça yere çökerken gözleri kapalı, derin nefesler alır, o sırada önüne çökeni hissederken başını kaldırdığında sorar

“Arthur-“ sarışın kral onun başını öper ve ona yardım ederek onu ayaklandırırken Merlin ona dayanarak yürür, Arthur onu yatağa yatırırken Merlin inleyerek kendinden geçer, Arthur sarı yıldızların ondan çıkması için yer açarken geriler..

Merlin uyandığında yalnız, gece çökmüşken genç büyücü yatakta dönerek derin bir nefes alır, mavi yıldızları usul usul etrafta gezinir, odayı inceler gibi davranırken Merlin yataktan kalktığında hepsi yok olur..

Saray uyuyor, Merlin koridorlarında geziyorken nöbetçi askerler ona selam verip hatrını soruyordur, Merlin yıllar önce arkadaş olduğu yüzlerle minik sohbetlerden sonra merdivenleri tırmanır ve kralın kanadına girerken kimse onu durdurmaz, o tarafa bakmazken Merlin hafifçe pembeleşir, bir kenara iterek yürür ve kapıyı açıp içeri süzülürken ahşabı arkasından iter..

Arthur uyuyor, odası sıcak, yakışıklı kral günün yorgunluğunu atıyorken Merlin yavaşça yatağın yanında yere çöker, kolunu minik ahşap dolaba koyarak kralını izlerken yıllar önce bazı geceler 'gözçülük' olarak tanımladığı şeyi tekrar yapar, ama bu sefer kendini kandırmazken istese bu yatağa girebileceği, bunun için izin almasına gerek olmaması kalbini ısıtır..

Albion'un lordu yorganlarının, yastıklarının arasında bir tablo, ondan ve her şeyden habersiz bir şekilde uykusuna devam ederken Merlin dayanamaz, uzanarak onun omzuna dudaklarını bastırırken Arthur bir ses çıkartır, Merlin fısıldar

“Kay..”

Arthur hafifçe burnunu çeker, başını diğer tarafa çevirip kayarken Merlin gülümser, kalbi aşkla dolu, onun yanına girerken kralın güçlü kolu onun karnına dolanır, Merlin gözlerini kapatırken ısınır..

Merlin ve Dendran yürüyorlar, genç büyücü genç hizmetkara bir liste yapıyorken ikisi taht odasına girerler, Merlin Arthur'un fikrini sormak için ona seslenecekken durumu görünce durur..

Arthur ve Gwen tahtın önünde konuşuyorlar, Gwen bir nedime gibi değil, asil hanımların güzel kıyafetlerinden birine bürünmüş, gözleri parlıyor, yarın eşi olacak adamlar konuşuyorlar Arthur da gülümseyerek ona cevap veriyor, elini kaldırmış, bir şeyleri canlandırarak anlatıyorken Gwen gülerken başını eğer, Arthur uzanıp onun çenesini kaldırır ve muzur bir ifadeyle cevap vererek ona eğilirken Gwen başını ona kaldırır, ikisi hafifçe öpüşürlerken Merlin'in elindeki tahta kutu yere düşer..

Minik kutunun çıkarttığı ses geniş odada patlarken Arthur oraya döner, Dendran eğilmiş, kutuyu toparlıyorken Merlin de eğilir ve onunla birlikte toplamaya başlarken kralın oraya yaklaşan adımları duyulur, Arthur konuşur

“Merlin-“ Merlin boncukları topluyor, cevaplar

“Özür dilerim Majesteleri-“

“Merlin, bana bak-“ Merlin kutuyla birlikte dikleşir, ama ona bakmazken konuşur

“Kapıyı vurarak girmeliydim, bu boncuklar yerlere serpilecek, mavi mi olsun kırmızı mı, siz seçin diye gelmiştik-“

“Mavi, bana bak dedim.”

Merlin bakışlarını ona kaldırır, Arthur'u ona bakıyor bulurken konuşur

“Çok işim var..”

Ve selam verir, *selam verir*, sonra da dönerek uzaklaşırken Arthur bir sürü yabancının ortasında, bir şey yapamadan onun gidişini izler..

Merlin kırmızı seçileceğinden emin olduğu binlerce boncuğu ne yapacaklarını düşünüyorken Dendran maviye çevirmesini teklif eder, masraftan kurtulacaklarını söylerken Merlin gülümseyerek onun omzunu sıkarak cevaplar

“Gece yaparım o zaman.. Şu anda yorgunum-“
“Majestelerine kızmadınız, değil mi?”

Merlin bir sürü parşömeni kaldırıyor, hafifçe gülerken cevaplar

“Ben Majestelerine *kızamam* Dendran-“
“Ne demek istediğimi anladınız efendim..”

Merlin anlamamış gibi davranmayı tercih eder, parşömenleri raflara tıkarırken o sırada kapı patlayarak açılır, Dendran derhal yoldan çekilirken Arthur içeri giriyor, sorar

“Nerede o?”

Dendran parmağıyla içeriği gösterir, Arthur o tarafa giderken hizmetkar kendi kendini dışarı yollar, kapıyı arkasından çeker..

Merlin parşömenleri katlıyor, tıkıyor, tekrar katlıyor Arthur oraya girerek konuşur

“Bir açıklama alacak mıyım?”
“Hayır..”

Yeni parşömenleri çeker, onları katlamaya başlarken Arthur cevaplar

“O zaman emretmem gerekecek.. Bana dön.”

Merlin sessizce ona döner, kollarında parşömen, ona bakmadan dururken Arthur sabırla bir nefes alır, odanın karşı tarafında ona bakarak konuşur

“Problem nedir? Gwen’le evleneceğimi biliyorsun Merlin-“
“Biliyorum..”

“Peki neden şok geçirdin? Onu öptüğümü görmek mi? Özür dilerim, haber vermedim, ama haber vermeden onu arada sırada öpmem gerekecek, özellikle de kalabalıklar önünde..”

Merlin yine başını sallar ve bildiğini söylerken Arthur çileden çıkarak sorar

“Problem nedir peki? Bana bak ayrıca!”

Merlin bakışlarını ona kaldırır, Arthur cevap bekleyerek kaşlarını kaldırırken büyücü cevaplar

“Aylarca onunla birlikte olduğunu bana söylemedin..”

Arthur beyazlarken Merlin sessiz, tekrar döner ve parşömenleri katlamaya başlarken arkasından ses gelmez..

“Nereden öğrendin?”

Merlin cevap vermez, parşömenleri katlamaya devam ederken Arthur konuşur

“Merlin, tartışmamızın dışında bu bilmem gereken bir şey, kimden öğrendin? Zincirde ince bir halka var demek ki-“

“Kimseden öğrenmedim-“

“Bana yalan söyleme ve kimseyi koruma lütfen-“

“*Kimseden öğrenmedim. Öpüştüğünüzü gördüğümde anladım..*”

Arthur kaşlarını çatır, büyücü ona dönerken sıkıntılı, açıklar

“Arada sırada oluyor.. Zamanlar birbirine geçer gibi.. Gördüm..”

Ve tekrar dolaba döner, sıradakine uzanırken Arthur konuşur

“Söyleyecektim..”

Merlin cevap vermez, ince kağıdı katlarken Arthur devam eder

“Merlin, *gerçekten* söyleyecektim.. Bana bak lütfen..”

Merlin ona döner, mavi gözleri onu bir yerlerde duvara çakarken Arthur nefessiz kalır, ona bakıyor, konuşur

“Gwen benim dostumdu, elimde kalan tek kişiydi-“ Merlin ona bakıyor, bir şey söylemiyor kralının isteğini yerine getiriyordur, Arthur devam eder

“Sen gitmiştin, bulamıyorduk, öldüğünü söyleyenler vardı ve benim devam etmem gerekiyordu.. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.. Gwen oradaydı, çektiklerimi biliyordu, senin benim için önemini biliyordu.. Ve oldu..”

Arthur iç çeker, ona bir adım atarken konuşur

“Gurur duymuyorum.. Başkasını severek bir kadının bedenini kullandım, kral olarak buna hakkım olsa da, Gwen bunu bilerek bana izin verse de, yaptığım hoş değildi, biliyorum.. Ama bir şeyler yapmam gerekiyordu Merlin, yoksa aklımı kaybedecektim, bu yatak kadar basit değil, Gwen’le devam etmeye çalıştım, gerçekten denedim.. Ama yapamadım.. Yapamayacağımı anladığımda da hayatım durdu..”

Merlin bakışlarını ona yaklaşan adama kaldırırken Arthur devam eder

“Sonra bu plan.. Gwen’le zaten paylaştığımız sırlar, bu plan, uygunluklar.. Sen geri geldiğinde bu sır oldu, Gwen senin bilip bilmediğini bile bilmiyor.. Bana öyle bakma lütfen-“

“Ne istediğine karar ver Arthur! Bana bak diyorsun, baktığımda kızılıyorsun-“

“Kızılmıyorum, dayanamıyorum! Beni cezalandırıyorsun-“

“Hiçbir şey yapmadım! Özür diledim, odama geldim, sen buraya geldin-“

“Çünkü kalbin kırıldı-“

“Belki! Belki de kırılmadı! Kırılmalı mı? Ben de Nimueh’le yattım-“

“Evet, sihriniz birbirinize çekmiş, Nimueh seni eğitmiş-“

“Olabilir! Ama yattım, ve mükemmeldi! *Mükemmeldi!*”

Arthur ona bakarken Merlin kızgın, devam eder

“Ellerimin altında bir sihirdi Arthur, senin asla *olamayacağın* bir şey! Asla bana yaşatamayacağın bir şey, bir canlılık, bir-“

“Yapma Merlin-“

“Onun karşısında sen ve nedimenin basit birkaç aylık seksi nedir ki, niye kırılmalıyım, kral olarak *o da* görevin sonuçta, bir varis, bir kraliçe!”

Arthur sessiz, onu izlerken Merlin konuşur

“Ve şimdi hepsi tekrar olacak.. Mükemmel planlar mükemmel olmayan pürüzlerle işler Arthur, yarın gece onu yine hatırlayacaksın-“

“Onunla birlikte olacağımı mı düşünüyorsun-“

“Olacağımı *biliyorum*-“

“Aptalsın o zaman!”

“Belki! Ama en azından dürüstüm! Hep dürüsttüm-“

“Öğrendiğinde olanlara bak-“

“SEN BENİM SİHRİMİ ÖĞRENDİĞİNDE OLANLARA BAK!”

Arthur gerilerken Merlin gözlerini kapatır, oda sessizleşirken bir süre sonra büyücü hala gözleri kapalı, konuşur

“Gitsen iyi olacak-“

“Merlin-“

“Arthur, *lütfen*.. Ne kadar kızsam da, kırılısam da hatta, sana zarar vermek istemiyorum..”

Gözlerini açarak ona bakar, kral bir an daha ona bakar ve sonra dönüp giderken Merlin sessiz, iç çeker..

“Yok efendim-“

“Ne demek yok?”

“Yok.. Bütün sarayı aradık, yok..”

Arthur panik olmamaya çalışıyor, derin bir nefes alırken konuşur

“Tekrar arayın.. Bulana kadar da gelmeyin..”

“Emredersiniz efendim..”

Kolluklar giderken Arthur derin bir nefes daha alır, elleri terasta, şehrini izlerken sanki bakışlarıyla Merlin'i bulacak, korkmamaya çalışır..

Arthur ateş saçıyor, bir adamı bulamamış askerlerinden nefret ediyorken kendisi çıkacak, üzerindeki değiştirmek için odasına daldığında onu orada bulurken bağıırır

“Bütün ordu seni arıyor!”

Merlin kaşlarını çatır, Arthur iç çeker ve dönüp dışarı çıkar, bir askere bir şey söyleyip sonra tekrar içeri girerken Merlin yataktan kalkıyor, konuşur

“Sana bağıırıp korkuttuğum için özür dilerim-“ Arthur ona yürüyor, cevaplar

“Merlin, *lanet olası*-“ Merlin kafası karışarak ona bakar, Arthur onu yüzünden yakalamış, ona bakarken konuşur

“Bana bağıırdığında değil, ortadan yok olduğunda beni korkutuyorsun! Kaç saattir neler düşündüğüm hakkında bir fikrin var mı?!”

Merlin başını iki yana sallayacak olur, ama eller onu tutarken konuşur

“Ben *seni* seviyorum gerizekalı.. Gwen'le birlikte oldum evet.. Ama ben seni istiyorum.. Sırf seni istediğim için kardeşimi oğlum yapıyorum, nedimemi ise karım-“

“Ama o sana dokunacak-“

“Senden daha fazla değil.. Asla senden daha fazla değil..”

Merlin ona bakıyorken cevaplar

“Sen kadınları seviyorsun.. Ve Gwen elinin altında olacak-“

“Tüm kadınlar elimin altında aptal.. Tüm erkekler de öyle-“

“Ve niye *bana* bakıyorsun?”

Arthur hafifçe gülerken sorar

“Sen neden *bana* bakıyorsun? Elinin altında *Nimueh* varken-“

“Nimueh elimin altında değil.. Ve Arthur, sen muhteşem bir varlıksın-“

“Sen de öyle..”

Merlin şokla ona bakarken Arthur gülümser, parmakları onun teninde geziyor, mırıldanır

“Güzel değilsin, harika bir vücuda sahip de değilsin, yalan söyleyemem.. Ama sen böyle muhteşemsin, ve ben daha azıyla yetinemem-“

“İltifat ederken bile bencil olabilecek bir adamsın-“

“Öyleyim.. Ve yarın evleniyorken sana aşk dizeleri dizmem ne kadar mantıklı?”

Merlin hafifçe güler, başını eğerken konuşur

“Korkuyorum sadece.. Gwen bir çok konuda benden çok daha iyi-“
“Merlin olma konusunda değil..”

Merlin başını ona kaldırır, Arthur devam eder

“Merlin, seni öldüreceğim tehditi sende işlemiyor, seni yakalatırım da öyle.. Zindanlara atamıyorum, bağlayamıyorum,-“
“Emretmen yeter-“
“Ama istesen gidersin.. İstesen her şeyi yaparsın.. Seni tehdit edebileceğim, ne kadar ciddi olduğumu gösterebileceğim tek bir şey var elimde..”

Merlin kaşlarını çatarak ona bakar, sesi alçak, sorar

“Nedir?”
“Ben..”

Merlin gözleri büyüyerek ona bakarken Arthur devam eder

“Bu korkuyu artık istemiyorum.. Bu savaşı.. Ben niyetimi belli ettim, sen de öyle.. Eğer bir daha bana bunu yaşatırsan, *kendime* zarar vereceğim, anladın mı?”

Merlin korkuyla titrerken Arthur konuşur

“Bunu umursayacak bir haldeysen, hala birlikteyiz demektir.. Değilsen, zaten yaşamama gerek yok-“
“Arthur öyle söyleme-“
“Nasılsa varisim de var.. Bugün ölsem bile ülkeye bir şey olmaz-“ Merlin onun dudaklarını örter, öfkeli bir sesle onun boynunu sıkarken Arthur da onu kendine çeker, Merlin bir şeyler mırıldanırken Arthur onu bırakır, sorar
“Efendim?”

Merlin hafifçe gülümser, tekrar onu öperken fısıldar

“Efendim..”

Arthur gözlerini devirirken Merlin kollarını çözüyor, elleri onun kıyafetlerini buluyorken konuşur

“Yarın gece eşinize sizi iyi yollamak hizmetkarınızın görevidir.. Son bir kontrol mesela-“ onun boynunu öperken Arthur mırıldanır
“Mesela.. Sabaha kadar onu her türlü pozisyonda deneyeceğim-“ Merlin onun boynunu ısırırken Arthur hafifçe sırtır, başını biraz daha geri bırakırken Merlin inanamıyor, titreyerek elini onun saçlarına sokar, onun boynunu daha da kendine çekerken dudakları teni emer, Arthur’un tadı ona geçerken sarışın fısıldar
“Bunu giyerek gideceğim..”

Merlin inleyerek kendini ona bastırırken dönerek onun dudaklarını örter, Arthur da onu kendine çekerken boynunda oluşmaya başlayan iz izpatları olur..

“Güçler Kral ve Kraliçe’nin yolunda olsun..”

Bir anda mavi boncuklar her yerden fırlar ve uğurla atılırken herkes alkışlar, Arthur gülümseyerek karısını kendine çeker, onu belinden kavramış, dudaklarını örterken Gwen de elini onun göğsüne koyarak ona asılır, Mordred Merlin’in önünde, sırtarak izliyorken Merlin onun saçlarını okşayarak ikisini izler, Arthur çekilerek eşini döndürür ve halkını selamlarken alkışlar duyulur, Gwen de gülümsüyor, zarifçe onları selamlarken *oğulları* koşarak yanlarına gider..

Gwen gülümseyerek onu sırtından destekler, Mordred mermerlere asılarak aşağı bakarken Arthur dönerek Merlin’in gözlerini bulur, Merlin gülümserken Arthur da gülümser, önüne dönerken Nimueh konuşur

“Akşam boşsun herhalde?”

Merlin dönerek ona *bakar*, Nimueh bir kahkaha atarken Merlin de dayanamayarak güler, ikisi konuşarak yeni evli dengesiz aileyi birbirlerine bırakırlarken saraya girerler, geride mavi boncuklar atılır, Merlin’in rengi kralı koruyarak kimsenin haberi olmadan oradan oraya uçuşurken Arthur ülkesini izler..

THE END

Yine umduğumdan çok farklı oldu.. Angst istedim vardı, yetişkinlik istedim vardı, aşk istedim, hayli hayli vardı, gerçek efsaneye dokunmak istedim dokundum, oynamak istedim oynadım, ve ucunda bana göre güzel bir şey ortaya çıktı.. Bırakmak istemediğim anlar da oldu, ama bırakmak için en uygun an da buydu..

Teşekkür ediyorum..

04 Aralık 2008 00:46

09 Aralık 2008 21:50

Yayın : 01.05.2010

Merhaba,

Okuduğunuz Şeyden memnun kaldıysanız bir yorum bırakmanız beni oldukça memnun eder.

.pdf'lerin arkadaşlar arası dolaşacağını ve o süre içerisinde sitenin iç adreslerinin değişebileceğini hesaba katarak yorum için size iki yol vereceğim;

a. Mail.

Bana her zaman awakencordy@merkez-masa.com yoluyla ulaşabilirsiniz.

b. Site.

Bu hikaye Verankton'a bağlı, mutlaka orada bir yorum formu vardır, oraya gidebilirsiniz: <http://verankton.merkez-masa.com>

Fazla zahmetli, farkındayım, ancak çalışmayan bir servis sunmaktan iyidir diye düşünüyorum.

Yorum gönderseniz de, göndermeseniz de, umarım okuduğunuzdan hoşnut kalmışsınızdır ve umarım ben Şu anda daha güzellerini yazıyorumdur.

Teşekkürler,

Awakencordy

Site: <http://merkez-masa.com>

Bu hikayenin geldiği alt site: <http://verankton.merkez-masa.com>

Her hakkı saklıdır.